

Lisa Kleypas

Lady Sophia szeretője

A nő bosszúra szomjazott... és szerelmet talált.

Lady Sophia bármit megtenne, hogy az ágyába csalogassa a megközelíthetetlen Ross Cannont, London legkívánatosabb férfinak. Szeretné bemocskolni Sir Ross jó hírét, és olyan botrányt akar, amiről egész London beszél. Ezért behízelgi magát a rettegett rendőrbíró életébe, beköltözik a házába, és nap, mint nap örült vágyakat ébreszt a férjében.

Az érzéki csábító bosszúra szomjazik, csupán arra nem számít, hogy ő is beleszeret abba, aki egykor tönkretette öccse életét. Egy ismeretlen rosszakaró azonban mindkettőjük boldogságának útjába áll, és a londoni alvilág is mozgolódni kezd a közelgő esküvő hírére...

Lisa Kleypas huszonegy éves kora óta több mint tizenhat történelmi-romantikus bestsellert írt. Világszerte nagysikerű történetei csábításról, érzéki vágyról, intrikáról és bosszúról szólnak, kritikusai a női lélek rejtelseinek egyik legnagyobb ismerőjeként ünneplik a szerzőt.

1.

Régen nem hált már asszonnyal.

Sir Ross Cannon nem talált más magyarázatot arra, hogy miért reagált ilyen hevesen, amikor megpillantotta Sophia Sydney-t; kénytelen volt írásztala mögé ülni, hogy elrejtse váratlan erekcióját, amit képtelen volt lelohasztani. Zavarában átható tekintettel meredt a lányra, és eltűnődött, miképp lehet, hogy Sophia Sydney-nek már a puszta jelenléte is ilyen őrjítő vágyat kelt benne. Még soha senki nem tett rá ilyen elementáris hatást.

A lány tagadhatatlanul bájos jelenség volt: mézszőke haj és kék szem, de akadt benne valami, ami túltett szép külsején, és pedig a belőle sugárzó szenvedélyesség, amit a nyugodt és törekeny külső mögé rejtett. Ross vágyát - akárcsak bármelyik férfiét - sokkal inkább az korbácsolta fel, ami rejtve maradt, mint amit felfedtek. És Sophia Sydney kétségkívül sok titkot őrzött.

Ross némán igyekezett úrrá lenni a lány iránti testi vágyán, és mahagóni írásztala összekaristolta lapjára összpontosított, míg a fellobbant vágy le nem csillapodott. Amikor tekintete végül a lány kifürkészhetetlen pillantásával találkozott, Ross továbbra sem szólalt meg, mivel már régen megtanulta, hogy a hallgatás hatásos fegyver, amivel zavarba hozhat másukat; az emberek megpróbálják beszéddel eloszlatni, és közben sokat elárulnak.

Sophia azonban idegességében nem hordott össze hetet-havat, ahogy más nők tették volna. Óvatosan méregette Rosst, és csendben maradt. Kétségtelenül megpróbált túljárni az eszén.

- Az írnoaktól tudom, Miss Sydney - szólalt meg Ross végül -, hogy nem volt hajlandó közölni a jövelele okát.

- Ha elárulom, miért jövök, nem engedtek volna be önhöz. Tudja, a meghirdetett állás érdekel.

Rosst ritkán lepte meg bármi, mivel munkája során sokat látott és tapasztalt. De a feltevés, hogy a lány *itt* akar dolgozni, éppen nála, elképesztőnek tűnt. A lánynak bizonyára fogalma sincs róla, hogy a munka mivel jár.

- Segédre van szükségem, Miss Sydney, aki részben írnoki, részben nyilvántartási teendőket lát el. A Bow Street nem nőnek való hely.

- A hirdetésben nem szabta meg, hogy a segéd csak férfi lehet - emlékeztette a lány. - Tudok olvasni, írni, háztartási kiadásokat vezetni és könyvelni. Miért ne jelentkezhettek az állásra?

Tiszteletteljes hanghordozása alig észrevehetően kihívó lett. Ross, akiben ez érdeklődést keltett, és kicsit zavarba is jött tőle, eltöprengett, hogy nem találkoztak-e már. De nem: biztos emlékezne a lányra. Mégis volt benne valami nyugtalanítóan ismerős.

- Hány éves? - kérdezte váratlanul. - Huszonkettő? Huszonhárom?

- Huszonnyolc, uram.

- Csakugyan? - Ross nem hitt neki. Sokkal fiatalabbnak látszott annál a kornál, amit menthetetlen vénlányságnak tekint a társadalom.

- Csakugyan, uram. - A lányt láthatóan mulattatta a hitetlenkedése. Ültében felemelkedett, és elé tette a kezét. - Látja? Egy nő korát mindig meg lehet állapítani a kezéről.

Ross a hiúság nélkül szemlére bocsátott kis kézre meredt. Nem egy fiatal lány, hanem egy ügyes asszony keze volt, aki tudja, mi a kemény munka. Bár körmeit gondosan tisztára sikálta, csaknem tövig le is vágta. Ujjait vékony, fehér sebhelyek borították, amiket ügyetlen vágások és horzsolások hagytak maguk után, és egy félhold alakú égésnyom is volt, amit egy tepsi vagy fazék hagyhatott.

Sophia visszaült a helyére. A fény szelíden megcsillant dús, szőkésbarna hajján.

- Ön sem úgy fest, mint ahogy képzeltem - jegyezte meg.

Ross kajánul felvonta a szemöldökét. - Valóban?

- Azt hittem, nagy hasú, idős úr, aki parókát visel, és pipázik.

Rosst kurta kacajra fakasztotta a megjegyzés, amely halk és rekedtes volt, és Ross most döbbsent csak rá, hogy régen nem nevetett. Ki tudja, miért, képtelen volt visszatartani a következő kérdését.

- Csalódott, hogy nem olyan vagyok?

- Nem - felelte kissé elfulladt hangon a lány. - Nem csalódtam.

Az irodában perzselő lett a forróság. Ross kíváncsi volt, vajon vonzónak találja-e a lány. Nemsokára betölti a negyvenet. Fekete hajába ezüst szálak vegyülnek. Az éveken át tartó örökös munka és a kevés alvás nyomot hagyott rajta, és élete nyaktörő tempója miatt zörögtek a csontjai. Nem a vele egykorú nős férfiakra jellemző nyugodt, jóllakott külseje volt, ami érthető, hiszen azok nem kóboroltak éjjel az utcán, mint ő, nem nyomoztak gyilkosságok vagy rablások ügyében, nem látogattak börtönöket, és nem fojtottak el zendüléseket.

Látta, hogy Sophia bíráló tekintettel néz körül a spártaian berendezett irodában. Az egyik falat térképek borították, a másikat könyvespolcok. A helyiséget csak egyetlen festmény díszítette, egy sziklás-erdős tájkép, amelyen patak csörgedezett, és a háttérben szürke hegyek magasodtak. Baj vagy feszültség esetén Ross szerette ezt a tájképet nézni, mert úgy érezte, hogy a hús, nyugalmasan sötét tónusok lecsillapítják.

Nyersen folytatta a lány kikérdezését.

- Hozott ajánlólevelet, Miss Sydney?

A lány megrázta a fejét.

- Attól tartok, az előző munkaadóm nem ajánlana.

- És miért nem?

A lány végre elvesztette a lélekjelenlétét és elpirult.

- Éveken át egy távoli unokatestvéremnél dolgoztam. Miután a szüleim meghaltak, megengedte, hogy nála lakjam, bár ő maga sem volt jómódú. Irgalmáért cserébe megkért, hogy legyek a mindenese. Azt hiszem, Ernestine kuzin elégedett is volt az igyekezetemmel, amíg... - A szavak mintha elakadtak volna a torkában, és a hirtelen kiütő veríték gyöngyházfénybe vonta bőrét.

Ross már minden elképzelhető szerencsétlenségről, gonoszságról és emberi nyomorúságról hallott a tíz év alatt, amióta a Bow Streeten főbíróként ténykedett. Bár egyáltalán nem volt szívtelen, megtanulta, hogy érzelmileg elhatárolódjék azoktól, akik előadták a védekezésüket. De Sophia látható gyötrelme azzal a bolondos vággyal töltötte el, hogy megvigasztalja a lányt, felkapja, és enyhítse kínjait. *Az ördögbe is*, gondolta zord meglepődéssel, miközben váratlan oltalmazási készletén igyekezett úrrá lenni.

- Folytassa, Miss Sydney - vetette oda kurtán.

A lány bólintott, és mély lélegzetet vett.

- Nagyon helytelenül cselekedtem. Én... szóval, a kedvese lettem valakinek. Korábban sosem tettem ilyet... de a falu melletti hatalmas birtokon vendégeskedett, és... egy séta alkalmával találkoztam vele. Soha hozzá hasonló nem udvarolt nekem. Beleszerettem, és... - A lány elhallgatott, és elfordította tekintetét, mintha képtelen volna tovább Ross szemébe nézni. - Azt ígérte, feleségül vesz, én meg elég bolond voltam, hogy higgyek neki. Amikor rám unt, gondolkodás nélkül elhagyott. Akkor már természetesen én is rájöttem, micsoda képtelenség azt hinni, hogy egy olyan rangú férfi, mint ő, feleségül vesz.

- Arisztokrata volt? - kérdezte Cannon.

A lány a szoknyája redőin át domborodó térdét nézte.

- Nem egészen. De egy nemesi család legfiatalabb sarja volt. Illetve most is az.

- A neve?

- Inkább nem árulnám el, uram. Mindez már a múlté. Legyen elég annyi, hogy az unokatestvérem tudomást szerzett a viszonyunkról az udvarház úrnőjétől, aki azt is elmondta, hogy a kedvesem nő. Mondanom sem kell, hogy kitört a botrány, és Ernestine kuzin távozásra szólított fel. - Sophia ideges mozdulattal lesimította a szoknyáját. - Tudom, hogy mindez erkölcstelen jellemre vall, de állítom, hogy nem könnyen... adom be a derekam. Ha hajlandó lenne megbocsátani a múltamat...

- Miss Sydney. - Cannon megvárta, míg a lány újra képes a szemébe nézni. - Álszent volnék, ha elítélném ezért a viszonyért. Mind követünk el hibákat.

- Ön bizonyára nem.

Cannon szárazon elmosolyodott.

- Kivált én.

A kék szem élénken villant.

- Miféle hibákat?

Cannont mulattatta a kérdés. Tetszett neki a lány félelmet nem ismerő természete és a mögötte rejlő sebezhetőség.

- Nem tartozik önre, Miss Sydney.

A lány lassan elmosolyodott.

- Akkor továbbra is kételkedem abban, hogy elkövetett akár egyet is.

Olyan mosoly volt az, amilyenre szenvedélyes szeretkezés után húzódik egy asszony szája. Kevés nőben volt meg az a könnyed érzékiség, az a természetes melegség, amitől egy férfi nagy kannak érzi magát. Ross döbbenet meredt ismét az íróasztalára, de sajnos még így sem tudta elűzni azokat a vad képeket, amik a fejében kergették egymást. Át akart nyúlni az asztalon, hogy a sima mahagónira rántsa a lányt, és letépje róla a ruhát. Csókolni akarta a mellét, a hasát, a combját... szét akarta húzni a lába közti göndör szőröket, és a puha, tengerillatú redőkbe akarta temetni az arcát, hogy addig nyalja és szívja, míg a lány a gyönyörtől magáról megfeledkezve sikoltozni nem kezd. És amikor ismét felizgatta, kikapcsolná a nadrágját, és belehatolva addig szeretkezne vele, míg vad vágyát ki nem elégítené. És akkor...

Rosst feldühítette, hogy képtelen uralkodni magán. Mérgesen dobolt az asztalon.

- Mielőtt az én múltamról beszélgetnénk - jegyezte meg -, előbb az önét nézzük. Gyermekek is születtek ebből a viszonyból?

- Nem, uram.

- Nagy szerencse.

- Úgy van, uram.

- Shropshire-ben született?

- Nem, uram. Az öcsémrel egy Severn-parti kisvárosban születünk... - Sophia elhallgatott, arcán árnyék suhant át, és Ross megsejtette, hogy a lány múltja sok fájó emléket őriz. - Amikor szüleink egy csónakbaleset során az életüket veszítették, magunkra maradtunk. Még tizenhárom éves sem voltam. Az apám vicomte volt, de kevés földünk volt, és semmi pénzünk, amiből megművelhettük volna. Rokonaink sem voltak, akik megengedhették volna maguknak, hogy két, szinte nincstelen gyermeket befogadjanak. A faluban néhányan felváltva gondoskodtak rólunk, de sajnos... - Tétovázott, majd óvatosabban igyekezett fogalmazni. - John, az öcsém és én nagyon zabolátlan gyerekek voltunk. Rohangáltunk a faluban, rosszkodtunk, amíg egy nap rajta nem kaptak minket, hogy loptunk a helyi pékségből. Akkor küldtek el Ernestine kuzinhoz.

- És mi lett az öccsével?

A lány tekintete a távolba meredt, modora merev lett.

- Meghalt. A cím odalett, a családi birtoknak nincs ura, mivel nincs férfiörökös.

Ross, aki maga is sok bánatot megélt, átérezte mások szomorúságát. Azonnal megértette, hogy bármi történt is a lány öccsével, az eset mély sebet hagyott a lelkében.

- Sajnálom - suttopta.

A lány mereven ült, és látszólag meg sem hallotta.

Ross hosszas hallgatás után nyersen folytatta:

- Ha az apja vicomte volt, akkor Lady Sophiának kellene önt szólítani.

A lány halvány mosolya csupa keserűség volt.

- Felteszem, hogy így van. De elbizakodottság lenne tőlem egy főrangú címhez ragaszkodni, nem? A „Lady Sophia”-időszaknak már vége. Egyre vágyom csak, hogy megfelelő állást találjak, és talán újrakezdem az életemet.

Ross alaposan szemügyre vette.

- Tiszta lelkiismerettel nem vehetek fel egy nőt a helyettesemnek, Miss Sydney. Egyebek között az is a kötelességei közé tartozna, hogy a Newgate-be tartó és onnan érkező rabszállító kocsin lévőket jegyzékbe vegye, jelentéseket írjon a Bow Street-i rendőrökről, és felvegye a vallomásait azoknak a becstelen alakoknak, akik nap nap után megfordulnak ebben az épületben. Olyan feladatokat kellene ellátnia, amelyek sértik egy nő érzékenységét.

- Engem nem zavarna - felelte a lány a legnagyobb lelki nyugalommal. - Mint említettem, sem ártatlan nem vagyok, sem gondtalan életet nem éltem. Nem vagyok már fiatal, nem kell védelmeznem a jó híremet vagy a társadalmi rangomat. Sok nő dolgozik a kórházakban, börtönökben és az aggok, szegények menhelyein, ahol számtalan kétségbeesett és féktelen emberrel kerülnek össze. Kibírom, ahogy ők is.

- Nem vehetem fel a helyettesemnek - szögezte le Ross határozottan. Felemelt kezével csendre intette a lányt, aki megpróbálta félbeszakítani. - De a korábbi házvezetőnőm éppen most vonult vissza, és hajlandó vagyok a helyére felvenni. Sokkal megfelelőbb állás lenne önnek.

- Szívesen átvinnék bizonyos háztartási teendőket - engedett a lány - amellet, hogy a helyetteseként dolgozom.

- Mindkettőt szeretné? - kérdezte a férfi enyhén gúnyosan. - Nem gondolja, hogy sok lenne egy embernek?

- Azt állítják önről, hogy hat ember helyett dolgozik - vágott vissza a lány. - Ha ez igaz, akkor én is el tudom látni két ember munkáját.

- Nem két, csak egy állást ajánlok önnek. A házvezetőnőit.

A férfi ellentmondást nem tűrő kijelentése meglepő módon mosolyt csalt a lány ajkára. Kétségkívül kihívóan, ugyanakkor barátságosan nézett a férfira, mintha tudná, hogy nem hagyja kisétálni az ajtón.

- Köszönöm, nem - felelte. - Vagy megkapom, amit akarok, vagy nem kérek belőle.

Ross arcán feltűnt az a kemény kifejezés, amitől a legharcedzettebb Bow Street-i nyomozók is behúzták a nyakukat.

- Nyilvánvalóan nem érti, Miss Sydney, hogy milyen veszélyeknek lenne kitéve. Egy vonzó nő nem dolgozhat bűnözők között, akik a gonosztettektől a perverz bűnökig olyasmiket követnek el, amelyekre nincsenek szavaim.

De a lányt nem ijesztette meg, amit kilátásba helyezett.

- Száznál is több rendőr, lovas rendőr és mintegy fél tucat Bow Street-i „tolvajfogó” venne körül. Merem állítani, hogy itt nagyobb biztonságban lennék, mint ha a Regent Streeten vásárolnék.

- Miss Sydney...

- Sir Ross - szakította félbe a lány, majd felállt, és az íróasztalra támaszkodott. Magas nyakú ruhája semmit sem láttatott, amikor feléje hajolt. Mélyen kivágott ruhában, azonban úgy tárult volna Ross szeme elé a melle, mint két, tálcán felkínált lédús alma. Ross, akinek vágyát az elviselhetetlenségig felkorbácsolta a gondolat, kénytelen volt csakis a lány arcára összpontosítani. Sophia ajkán halvány mosoly játszott. - Semmit sem veszít, ha engedi, hogy megpróbáljam - hívta fel a férfi figyelmét. - Adjon egy hónapot, hogy bebizonyítsam, mennyit érek.

Ross átható pillantással méregette. Volt valami mesterkélt abban, ahogy a lány bájai felsejlettek. Megpróbálta őt rávenni, hogy adjon valamit, amire vágyik, és igyekezetét siker koronázta. De az isten szerelmére, miért akar nála dolgozni? Ross rádöbbsent, nem engedheti el úgy, hogy ki ne derítené az indítékát.

- Ha nincs megelégedve velem - folytatta a lány -, még mindig felvehet mást.

Rossról köztudott volt, hogy racionálisan gondolkodó ember. Logikátlan volna, ha nem venné fel a lányt. Mi több, ostobaság. Tisztában volt vele, hogy a Bow Streeten a többiek mire gondolnának. Feltételeznék, hogy a szexuális vonzereje miatt vette fel. És a kellemetlen tény az, hogy igazuk lenne. Idejét sem tudta, mikor vonzódott utoljára ilyen erősen nőhöz. Itt akarta tartani, élvezni a szépségét és az intelligenciáját, és ki akarta deríteni, hogy kölcsönös-e az érdeklődésük. Gondolatban mérlegelte a döntéssel kapcsolatos aggályait, de gondolatait elfojtották férfiúi ösztönei, amelyeket lehetetlen volt elnyomni.

Rendőrbírói pályája során a vágy először kerekedett az észérvek fölébe.

Dühösen ráncolta a homlokát, ötletszerűen felmarkolt egy papírhalmot, és odanyújtotta a lánynak.

- Ismeri az *Elfogatóparancsot*?

A lány óvatosan átvette az ormótlan paksamétát.

- A rendőri hírek heti kiadványa, ha nem tévedek.

Ross bólintott.

- A még szabadon levő elkövetők leírását és bűncselekményeik részleteit tartalmazza. A Bow Street egyik legeredményesebb eszköze a bűnözők elfogására, kivált, ha az illetők

a hatáskörömön kívül eső megyékben élnek. A kezében tartott halomban az Anglia minden szegletének polgármesterei és rendőrbírói által küldött hirdetések sorakoznak.

Sophia tekintete végigfutott a legfelső feljegyzéseken, és felolvasta:

- „Arthur Clewen, foglalkozására nézve kovácsmester. Sötét, göndör haj, nőies hang, nagy orr... Chichesterben csalással vádolják... Mary Thompson, más néven Hobbes, más néven Chiswit. Magas lány, vékony testalkatú, világos, egyenes szálú haj, leszúrt valakit Wolverhamptonban...”

- Az elfogatóparancsokat hetente össze kell állítani és le kell másolni - jelentette ki tömören Ross. - Nekem sokkal fontosabb dolgaim vannak. Mostantól fogva ez lesz az egyik feladata. - Egy kis asztalra mutatott a sarokban; az összekaristolt felületen hegyekben álltak a könyvek, akták és levelek. - Ott dolgozhat. Osztoznunk kell az irodán, mert másutt nincs hely. Mostanában időm javát az irodától távol, nyomozással töltöm.

- Akkor hát felvesz! - A lány hangja elárulta nagy meglepettségét. - Köszönöm, Sir Ross.

A férfi gúnyos, ferde tekintetet vetett rá.

- Ha kiderül, hogy nem alkalmas az állásra, akkor tiltakozás nélkül belenyugszik a döntésembe.

- Igen, uram.

- Még valami. Nem kérem, hogy reggelente a rabok kocsijához menjen. Majd Vickery megcsinálja.

- De azt mondta, ez is a helyettese feladata, és...

- Vitatkozik velem, Miss Sydney?

A lány rögtön becsukta a száját.

- Nem, Sir Ross.

A férfi kurtán biccentett.

- Az *Elfogatóparancsot* délután kettőre be kell fejeznie. Amint elkészült vele, menjen át a Bow Street 4-es szám alá, keressen egy sötét hajú fiút, akit Ernestnek hívnak. Mondja meg, hol van a holmija, majd elhozza ide, amikor elviszi az *Elfogatóparancsot* a nyomdába.

- Szükségtelen összeszednie a holmimat - tiltakozott Sophia. - Majd egy alkalmas pillanatban elmegyek érte a vendégfogadóba.

- Sehova sem mehet Londonban egyedül. Mostantól fogva a védelmem alatt áll. Ha el akar menni valahova, akkor Ernest vagy valamelyik rendőröm elkíséri.

A lánynak ez nem volt ínyére; Ross látta neheztelő szemvillanásából. De nem vitatkozott. Ross hivatalos hangon folytatta:

- A nap hátralevő részében megismerkedhet az irodával és a házzal. Később, amikor megjönnek a bírósági ülésekre, bemutatom a kollégáimnak is.

- Bemutat a Bow Street-i „tolvajfogóknak” is?

- Kétlem, hogy sokáig el tudná kerülni őket - felelte szárazon Ross. Elképzelte a nyomozók reakcióját, amikor meglátják női segédjét, és összepréselte a száját. Lehet, hogy Sophia ezért akar itt dolgozni? A nők Anglia-szerte romantikus fantáziavilágba helyezték a nyomozókat. Képzelmüket a filléres regények táplálták, amelyekben a rendőröket hősöknek, a tettek emberének állították be. Lehet, hogy Sophia szeretné valamelyikre kivetni a hálóját. Ha így van, nem kell törnie magát. A rendőrök kicsapongó társaság, és egy kivételével mind nőtlenek. - Apropos, nem engedem meg a Bow Stree-en a szerelmi kapcsolatokat - tette hozzá. - A nyomozók, a közrendőrök és az

írnokok elérhetetlenek az ön számára. Természetesen nincs kifogásom az ellen, ha a bíróságon *kívül* kapcsolatot tart fenn valakivel.

- És ön? - döböntette meg a lány halk kérdésével. - Ön is elérhetetlen?

Ross meghökkenve és sóváran tette fel magában a kérdést, vajon milyen játékot űz vele a lány. Kifejezéstelen arccal válaszolt:

- Természetesen.

Sophia halványan elmosolyodott, miközben a telezsúfolt asztalkához ment.

Alig egy óra alatt ügyesen rendbe tette és elegáns írásával - amellyel majd nagy örömet szerez a nyomdásznak - lemásolta a jegyzeteket. Mozdulatai olyan hangtalanok és takarékosak voltak, hogy Ross el is felejtette volna, hogy ott van, ha az illata nem ingerli az orrát. Ross képtelen volt erről megfeledkezni, mert tantaluszi kínokat okozva terelte el a figyelmét. Mélyen beszívta a lány illatát, és próbálta elemezni. Tea- és vaníliaillatot érzett a meleg női bőr varázslatos kipárolgásával átítatva. Lopott pillantásokat vetett a lány finom arcélére, és elbűvölte, ahogy a változó fény megcsillan a haján. Apró füle volt, éles vonalú álla, puha kis orra, és a szempillái hegyes árnyékot vetettek arcára.

Sophia a munkájába merülve hajolt egy lap fölé, és gondosan írt. Ross akaratlanul is elképzelte, hogy a lány ügyes keze a bőréhez ér; vajon milyen érzés lehet, meleg vagy hideg a keze? Félénken vagy merészen érintené meg? A lány finom és visszafogott jelenség volt, de külseje valami provokatívát rejtett, azt sejtette, ha egy férfi képes eléggé felkavarni, a szexualitás elsőpró ereje magával ragadhatja.

Ross szíve gyorsabban vert a feltételezéstől. Átkozta magát, hogy ennyire vonzódik a lányhoz. Milyen furcsa, hogy az önmegtartóztatás hónapjai és évei mindaddig oly elviselhetőek voltak. De most hirtelen tűrhetetlenné vált a nő lány teste utáni vágya, az a sóvárgása, hogy hímveszője köré gyöngéd hüvely záródjon, s valaki édesen, készségesen viszonzza csókjait...

Éppen akkor, amikor a vágy gyötrelmig fokozódott, Sophia odalépett az asztalához a másolatokkal.

- Így kívánta? - kérdezte.

Ross gyorsan átfutotta őket, bár alig látta a rendezett sorokat. Futólag biccentett, és a másolatokat visszaadta a lánynak.

- Akkor átadom őket Ernestnek - mondta a lány. Ruhája halkan suhogott, amikor távozott. Az ajtó csendesen csukódott be mögötte, és Ross végre magára maradt, amire már nagy szüksége volt. Hangosan kifújta a levegőt, és odament a székhez, amelyen Sophia ült. Végigfuttatta a támláján és a karfáján a tenyerét. Ősi ösztöntől hajtva a meleg nyomát kereste, amit a lány keze a fán hagyhatott. Mélyen beszívta a levegőt, hátha a lány illata még ott lebeg.

Túl sokáig élt asszony nélkül, gondolta hamisítatlan férfiúi feldúltsággal.

Bár a testi vágyak gyakran kínozták, a nők iránti tisztelete megakadályozta abban, hogy prostituáltak társaságát keresse. Bírói posztjáról jól ismerte ezt a foglalkozást, és nem akart egy ilyen nőt kihasználni, különben is az, amit egy prostituálttal tenne, a kigúnyolása lenne annak, amiben a feleségével osztoztak.

Már megfordult a fejében, hogy újra megnősül, de még nem talált olyan nőt, aki távolról is megfelelő lett volna. Egy rendőrbíró feleségének erősnek és önállóknak kell lennie. És ugyanúgy meg kell találnia a helyét azokban a körökben, amelyekben Sir Ross családja mozgott, mint a Bow Street sötét bugyraiban. Mindenekelőtt be kell érnie Ross barátságával, és nem követelheti a szerelmét. Ő nem engedheti meg magának, hogy újra

szerelmes legyen, olyan szerelmes semmiképpen sem, mint Eleanor mellett. Túlságosan megrázta az asszony elvesztése; szívét mintha szétszakították volna, amikor Eleanor meghalt.

Csak azt kívánta, hogy a szex utáni vágyát oly könnyedén tudja majd elutasítani, mint a szerelem utánit.

A Bow Street 4-es számú ház évtizedeken át magánház, bíróság és nyilvános iroda volt. Amikor azonban tíz éve Sir Ross Cannont kinevezték főbírónak, a hatalmát és a hatáskörét addig növelte, amíg meg nem kellett vennie a szomszédos házat is. A 4-es szám elsősorban Sir Ross otthona volt, míg a 3-as szám alatt irodák, tárgyalótermek, irattárak és föld alatti fogdák kaptak helyet, ahol a rabokat tartották és hallgatták ki.

Sophia hamar kiismerte magát a 4-es számú házban, miközben a küldöncöt kereste. A lépcső alatti konyhában talált rá, ahol a fiú a kenyérből és sajtból álló ebédjét ette egy hatalmas asztalnál. A sötét hajú, nyakigláb fiú fülig vörösödött, amikor Sophia bemutatkozott. Miután a lány átadta az *Elfogatóparancsot*, és megkérte, hogy hozza el a holmiját egy közeli vendégfogadóból, a fiú úgy iszkolt el, mint egy patkány után iramodó terrier.

Sophia megkönnyebbült, amikor egyedül maradt, és beóvakodott az éléskamrába. A palából készült polcokon egyebek mellett egy guriga sajt, egy tálkában vaj, egy kancsó tej és hússzeletek voltak. A kis helyiség árnyas és sötét volt, és nem hallatszott más hang, mint a szomszédos kamrából átszűrődő ütemes vízcsepegés. Sophia, akin hirtelen eluralkodott a feszültség, ami egész délután gyűlt benne, érezte, hogy elfogja a remegés, és úgy rázza, hogy hangosan összekoccannak a fogai. Kicsordultak a könnyei is; ruhaujját fájó szemgödréhez szorította.

Istenem, mennyire gyűlöli!

Minden erejére és akaratára szüksége volt, hogy Sir Ross-szal megossa azt a zsúfolt irodát, és derűsnek tűnjön, miközben undortól forrt a vére. Jól titkolta ellenszenvét, s még talán a férfi vágyát is felkeltette. Sir Ross szemében kelletlen érdeklődés villant, amit nem tudott palástolni. Helyes, gondolta Sophia. Pontosan ebben reménykedett, hiszen rosszabbat akart tenni annál is, mint hogy megöli Sir Ross Cannont. Minden szempontból tönkre akarta tenni, hogy addig szenvedjen, míg a halált már megváltásnak érzi. És a sors, úgy tűnt, most a kezére játszik terve megvalósításában.

Attól a perctől fogva, hogy Sophia a *Timesban* meglátta a hirdetést, melyben a Bow Street-i irodába segédet kerestek, fejében rögtön körvonalazódott a terv. Megszerzi a Bow Street-i állást, így hozzáfér majd a nyilvántartáshoz és az aktákhoz. Végül megszerzi, amire szüksége van, hogy tönkretégye Sir Ross jó hírét, és lemondásra kényszerítse.

A nyomozókkal és tevékenységükkel kapcsolatban felmerült a korrupció gyanúja; illegális rajtaütésekről, brutalitásról és megfélemlítésről beszéltek, arról nem is szólva, hogy túlléptek a hatáskörükön. Köztudott volt, hogy Sir Ross és az „emberei”, ahogy a férfi nevezte őket, semmibe veszik a szabályokat. Ha a már gyanakvó nyilvánosság megdönthetetlen bizonyítékot kap a bűnösségükről, a Sir Ross Cannon-ként ismert példakép menthetetlenül odatesz. Sophia majd előássa azt az információt, amivel előidézheti a bukását.

De ezzel még nem éri be. Sophia azt akarta, hogy az árulás nagyobb és fájdalmasabb legyen. Elcsábítja a „Bow Street szerzetesét”, ahogy Sir Rosst nevezték, és magába bolondítja. Azután pedig térdre kényszeríti.

A szemét égető könnyek elapadtak, és Sophia a pala hús szélének támasztotta a homlokát. Csak egy gondolat tartotta benne a lelket: Sir Ross megfizet azért, hogy elvette tőle az utolsó embert, aki szerette. Az öccsét, Johnt, akinek maradványai egy tömegsírbán nyugszanak, és csontjai tolvajok és gyilkosok rothadó csontvázával keverednek.

Sophia visszanyerte önuralmát, és eltöprengett azon, amit eddig megtudott Sir Rosstról. Egyáltalán nem olyan volt, mint képzelte. Fontoskodó, zömök termetű, tokás, hiú és korrump figurára számított. Nem akarta, hogy vonzó legyen.

De Sir Ross *tényleg* jóképű férfi volt, bármilyen nehezen ismerte is el. Élete teljében levő, magas, jó svádájú, bár kissé sovány ember. Karakteres vonásai szigorú sugároztak, egyenes fekete szemöldöke alól a legszokatlanabb szempár nézett rá: világosszürke, ragyogó szeme volt, ami mintha a fekete kontúros íriszben rejtőző, fehéren izzó villám erejével sugárzott volna. Sir Ross hűvös felszín alatt égő hihetetlen változékonysága megrendítette Sophiát. Természetesen élt a tekintélyével: olyan ember benyomását keltette, aki nehéz döntéseket hoz, és együtt tud élni velük, bármi legyen is a következményük.

Sophia kióvakodott a kamrából, amikor hallotta, hogy az utcára nyíló ajtón valaki belép a konyhába. Nála nem sokkal idősebb, vézna, sötét hajú, rossz fogú nőt pillantott meg, akinek őszinte kedvességet sugárzott a mosolya, takaros és ápolt volt, köténye frissen mosott és vasalt. Sophia úgy vélte, hogy a konyhalány lehet, és barátságosan viszonzta a mosolyát.

- Jó napot - köszöntötte félénken a nő, és pukedlizett. - Miben segíthetek, kisasszony?

- Miss Sydney vagyok, Sir Ross új segédje.

- Segédje - ismételte a nő zavartan. - De hiszen ön nem férfi!

- Való igaz - felelte nyugodtan a lány, és körülnézett a konyhában.

- A konyhalány vagyok - mondta a nő, és elkerekedett szemmel bámult rá. - Eliza a nevem. Van még egy lány, Lucie, és a küldönc...

- Ernest? Vele már megismerkedtem.

A szárnyas ablakon nappali fény áradt be, amelyen él jól látszott, hogy a konyha kicsi, de jól felszerelt, s a padlóját kockakövekkel borították. A téglából rakott, öntöttvas tetejű és kövekkel alátámasztott tűzhely foglalta el az egyik falat. Egy ilyen tűzhelyen egyszerre akár négy-öt lábast is lehetett más-más hőfokon melegíteni. A falra vízszintesen hengeres pecsenyesütőt szereltek, ajtaja egy síkban volt a téglafallal. Olyan ügyes, modern tervezésű volt, hogy Sophia akaratlanul is felkiáltott a csodálattól, amikor meglátta.

- Bizonyára csodálatos lehet itt főzni!

Eliza grimaszt vágott.

- Az egyszerű ételekkel elboldogulok úgy, ahogy anyám tanított. És szívesen kijárok a piacra, meg összetakarítok. De nem szeretek a tűzhely előtt álldogálni a lábasok és a fazekak mellett; valahogy sosem sikerül az étel.

- Talán segíthetek - ajánlotta Sophia. - Szeretek főzni.

- Nagyszerű lenne, kisasszony! - derült fel Eliza arca.

Sophia szemügyre vette a konyhai tálalót, amelyen fazekak, serpenyők, kancsók és konyhaedények voltak. Az oldalára szerelt kampókon megfakult rézformák lógtak, amelyekre láthatóan ráfért volna egy alapos fényezés, ahogy számos más eszközre is. A polcon sorakozó pudingos és szűrőkendők foltosak voltak, nem ártott volna kiáztatni

őket. A sziták is piszkosnak tünnek, és a mosogató lefolyójából kellemetlen szag szivárgott; nagy maroknyi szódával ki kellett volna sűrolni.

- A konyhában étkezünk: az úr, a szolgák és a közrendőrök is - magyarázta Eliza, és a helyiséget uraló hatalmas asztalra mutatott. - Nincs igazi ebédlő. Sir Ross itt étkezik, vagy az irodában.

Sophia a tálaló polcára pillantott, amin több fűszer, tea és egy zsák babkávé volt. Igyekezett közömbös hangot megütni, amikor feltette a kérdést:

- Sir Ross jó gazda?

- Ó, hogyne, kisasszony! - vágta rá a szolgáló azonnal. - Bár néha kicsit furcsa.

- Milyen értelemben?

- Sir Ross napokig képes evés nélkül dolgozni. Olykor inkább az íróasztalánál alszik, semmint lefeküdné, és kényelmesen kipihenné magát.

- Miért dolgozik ilyen keményen?

- Senki sem tudja erre a kérdésre a választ, talán még maga Sir Ross sem. Azt mondják, más volt, mielőtt a felesége meghalt. Az asszony belehalt a szülésbe, és Sir Ross azóta... - Eliza elhallgatott, és a megfelelő szót kereste.

- Kimért? - segített Sophia.

- Igen. Kimért és hideg. Nem tűri magában a gyöngeséget, és nem érdekli más, mint a kötelességei.

- Egy nap talán majd megnősül megint.

Eliza vállat vont, és elmosolyodott.

- Sok finom hölgy megszerezné ám! Eljönnek az irodába, hogy megkérjék, segítsen a jótékonykodásban, vagy zsebtolvajokra meg hasonlókra tesznek panaszt. De csak a vak nem látja, hogy szeretnék felhívni magukra az úr figyelmét. És minél kevesebb érdeklődést tanúsít irántuk, annál hevesebben üldözik.

- Sir Rosst a Bow Street szerzeteseként is szokták emlegetni - mormolta Sophia. - Vajon ez azt jelenti, hogy soha... - Elhallgatott, miközben pír futotta be az arcát.

- Csak ő tudja bizonyosan - felelte elgondolkodva Eliza. - De kár volna, nem? Parlagon hagyni egy derék, egészséges férfit! - Ferde fogai kivillantak, amikor elvigyorodott, majd rákacsintott Sophiára. - De azt hiszem, egy nap a megfelelő asszony majd tudja, hogyan csábítsa el, nem?

Úgy bizony, gondolta váratlan elégedettséggel Sophia. Majd ő véget vet Sir Ross szerzetesi életének. Elnyeri a bizalmát, sőt talán a szerelmét is... és felhasználja ellene, hogy tönkretegye.

Mivel a Bow Streeten gyorsan terjedtek a hírek, Rosst nem lepte meg, amikor Sophia távozása után alig negyedórával már kopogtak is az ajtaján. Az egyik helyettes rendőrbíró, Sir Grant Morgan lépett be az irodájába.

- Jó reggelt, Cannon - köszöntötte Grant Morgan. Zöld szeme vidáman csillogott. Kétség sem fért hozzá, hogy Morgan friss házasként élvezzi az életet. A többi nyomozó irigykedéssel és mulatva fogadta a tényt, hogy a korábban oly sztoikus Morgan leplezetlenül szerelmes kistermetű, vörös hajú feleségébe.

A csaknem százkilencvenöt centiméter magas Grant Morgan volt az egyetlen, akire Rosznak - fizikai értelemben - fel kellett néznie. Morgan, aki árva volt, és valamikor a Covent Gardenben egy halas kofánál dolgozott, tizennyolc évesen lépett be a

közrendőrök közé, és egyre feljebb mászott a ranglétrán, amíg Ross be nem választotta az elitbe, a fél tucat nyomozó közé. Nem olyan régen nevezték ki rendőrbíró-helyettesnek. Morgan jó ember volt, megbízható és intelligens, és egyike azon keveseknek, akikben Ross megbízott.

Morgan a látogatóknak fenntartott széket az asztalhoz húzta, és hatalmas testével lassan leereszkedett a bőülésre. Tűnődő pillantással méregette Rosst.

- Futólag láttam Miss Sydney-t - jegyezte meg. - Vickery mesélte, hogy ő az új segédje. Természetesen azt feleltem, hogy biztosan téved.

- Miért?

- Mert ilyen állásba nőt felvenni meggondolatlanság. Továbbá egy olyan csinos nőt alkalmazni a Bow Streeten, mint amilyen Miss Sydney, igen nagy oktalanság lenne. És mivel tudom, hogy se ésszerűtlenül nem dönt, se nem ostoba, azt mondtam Vickerynek, hogy téved.

- Nem téved - motyogta Ross.

Morgan oldalra hajolt, s a hüvelyk- és mutatóujjával megtámasztva állát, elgondolkodva nézte a főbírót.

- Írnok lesz és irattáros? És útonállóktól, haramiáktól, zsebtolvaj lotyóktól vesz fel tanúvallomást, és...

- Igen - förmedt rá Ross.

Morgan busa szemöldöke felszaladt a homlokára.

- Kézenfekvő, hogy minden férfi, aki megfordul itt, a nyomozókat is beleértve, úgy zümmög majd körülötte, mint méhek a virág körül. Semmit sem tud majd elvégezni. Miss Sydney bajjal jár, és ezt ön is tudja. - Kis szünetet tartott, majd lustán hozzátette: - Engem leginkább az érdekel, hogy miért vette fel.

- Nem tartozik magára. Miss Sydney az én alkalmazottam. Az ördögbe is, azt veszek fel, akit akarok, és az embereim jól teszik, ha békén hagyják, különben velem gyűlik meg a bajuk.

Morgan méricskélő pillantással nézte, ami nem tetszett Rosznak.

- Bocsásson meg - jegyezte meg halkán Morgan. - Úgy látom, érzékenyen érinti a téma.

- Szó sincs róla, a fenébe is!

Morgan bosszantó vigyorral fogadta a kitörését.

- Most hallottam először káromkodni, Cannon.

Ross későn döbbsen rá Morgan vidámságának a forrására: a rá jellemző érzelemmentesség odalett. Bosszúságát azzal igyekezett palástolni, hogy türelmetlenül dobolt az asztalán.

Morgan továbbra is vigyorogva figyelte a kínlódását. Kétségkívül nem tudott magába fojtani még egy megjegyzést.

- Egy azonban vitathatatlan: Vickerynél szemrevalóbb írnok!

Ross fenyegető pillantással meredt rá.

- Ha legközelebb hirdetés útján alkalmazottat keresek, okvetlen egy kapafogú vénasszonyt választok ki, hogy a kedvében járjak. Most pedig térjünk át más témára, ha lehet, esetleg olyasmire, aminek a munkához is köze van.

- Ahogy óhajtja - bölintott barátságosan Morgan. - Ami azt illeti, azért jöttem, hogy átadjam a Nick Gentryre vonatkozó legfrissebb jelentést.

Ross szeme összeszűkül a hír hallatán. Az összes közül Gentryt akarta a leginkább elfogni, bíróság elé állítani és felakasztani. Mindannak az ellenkezőjét képviselte, amit Ross támogatni próbált.

Gentry és az emberei - kihasználva, hogy a törvény jutalmat adott annak, aki letartóztat egy útonállót, egy tolvajt vagy egy katonaszökevényt - irodát nyitottak Londonban, és hivatasos tolvajfogóvá léptek elő. Ha Gentry elfogott egy útonállót, elítélése után nemcsak a jutalékát kapta meg, de az útonálló lovát, fegyvereit és pénzét is. Ha lopott holmit szerzett vissza, nemcsak díjazást kért utána, de a holmi értékének bizonyos százalékát is megtartotta. Ha egy gonosztevő ellen nem sikerült elég bizonyítékot szereznük, csellel elhelyeztek vagy gyártottak néhányat. Fialat fiúkat vittek bűnbe, hogy később letartóztathassák őket, és begyűjtsék a pénzjutalmat.

Gentryre csodálattal és félelemmel nézett fel az alvilág, amelynek koronázatlan királya volt. Irodája Anglia összes jelentős bűnözőjének találkozóhelyévé vált. Gentry a legkülönbélebb bűnöket követte el, beleértve a csalást, a megvesztegetést, a lopást, de még a gyilkosságot is. A legörjítőbb mégis az volt, hogy London lakosainak nagy része valamiféle jötevőnek tekintette. Finom ruhájában elragadóan festett, ahogy nagy fekete lován bejárta London sikátorait és főútvonalait. A kisfiúk arról ábrándoztak, hogy ha felnőnek, olyanok lesznek, mint ő. Az alacsony sorból származó és magas rangú hölgyeket egyaránt felajzotta érdekes megjelenése.

- Szeretném látni, hogy az akasztófán himbálódzik - morogta Ross. - Mondja el, mit tudott meg.

- Tanúvallomásaink vannak arról, hogy Gentry megszervezte három embere szökését a Newgate-ből. Az írnok már két vallomást feljegyzett.

Ross megmerevedett, mint egy ragadozó, amelyik érzi vágyott zsákmánya szagát.

- Hozza be kihallgatásra - parancsolta. - Mégpedig gyorsan, mielőtt eltűnne.

Morgan bólintott; tudta, ha Gentry megneszeli a veszélyt, és úgy dönt, elbújik, lehetetlen lesz előkeríteni.

- Gondolom, ön akarja kikérdezni.

Ross bólintott. Az ilyen ügyeket rendszerint Morganre bízta, aki nagyszerűen értett hozzá, de Nick Gentry más. Gentry a személyes ellenfele, és Ross komoly erőfeszítést tett már, hogy az agyafűrt tolvajfogót elkapja.

- Rendben van, uram. - Morgan felkászálódott a székről, és megállt az íróasztal előtt.

- Amint megtaláljuk, őrizetbe veszem Gentryt. Már küldöm érte Sayert és Geet. - Kis szünetet tartott, és kemény, szögletes arcát száraz mosoly lágyította el. - Már ha nem az köti le őket, hogy a segédjét bámulják.

Ross nagy nehezen lenyelt egy csípős választ; általában kordában tartott indulatait feltűzelte a gondolat, hogy Sophia Sydney-t esetleg a saját emberei zaklatják.

- Tegyen meg valamit, Morgan - préselte ki a szavakat összeszorított ajka között. - Tudassa mindenkivel, hogy ha valamelyik nyomozóm vagy a gyalogos, illetve lovas rendőrök bármelyike zaklatja Miss Sydney-t, nagyon megbánja.

- Igenis, uram. - Morgan sarkon fordult és távozni készült, de Ross látta, hogy halványan elmosolyodik.

- Mi olyan átkozottul mulatságos?

Morgan szelíden válaszolt:

- Csak azon tűnődtem, uram, hogy netán megbánja még, hogy nem egy kapafogú vénasszonyt vett fel.

Miután elfogyasztotta a felmelegített birkaraguból álló vacsoráját, Sophia kicsomagolta a holmiját a számára kijelölt emeleti szobában. A kis szobát egyszerűen rendezték be, de tiszta volt, az ágy kényelmesnek tűnt, és volt egy még ennél is nagyobb előnye, aminek Sophia nagyon örült: az ablaka a Bow Street 3-as számú ház nyugati oldalára nézett, és Sophia egyenesen belátott Cannon irodájába. A lámpafény körülrajzolta Cannon sötét haját, kiemelte kemény arcélét, ahogy könyvespolcai felé fordult. Későre járt, és már vissza kellett volna vonulnia éjszakára, mi több, finom vacsorát kellett volna ennie a nem éppen étvágygerjesztő birkapörkölt helyett, amit Eliza átküldött.

Sophia átöltözött, hálóinget vett fel, és visszament az ablakhoz, ahonnan elnézte, ahogy Cannon megdörgöli az arcát, és buzgón az asztala fölé hajol. A lány átgondolta, amit Eliza és Lucie mesélt a főbíróról. A szolgálókra jellemző pletykásságuknak köszönhetően sokat megtudott Cannonról.

Kiderült, hogy Sir Rosst szép számú támogatói nagyra becsülik az együttérzéséért, míg ugyanolyan szép számú kritikusa elítéli a szigoráért. Anglia legnagyobb hatalmú rendőrbírája volt, sőt a kormány nem hivatalos tanácsadójának szerepét is betöltötte. Haladó, új módszerek szerint képezte ki nyomozóit, tudományos elveket alkalmazott a bűnüldözésben, mégpedig oly módon, amivel kivívta a nyilvánosság csodálatát és bizalmatlanságát. Sophiát elszórakoztatta, amint Eliza és Lucie megpróbálta elmagyarázni, a nyomozók olykor úgy oldanak meg ügyeket, hogy haját, fogakat, golyókat és sebeket vizsgálnak. Sophia egy szót sem értett belőle, de Sir Ross módszerei kétségtelenül megoldottak a gordiuszi csomóhoz hasonlóan bonyolult rejtélyeket is.

A szolgálók és mindenki más, aki a Bow Streeten dolgozott, nagy tisztelettel viseltetett Sir Ross iránt. Sophia lelki nyugalmát felkavarta, amikor rájött, hogy a rendőrbíró nem az a lelke mélyéig gonosz ember, akinek hitte. Természetesen ez nem változtatott az elhatározásán, hogy megbosszulja John halálát. Tulajdonképpen az elvekhez való feltétlen ragaszkodás vezethetett a tragédiához, ami az öccse életét követelte. Sir Ross kétségkívül betű szerint betartotta a törvényt, s az elveket a szánalom, a törvényhozást a kegyelem fölé rendelte.

Ettől a gondolattól Sophia haragja ismét fellángolt. Kicsoda Sir Ross, hogy eldöntheti, ki él és ki hal meg? Mitől alkalmas arra, hogy mások fölött ítélkezzen? Valóban olyan tévedhetetlen, bölcs és tökéletes? Valószínűleg annak hiszi magát az öntelt gazember.

Ennek ellenére zavarba ejtette Sophiát, hogy a férfi ma délelőtt oly könnyen megbocsátott neki, amikor ő bevallotta futó viszonyát. A többség elítélte volna, szajhának tekintette volna, és hozzátette volna: megérdemelte, hogy eltaszították. Arra számított, hogy Sir Ross majd megbélyegzi. Ezzel szemben a férfi megértő és kedves volt, sőt még azt is bevallotta, hogy maga is követ el hibákat.

Nyugtalanul húzta félre a kopott muszlinfüggönyt, hogy jobban lássa a férfi irodájának ablakát.

Sir Ross, mintha megérezte volna a lány pillantását, odafordult, és egyenesen ránézett. Bár Sophia szobájában nem égett se gyertya, se lámpa, a holdfény jól megvilágította. Sir Ross láthatta, hogy csak hálórúhában van.

Úriember lévén azonnal el kellett volna fordulnia. De Sir Ross áthatóan bámulta, mintha éhes farkas volna, ő pedig nyúl, aki túl messzire merészkedett az üregtől. Bár Sophia teste égett a szégyentől, ott maradt, hogy a férfi alaposan megnézhesse. Magában számolta a másodperceket: egy... kettő... három, majd lassan ellépett az ablaktól, és behúzta a függönyt; tenyerét lángoló arcára szorította. Örülnie kellett volna, hogy a férfi érdeklődve nézi, miképp fest a hálóingében. Mégis mélységes feszélyezettség, sőt ijedtség lett úrrá rajta, mintha az a terve, hogy elcsábítja és tönkreteszi a férfit, valahogy a saját bukásához vezetne.

2.

Ross szokása szerint kezdte a napot: gyorsan, de megfontoltan megmosdott, majd felvette szokott öltözékét, sötét kabátját és szürke nadrágját. Egyszerű csomóra kötötte fekete selyem nyakraalóját, és addig kefélt a haját, míg szépen le nem simult. Futó pillantást vetett a mosdótál melletti tükörbe, és észrevette, hogy a szeme alatti karikák a szokottnál is sötétebbek. Nem aludt jól. Sophia uralta a gondolatait, testét nem hagyta nyugodni a tudat, hogy a lány csak pár szobányira alszik.

Lehetetlen volt nem gondolnia arra a pillanatra, amikor meglátta az ablakban: hosszú haja hullámosan omlott a vállára, hálóinge kísértetiesen világított a holdfényben. Rosst végtelenül elbűvölte a látvány, felkorbácsolta az érzékeit, amikor megpróbálta elképzelni, milyen lehet a lány teste a ruha alatt.

Dühösen fogadta meg, hogy Sophiát illetően nem les több éjszakai merengés. Nincs több fantáziálás, és többé bizonyosan nem néz fel az ablakára. Mostantól fogva csak a megszokott munka van.

Komor elszántsággal ment le a konyhába az első bögre kávéjáért, amit át akart vinni az irodájába. Ha ott végez, szokásos napi sétájára indul a Covent Gardenen és a környező utcákon át valahogy úgy, ahogy egy orvos megnézi kedvenc betege pulzusát. Akármilyen aprólékosak a Bow Street-i nyomozók jelentései, nem érnek fel azzal, hogy a saját szemével és fülével tapasztalja meg az utca életét.

Ross élvezte, ahogy a Bow Streeten a napi tevékenységek szabályosan követik egymást. Hajnal után nem sokkal megszólaltak a Szent Pál-székesegyház harangjai, és hangjuk betöltötte a Covent Gardent, a Bow Street még csendes boltjait és lakóházait. A piacra igyekvő szekerek zörgése, a muffinárusok és a rikkancsok kiáltásai hallatán ablaktáblák tárultak fel, és függönyöket húztak el. Hétkor a péktől áradni kezdett a friss péksütemények és a kenyér illata, nyolckor beléptek az első vendégek a kávéházak nyitott ajtaján. Amikor eljött a kilenc óra, a Bow Street-i irodában összegyűltek az emberek, és várták, hogy az írnokok és a rendőrtisztek kinyissák az ajtókat. Tízkor az éppen üléselő bíró - ma Morgan - elfoglalja helyét a bíróságon.

Minden úgy megy, ahogy kell, gondolta Ross elégedetten.

Amikor belépett a konyhába, meglátta a lesikált faasztal mellett ülő Ernestet. A fiú úgy falt az elé tett tányérból, mintha hónapok óta először enne rendes ételt. Sophia a vézna konyhalány mellett állt a tűzhely előtt, és azt mutatta, hogyan készítse el a reggelit.

- Így fordítsa meg - mondta, és ügyesen megfordította a palacsintasütőben a kis süteményeket. A konyha illatos volt ma reggel: a sülő szalonna, a kávé és a sistersgő térsza aromája töltötte meg.

Sophia frissnek és egészségesnek látszott, a sötétszürke ruhát takaró fehér kötény kiemelte formás alakjának idomait. Csillogó haját összetekerte, feltűzte a feje búbjára, és kék szalaggal díszítette. Amikor meglátta Rosst az ajtóban, zafírkék szemében mosoly gyúlt, és oly káprázatosan szép volt, hogy Ross fájdalmas szúrást érzett gyomortájékon.

- Jó reggelt, Sir Ross - köszöntötte a lány. - Kér reggelit?

- Köszönöm, nem - felelte gépiesen a férfi. - Csak egy bögre kávé. Soha... - Elhallgatott, amikor a szakácsnő egy tálat tett az asztalra, amelyen magasra tornyozták a

palacsintatésztaból süített friss süteményeket, amelyek szederszószban tocsogtak. Ross mindennél jobban szerette a szedret.

- Csak egyet vagy kettőt - próbálta rábeszélni Sophia.

Hirtelen már nem is volt olyan fontos, hogy napi rutinjához ragaszkodjon. Talán szakíthat időt egy kis reggelire, érvelt magában Ross. A beosztását nem borítja fel, ha késik öt percet.

Egyszer csak ott találta magát az asztalnál egy süteményekkel, ropogós császárszalonnával és lassú tűzön főtt tojással megrakott tányér előtt. Sophia gőzölgő kávéval töltötte tele a bögréjét, és még egyszer rámosolygott, mielőtt ismét elfoglalta a helyét Eliza mellett a tűzhelynél. Ross felvette a villáját, és úgy meredt rá, mintha nem tudná, mire való.

- Finom, uram - biztatta tétován Ernest, és olyan mohón tömte tele a száját, hogy egy pillanatig úgy tűnt, rögtön megfullad.

Ross beleharapott a gyümölcsösleves átírt süteménybe, és a falatot leöblítette egy kortynyi forró kávéval. Folytatta az evést, és ismeretlen jóérzés töltötte el. Istenem, milyen régen nem evett mást, mint Eliza förtelmes kotyvalékait!

Addig evett, míg el nem tűnt előle a tál sütemény. Sophia időnként odalépett, hogy megtöltse a bögréjét vagy szalonnával kínálja. A konyha barátságos melege és Sophia látványa, aki jött-ment mellette, akarata ellenére is örömet keltett benne. Letette a villáját, felállt, és mosoly nélkül a lányra nézett.

- Mennem kell. Köszönöm a reggelit, Miss Sydney.

Még egy utolsó bögre kávéval nyomtak a kezébe, és Sophia sötétkék szemét rászzegezte.

- Az irodában tölti a napot, uram?

Ross megrázta a fejét; figyelmét lekötötték a kis hajtincsek, amelyek a lány homlokához tapadtak. A tűzhely melegétől kipirult és fénylett az arca. Ross legszívesebben megcsókolta, megnyalta, megízlelte volna.

- A délelőtt folyamán nem leszek bent - felelte reszelős hangon. - Kihallgatást tartok; éjjel gyilkosság történt a Russell Square-en.

- Vigyázzon magára.

Régen nem mondta ezt neki senki. Ross dühös volt magára, hogy ilyen könnyen kibillentik az egyensúlyából, mégis csiklandozta a boldogság, amit képtelen volt elhessegetni. Kurtán biccentett, és mielőtt távozott, gyanakvó pillantást vetett a lányra.

Sophia a nap első felét Sir Ross irodájának a sarkába hajított, derékig érő papír-, perirat- és levélhalom feldolgozásával töltötte. Miközben iktatta az irdatlan információ-tömeget, örült, hogy módjában áll körülnézni a poros és rendetlen bűnügyi irattárban. Napokba, talán hetekbe telik majd, hogy megfelelően elrendezze az anyagot a fiókokban. Mialatt dolgozott, azon törte a fejét, amit eddig megtudott Sir Rosstról, beleértve a futó megjegyzéseket is, amelyeket szolgálktól, írnokoktól és nyomozóktól hallott. Úgy tűnt, a főbíró emberfeletti önuralommal rendelkező ember, aki sosem káromkodik, kiabál vagy issza le magát. Néhány halkan elmondott utasítás is elég, hogy a legijesztőbb tolvajfogót is engedelmességre kényszerítse. Sir Rosst mindenki csodálta, aki az irányítása alatt dolgozott, ugyanakkor szívesen süítették el tréfákat hűvös és rendszerető természetéről.

Sophia nem hitt abban, hogy a férfi hüvös és érzéketlen. A zord felszín alatt észrevett valamit, erőteljesen visszafogott szexualitást, amit ha szabadon engednének, mindent felemésztené. A férfi heves természetét alapul véve Sophia biztos volt abban, hogy Sir Ross a szerelmeskedést sem veszi félvállról. Túl fontos, túl ritka csoda lenne ez számára, és bizonyára előbb mély érzéseket kell táplálnia a partnere iránt, mielőtt lefekszik vele. Ha Sophia valóban el akarja csábítani, előbb meg kell hódítania a szívét. De hogyan bolondít magába az ember egy ilyen férfit? Gyanította, hogy olyan nőt kedvel csak meg, aki azzal a lágyággal rendelkezik, ami nyilvánvalóan hiányzik a rendőrbíró életéből. Végtére is nem isteni lény, akinek korlátlan az ereje, hanem ember, aki túlzásba viszi a munkát. Aki ilyen nagy és sok terhet cipel a vállán, megkönnyebbül, ha valaki gondoskodik a szükségleteiről.

Amikor Sophia visszatért Sir Ross irodájába, egy ronggyal letörölte a port az ablakpárkányról. Közben véletlenül kinézett az ablakon, és meglátta tűnődései tárgyát az utcán, mert Sir Ross megállt az épület előtti vaskorlátnál. Egy asszonnyal elegyedett szóba, aki a kapunál várta. Az asszony barna kendőt viselt, amit a fejére és a vállára terített, és Sophiának eszébe jutott, hogy Mr. Vickery korábban már elküldte. Az asszony Sir Rosst kereste, és az írnok azt felelte, hogy másnap jöjjön vissza, mert a főbíró figyelmét sürgősebb ügyek kötik le.

Sir Ross azonban kinyitotta a kaput az asszony előtt, és a Bow Street 3-as számú ház bejáratához kíserte. Sophiát meghatotta, hogy a férfi milyen figyelmesen bánik az asszonnyal, aki pedig láthatóan alacsonyabb társadalmi osztályhoz tartozott. Rosszul öltözött és elgyötört volt, a főbíró mégis olyan udvariasan nyújtotta a karját, mintha hercegnő volna.

Amikor Sir Ross bekísérte az asszonyt az irodájába, Sophia észrevette, hogy a férfi dühösen ráncolja fekete szemöldökét.

- Jó napot, Miss Sydney - köszöntötte Sir Ross higgadtan, és látogatóját egy székhez vezette. Az asszony vézna volt, középkorú és megkínzott arcú, szeme kivörösödött a sírástól. - A hölgy Miss Trimmer, akit, mint megtudtam, Vickery ma reggel elküldött.

- Azt hiszem, Vickery aggódott, hogy túlságosan zsúfolt a napja.

- Mindig tudok időt szakítani arra, amire szükséges. - Sir Ross félig ült az íróasztalán, félig nekitámaszkodott, és a karját keresztbe fonta. Szelíd biztatással szólt az asszonyhoz; Sophia még sosem hallotta, hogy bárkivel így beszélt volna. - Azt állította, hogy félti a húga biztonságát, Miss Trimmer. Kérem, mondja el, mi okozza az aggodalmát.

A remegő vénkisasszony megfogta kendője két sarkát, és fojtott hangon beszélni kezdett.

- A húgom, Martha, Mr. Jeremy Fowler felesége. - Kis szünetet tartott; láthatóan úrrá lettek rajta az érzelmek.

- Mr. Fowler foglalkozása? - nógatta Sir Ross.

- Patikus. A St. James piacnál, a bolt fölött laknak. Mr. Fowler és Martha összekülönbözött, és... - Elhallgatott, és szorosan ökölbe zárt kezével feldúltan csavargatta a kötött kendőt. - Martha tett valamit egy hónapja, amivel feldühítette a férjét. És azóta nem láttam a húgomat.

- Eltűnt otthonról?

- Nem, uram... Mr. Fowler bezárva tartja Marthát az egyik szobában, és nem engedi ki. Martha csaknem négy hete nem hagyta el a szobát. És senki sem járt bent, hogy

meglátogassa... Azt hiszem, megbetegedett, és könyörögtem is Mr. Fowlernek, hogy engedje ki, de nem hajlandó, mert még most is eltökélt szándéka, hogy megbünteti.

- Miért? - kérdezte Sir Ross csendesen.

Az asszony beesett arca kipirult a szégyentől.

- Azt hiszem, Martha összeállt egy másik férfival. Tudom, hogy nagyon helytelen. De Martha a lelke mélyén jó, és biztosan megbánta, amit elkövetett, és azt szeretné, ha Mr. Fowler megbocsátana neki. - Miss Trimmer szemét elfutották a könnyek, amiket a kendőjével törölt le. - Senki sem segít, hogy kiszabadítsam szegény húgomat, mert mind azt mondják, hogy ez csak a férjre és a feleségre tartozik. Mr. Fowler azt mondja, csak azért tette, mert annyira szereti Marthát, aki rettenetes fájdalmat okozott neki. Senki, még a többi Trimmer sem hibáztatja, amiért bezárta Marthát.

Sir Ross tekintete fagyos és kemény lett.

- Mindig is értetlenül álltam az úgynevezett szerelem előtt, ami arra készíti a férfiakat, hogy kegyetlenül bánjanak a feleségükkel. Véleményem szerint, ha egy férfi igazán szeret egy nőt, szándékosan sosem okoz neki fájdalmat, bármekkora áruást követett is el. - A pillantása ellágyult, amikor a kétségbeesett nőre nézett. - Azonnal elküldök egy nyomozót a Fowler-házhoz, Miss Trimmer.

- Jaj, uram - csuklott el a nő hangja, és a nyilvánvaló megkönnyebbüléstől zokogni kezdett. - Köszönöm, és ezerszer áldja meg az Isten.

Sir Ross Sophiára nézett.

- Tudja, melyik emberem szabad ma, Miss Sydney?

- Mr. Sayer és Mr. Ruthven - mormolta Sophia; nagy kő esett le a szívéből, hogy Sir Ross hajlandó kiszabadítani a fogságba ejtett Marthát. Nem lepte volna meg, ha a férfi nem segít, mert valóban elterjedt nézet, miszerint a férjnek joga van bármit megtenni a feleségével, ahogy csak kedve tartja.

- Szóljon Ruthvennek, hogy jöjjön ide.

Sophia elsietett, hogy teljesítse a parancsát. Hamarosan Mr. Ruthvennel, egy nagydarab, sötéthajú, barázdált arcú és agresszív természetű nyomozóval tért vissza. Köztudott volt, hogy Ruthven szeret verekedni, és nemigen akadt, aki provokálta volna. Az esze sajnos alkalmatlan volt a nyomozói munka finomságaihoz, ezért Sir Ross olyankor vetette be, amikor nyers erőre, nem pedig fífikára volt szükség.

- Menjen el Miss Trimmerrel a St. James piacra - utasította Sir Ross nyugodtan. - Ő elvezeti magát a Fowler patika feletti lakásba, ahol a testvérét csaknem egy hónapja tartják bebörtönözve. Tegyen meg minden szükségessé a kiszabadítása érdekében, és ne feledje, hogy a férj részéről könnyen ellenállásba ütközhet.

Amikor a nyomozó rájött, hogy családi perpatvarba kell beavatkoznia, savanyú képet vágott.

- Éppen elindultam, uram, a Tothill bankhoz, ahol rablás történt, és...

- Még marad ideje, hogy később megkeresse a jutalékát - szakította félbe Sir Ross. - Ez fontosabb.

- Igen, uram. - Ruthven láthatóan bosszúsan fordult meg, hogy távozzon.

- Ruthven - szólt utána halkán Sir Ross. - Mi lenne, ha a maga testvérét zárnák be egy hónapra?

A nyomozó belegondolt, és kicsit elszégyellte magát.

- Máris intézkedem, Sir Ross.

- Helyes - felelte a bíró nyersen. - És miután kiszabadította Mrs. Fowlert, szeretném kihallgatni a férjet.

- Azonnal ide kísérjem a börtönbe, uram?

- Nem, vigye a Newgate-be. Ott várhat, és eltöprenghet a tettein, mielőtt kihallgatom.

A nyomozó kikísérte Miss Trimmert az irodából. Sophia odament Sir Rosshoz, és elgondolkodva nézett rá. A férfi félig álló, félig ülő helyzetben maradt, így arcuk egy szintben volt. Sir Ross komoran nézett rá, száját mélyen bevésődött ráncok keretezték. Bár

Sophia hallott arról, hogy a főbíró közismerten részvétellel viseltetik a nők és a gyermekek iránt, meglepte, hogy hajlandó férj és feleség közötti vitába beavatkozni. A feleséget a jog a férj tulajdonának tekintette, aki azt tehet vele, amit akar, csak meg nem ölheti.

- Nagyon kedves volt öntől, uram.

Sir Ross arcáról nem tűnt el a komor kifejezés.

- Szeretném, ha Fowler úgy szenvedne, ahogy a felesége. De csak három napig tarthatom a Newgate-ben, ami távolról sem elég.

Sophia egyetértett vele, de nem bírt ellenállni a vágnak, hogy az ördög prókátorát játssza.

- Van, aki azt mondaná, hogy Mrs. Fowler megérdemelte a büntetését, amiért lefeküdt egy másik férfival - hangsúlyozta.

- A viselkedésétől függetlenül a férjének nincs így bosszút állni.

- Mit tenne, ha magát csalná meg a felesége?

A kérdés láthatóan meglepte a bírót. Sophia egyetlen váratlan kérdéssel személyes vizekre evezett. Sir Ross kitartóan nézett rá, vállizmai hirtelen megfeszültek a kabát alatt.

- Nem tudom - felelte. - A feleségem nem az a fajta volt, aki az efféle kísértésnek engedett. Számomra ez sosem volt kérdés.

- És ha ismét megnősülne? - kérdezte Sophia, akit fogva tartott a férfi élénk, ezüstös tekintete. - Nem aggódna a felesége hűsége miatt?

- Nem.

- És miért nem?

- Mert úgy lefoglalnám az ágyban, hogy sem ideje, sem hajlandósága nem lenne más férfi társaságát keresni.

A válasz hallatán Sophia gyomra megremegett, bíró tulajdonképpen bevallotta heves szexuális étvágyát. És ez igazolta, amit Sophia eddig megtudott róla. Sir Ross nem olyan ember, aki tessék-lássék tesz bármit is. Mielőtt magára parancsolhatott volna, elképzelte, milyen lehet meghittten összefonódni vele, milyen lehet a szája érintése a mellén, a keze, ahogy gyöngéden simogatja a testét. Arca belepirult a zavarba és a feltámadt érzésekbe.

- Bocsásson meg - szólalt meg halkán a férfi. - Nem lett volna szabad olyan szókimondóan válaszolnom.

Újabb meglepetés! Sophia még sohasem ismert olyan férfit - az élet semmilyen területén -, aki odáig alacsonyodott volna, hogy bocsánatot kér egy alkalmazottjától, hát még egy nőtől.

- Az én hibám - nyögte ki nagy nehezen a lány. - Nem lett volna szabad ilyen személyes kérdést feltennem. Nem is tudom, miért tettem.

- Nem? - A férfi tekintete ismét rabul ejtette Sophiáét, és a szenvedélyes pillantástól Sophiának elakadt a lélegzete.

Sophia igyekezett többet megtudni a férfi jelleméről és érzelmi életéről. Természetesen pusztán azért, hogy uralma alá hajthassa. És mindezt azért, hogy magába bolondítsa. Sajnos napról napra nehezebben siklott el afelett, hogy egyre erősebb vonzalmat érez a férfi iránt, akit tönkre akar tenni. Hűvös és közönyös akart maradni, amikor majd közös ágyban fekszenek. Igaz viszont, hogy Sir Rosznak számos vonzó tulajdonsága megmutatkozott; az intelligenciája, a gyengék iránti szánalma, a hűvös felszín alatti nyers vágya mind vonzotta a lányt.

De amint úgy érezte, hogy kissé meglágyul a szíve a férfi iránt, felidézte halott bátyja emlékét, és elszántsága új erőre kapott. John halálát meg kell bosszulnia, különben értelmetlen volt az öccse élete. Ha megfelekedzik a múlttól, akkor cserbenhagyja John, ezt pedig nem teheti.

Némi mérlegelés után óvatosan válaszolt:

- Kíváncsivá tesz, azt hiszem. Ritkán beszél magáról és a múltjáról.

- Kevés van a múltamban, ami érdekelheti - biztosította Sir Ross. - Hétköznapi ember vagyok, aki hétköznapi családból származik.

A kijelentéséből akár hamis alázatosság is áradhatott volna, hiszen Sir Ross bámulatos képességek birtokában volt, és hihetetlen eredményeket ért el. Bizonyára tisztában van a teljesítményével, éles eszével, jóképűségével, kiváló hírrel. Sophia rádöbben, hogy a férfi nem tekinti magát mások fölött állónak. Olyan sokat követel magától, hogy soha nem lenne méltó a teljesíthetetlen elvárásaihoz.

- Ön nem hétköznapi ember - suttogta a lány - hanem izgalmas.

Sir Rosst bizonyára gyakran környékezték nők, akinek a személye iránt érdeklődtek. Mint jóképű özvegyember, aki gazdag és jelentős a társadalmi, politikai hatalma, kétséget kizáróan a legkeresettebb férfi volt Londonban. Sophia merész kijelentése mégis láthatóan kizökkentette a nyugalmából. Értetlen pillantást vetett rá, és úgy tűnt, nem talál szavakat.

Súlyos csend telepedett rájuk. Végül Sophia szólalt meg. Igyekezett szaporán beszélni.

- Máris gondoskodom a vacsoráról. A konyhába fogyasztja el, vagy itt?

Sir Ross túlzott figyelemmel bámult az íróasztalára.

- Küldesse fel a tálcát. Még sok a dolgom ma este.

- Aludnia kellene - emlékeztette a lány. - Túl sokat dolgozik.

A férfi felvett egy levelet, és feltörte a pecsétet.

- Jó éjt, Miss Sydney - mormolta, és a lapra pillantott.

Sophia távozott az irodából, és homlokát ráncolva ment végig a folyosón. Mit érdekl, ha nem hajlandó pihenni, jöllehet nagy szüksége van rá? Hadd dolgozza magát idő előtt halálra, gondolta. Nem számít, ha tönkreteszi az egészségét a makacs öszvér! De bosszúsága nem múlt el, amikor eszébe jutott a férfi fáradt szeme alatti árnyék. Azzal nyugtatta magát, hogy aggodalma bosszúvágyából fakad. Végtére is nem csábíthat el egy férfit, aki kimerült és kiéhezett!

Azokon a napokon, amikor Rosznak tárgyalása volt, Sophia felvitte az irodába az ebédjét, amint az első ülések befejeződtek. Mialatt a férfi az íróasztalánál evett, Sophia megigazgatta az iratait, letörölte a port a polcokról, és a jelentéseket átvitte a bűnügyi

irattárba. Ross azonban nem étkezett rendszeresen, és az evést többnyire a munkáját megzavaró kellemetlenségnek tekintette.

Amikor Ross először utasította vissza az ebédet, és közölte Sophiával, hogy elfoglalt, így nincs ideje enni, a lány felajánlotta a tálcán levő ételt Vickerynek, aki épp egy nyomozó jelentését másolta.

- Vickery is elfoglalt - förmedt rá kurtán Ross. - Elviheti a tányért.

- Igenis, uram - felelte Sophia, akit, úgy tűnt, nem zaklatott fel a válasz. – Esetleg később...

- Egy kicsit éhes vagyok - szakította félbe az írnok, és látható vágyakozással nézett a letakart tányérra. Vickery, aki zömök, jó étvágyú ember volt, nem szívesen hagyott ki egy étkezést. - Nagyon finom az illata, Miss Sydney... megkérdezhetem, mi ez?

- Majoránás kolbász burgonyával és tejszínes borsóval.

Ross étvágyát is felkeltette a tányér felől áradó inycsiklandó illat. Sophia az utóbbi időben kézbe vette a konyha irányítását, és megmutatta az ügyetlen konyhalánynak, hogyan készítsen ehető ételeket. Odafigyelt arra, hogy Sir Ross mit szeret és mit nem; észrevette, hogy kedveli az erősen fűszeres ételeket, és menthetetlenül édesszájú. Ross az elmúlt napokban beadta a derekát, amikor narancssal degeszre töltött, ropogós tetejű gyümölcsspudinggal, melaszban és ribizskében gazdag szilvatortával, vastag tézstarétegek közé ékelt cukrozott almával kísértette. Nem meglepő ezek után, hogy hizni kezdett. Beesett arca kikerekedett, a ruha sem lógott már rajta, ami bizonyára nagy örömet szerez majd az édesanyjának, aki gyakran nyugtalankodott a fia soványsága miatt.

Vickery lehunyta a szemét, és mélyen beszívta az étel illatát.

- Tejszínes zöldborsó... édesanyám is így készítette. Mondja csak, Miss Sydney, ön is egy csipetnyi szerecsendióval fűszerezi, ahogy ő szokta?

- Nahát, valóban... - felelte Sophia.

- Adja oda a tálcát Vickerynek - morogta Sir Ross. - Addig úgysem lesz nyugtom.

Sophia bocsánatkérő mosolyt villantott Sir Ross-ra, és engedelmeskedett.

Vickery látható örömmel vette át a tálcát, és az ölébe terítette a damasztszalvétát. Ragyogó arccal szólt a távozó Sophia után:

- Köszönöm, Miss Sydney!

Mialatt Ross elfogatási parancsokat írt alá, ingerülten hallgatta Vickery cuppogását és kéjes nyögéseit, ahogy a férfi behabzsolta az ebédet.

- Muszáj ekkora nagy zajt csapnia? - kérdezte végül Ross, és dühösen felpillantott az iratokból.

Vickery épp egy nagy kanál borsót tömött a szájába.

- Elnézést, uram, de ez az ebéd király asztalára való! Ha legközelebb lemond az ebédjéről, uram, nagyon szívesen megeszem ön helyett.

Nem lesz legközelebb, fogadta meg Ross magában, mert túrhetetlennek találta, hogy valaki élvezettel eszi az ő ebédjét. Ettől a naptól az irodájában elköltött ebéd szent és sérthetetlen volt, és a szertartást senki sem zavarhatta meg.

Sophia befolyása nemsokára a főbíró életének intimebb területeire is kiterjedt. Sophia gondoskodott róla, hogy a reggeli borotválkozáshoz a kancsóban mindig tűzforró víz legyen, a borotválkozó szappanba glicerint kevert, hogy meglágyítsa vele a bíró erős borostáját. Amikor úgy látta, hogy a bíró cipőit és csizmáit is rendbe kell hozni, a saját receptje alapján kevert fekete cipőkrémet, és Ernestet nyaggatta, hogy rendszeresen varácsolja tükörfényessé Ross lábbelijeit.

Amikor Ross egyik reggel felfedezte, hogy a szublótja legfelső fiókjából eltűntek a nyakravalói, ingujjban lement a konyhába. Sophiát az asztalnál találta, éppen írt valamit a kis füzetébe. Amikor észrevette, hogy Ross nem visel se kabátot, se mellényt, gyorsan, de alaposan tetőtől talpig végigmérte. A diszkrétén nőies érdeklődés e jelére Ross hirtelen azt is elfelejtette, miért jött le.

- Miss Sydney... - szólalt meg mogorván.

- A nyakravalói - csettintett karcsú ujjával a lány, mert eszébe jutott, hogy kivette őket a fiókból. - Tegnap kimostam és kivasaltam őket, de elfelejtettem visszavinni a szobájába. Máris felküldöm őket Lucie-val.

- Köszönöm - felelte Ross, akinek elkalandozott a figyelme, amikor észrevett egy selymes hajtincset, amely kiszabadult a lány kis kontyából. Majdnem engedett a kísértésnek, hogy odanyúljon, és a puha szálakat az ujjára csavarja.

- De mielőtt visszamegy a szobájába, uram, szeretném elmondani, hogy néhány nyakravalója hiányzik.

- Igen? - vont a fel kérdően a szemöldökét Ross.

- Eladtam őket az ószeresnek. - Sophia ajkán szemtelen kis mosoly játszott, miközben folytatta, és magában arra tüzelte a férfit, hogy merjen csak tiltakozni. - Több is kirojtosodott és elkopott. Az ön tisztségében, uram, nem viselhet ilyet. Újat kell vásárolnia.

- Értem. - Ross, akinek a figyelmét teljesen lekötötte a lány arcátlansága, fölé hajolt, és kezét Sophia székének tetejére tette. Bár nem érintette meg a lányt, Sophia csapdába esett. - Nos, Miss Sydney, mivel magára vette, hogy megszabaduljon a nyakravalóimtól, szerintem ön legyen, aki újat vesz helyettük. Ernest délután elkíséri a Bond Streetre, és a számlám terhére megveheti az újakat. Hogy milyeneket választ, önre bízom.

A lány fölemelte a fejét, hogy a férfira nézhessen, és a szeme csillogott a váratlan bevásárlás izgalmától.

- Örömmel, uram. Miközben Ross Sophia felfelé fordított arcába nézett, zavartan tépelődött valamin. Régen nem fordított senki ekkora figyelmet olyan jelentéktelen dolgokra, mint amilyenek a nyakravalói vagy a borotválkozó vizének a hőmérséklete. De lelke mélyén örült ennek a... csaknem feleségekre jellemző figyelmességnek, amire túlzottan is támaszkodott. Ross, mint minden olyan esetben, amikor valamit nem értett, Sophia lehetséges indítékait vette sorra, de egy okot sem talált, amiért a lány kényeztetni akarná.

Sophia sűrű szempillája leereszkedett, amikor pillantása még egyszer arra a pontra szegeződött, ahol Ross csupasz nyaka kivillant az ingből. Szaporább lett a lélegzetvétele, ami elárulta, hogy nagyon is hat rá a férfi közelsége. Ross arra gondolt, hogy a lány tarkójára csúsztatja a kezét, és szilárdan tartja a fejét, amíg lehajol, és megcsókolja. De régen nem közeledett így nőhöz, és nem volt benne biztos, hogy a lány örömmel fogadja majd a próbálkozását.

- Miss Sydney - mormolta, és a lány lágy pillantású, zafírkék szemébe mélyedt. - Ha legközelebb megszabadul valamelyik ruhadarabomtól, kérem, időben szóljon. - A szája pajkos mosolyra húzódott. - Nem szívesen jönnek le nadrág nélkül.

Ross nagy bosszúságára a Bow Streeten nem ő volt az egyetlen férfi, aki értékelte Sophia figyelemre méltó bájait. Mint ahogy Morgan előre megjósolta, nyomozók úgy

vették körül a lányt, mint egy csapat játékos farkaskölyök, amelyek a sarkában szimatolnak és a bokája után kapkodnak. Mielőtt reggel kilenckor jelentettek volna, a konyhaajtóban lesték a reggeliről megmaradt falatokat. Ugratták a lányt, flörtöltek vele, és eltűzött történeteket meséltek a hőstetteikről.

Amikor rájöttek, hogy Sophia hajlandó a kisebb sérüléseket ellátni, a nyomozók fájó pontokat és sebeket találtak ki, amelyeket Sophia figyelmébe ajánlottak. Ross, miután megtudta, hogy a lány legalább három kimarjult, szőrös bokát látott el egyetlen hét leforgása alatt, valamint feltett két tapaszt, és bekötött egy fájós torkot, kijött a béketűréséből.

- Mondja meg a nyomozóknak - förmedt rá Vickeryre -, hogy ha az utóbbi időben ilyen átkozottul ügyefogyottak és betegesek, akkor forduljanak csontkovácsához! Megtiltom, hogy Miss Sydney még egy sérülést ellásson, megértette?

- Meg, uram. - Vickery látható csodálkozással meredt rá. - De még sosem láttam ilyen dühösnek, Sir Ross.

- Nem vagyok dühös!

- Kiabál és átkozódik - emlékeztette józanul Vickery. Ha ez nem dühroham, akkor micsoda?

Ross igyekezett elosztatni a vörös ködöt, ami körülvette. Nagy erőfeszítéssel uralkodott a hangján.

- Csak azért emeltem fel a hangom, hogy nyomatékos adjak a mondanivalómnak - szúrta a szavakat összeszorított fogai között. - A lényeg az, hogy a nyomozók ne találjanak ki képzelt sérüléseket és betegségeket azzal a céllal, hogy Miss Sydney kezelje őket. Így is éppen elég a munkája, nem hagyom, hogy még egy rakás, utána koslató idióta is nyaggassa, akik a vezetésem alatt dolgoznak.

- Igenis, uram - felelte Vickery, és elfordult, de Ross még látta, hogy a szája sokatmondó mosolyra húzódik

Amikor a közrendőrök között híre ment a Bow Street-i csinos, új alkalmazottnak, Sophiát lelkes konstáblerek kezdték ostromolni. A lány mindegyiket egyformán barátságos udvariassággal kezelte. Ross érezte, hogy Sophia gondosan őrzi magát és a szívét. Miután kedvese olyan cudarul elbánt vele, a férfiaknak a lelküket is ki kell majd tenniük, hogy elnyerjék a bizalmát.

Rosst egyre nagyobb kíváncsiság gyötörte, hogy megtudja, milyen volt a férfi, aki becsapta a lányt. Kíváncsi volt a külsejére, arra, hogy mi volt az, amivel vonzotta Sophiát. Amikor már nagyon fúrta az oldalát, megkérdezte Elizát, hogy Sophia nem árult-e el valamit egykori szeretőjéről. Sophiának aznap kimenője volt, és magával vitte Ernestet a Bond Streetre. A Bow Street furcsán üresnek tűnt nélküle, és bár még csak a nap fele múlt el, Ross úgy érezte, türelmetlenül lesi az órát.

A konyhalány mindentudó mosolyra húzta a száját a kérdés hallatán.

- Ha Sophia mondott is valamit róla, Sir Ross, azt bizalmasan mondta. Egyébként is csak a múlt hónapban oktatott ki arról, uram, hogy ne pletykáljak, és meg is fogadtam, hogy megváltozom.

Ross keményen és egyenesen nézett rá.

- Miért van az, Eliza, hogy amikor végre érdekel valami, amiről pletykál, maga a javulás útjára lép?

A lány felnevetett, ferde fogsora úgy tárult fel, mint egy csomó egymásra hajigált zseton.

- Megmondom, mit mesélt róla, ha elárulja, miért akarja tudni.
Ross vigyázott, hogy kifejezéstelen maradjon az arca.
- Csupán az egészsége iránti udvarias érdeklődésből.
Eliza szkeptikus derűvel horkant fel.
- Elmondom, uram, de el ne áruljon, különben Miss Sophia azonnal lenyel.
Anthony-nak hívták, fiatal, csinos és szőke volt. Miss Sophia szereti a szőke férfiakat.
Ross némi rosszállással fogadta a hírt.
- Folytassa.
- Úgy ismerkedtek meg, hogy Miss Sophia sétált, a férfi meg az erdőben lovagolt. A férfi elbűvölte... verseket idézett meg ilyesmi.
Ross elégedetlenül mordult fel. Fájdalmasan érintette a kép, hogy Sophiát egy másik férfi, egy szőke, verseket idéző férfi öleli.
- Azt azonban elfelejtette említeni, hogy felesége van.
- Igen. A gyáva gazember egyszerűen elhagyta, miután elszórakozott vele; ahhoz sem vette a fáradságot, hogy beszéljen a feleségéről. Miss Sophia azt mondta, hogy többé senkit sem fog szeretni.
- Egy nap majd férjhez megy - válaszolta cinikusan Ross. - Csak idő kérdése.
- Igen. Miss Sophia valószínűleg férjhez megy – hagyta rá tudálékosan Eliza. - Én azonban azt mondtam, hogy soha többé nem fog senkit sem *szeretni*.
A férfi hányavetin vonta meg a vállát.
- Jobb más okból házasodni, mint szerelemből.
- Miss Sophia is pontosan ezt mondta. – Eliza távozni készült, de az ajtóban még megállt, és megjátszott őszinteséggel tette hozzá: - Milyen józanul gondolkodnak mindketten! - Kuncogva csukta be az ajtót, Ross pedig dühösen nézett utána.

Kétheti szorgos munkával Sayernek és Geenek sikerült Nick Gentrynek, a londoni alvilág népszerű figurájának a lakhelyét megtalálnia. A salonokban és a vendéglőkben másról sem beszéltek, mint hogy a Bow Streetre vitték, és ott tartották kihallgatásra. Amint a Bow Streetre értek vele, azonnal a kihallgatóhelyiségbe vitték, ahova Sophiát nem engedték be, bár a lány kíváncsiságát felkeltette a tiltott alagsori fogda. Sir Ross azonban megparancsolta, hogy ne menjen le.

Amint híre ment a londoni nyomornegyedekben és bérkaszárnnyákban, hogy Nick Gentryt letartóztatták, hatalmas tömeg gyűlt össze a Bow Street 3-aa számú ház előtt, és úgy elzárta az utcát, hogy egyetlen jármű sem tudott átvergődni. Gentry befolyása kiterjedt az egész városra. Bár tolvajfogónak nevezte magát, valójában mindent megtett, hogy megszervezze Londonban a bűnözést. A bandák törvénytelen működését irányította, megmondta, hogyan és mikor kövessék el a bűncselekményeket, amelyeket az ő útmutatása nélkül meg sem próbáltak volna. Zsebtolvajok, betörők, prostituáltak és gyilkosok neki tettek jelentést, és számíthattak a segítségére attól kezdve, hogy miként szabaduljanak meg a lopott holmitól, egészen addig, hogy az elkövetőknek segítettek elkerülni a letartóztatást.

Sophia remélte, hogy megpillanthatja a hírhedt bűnözőt, de az éj leple alatt hozták a Bow Streetre. Sir Ross végig mellette volt a fogdában; hosszas kihallgatásra rendezkedett be.

- Sir Ross csak három napig tarthatja bent Gentryt - világosította fel Sophiát zihálva Ernest. - Mindent megtesz majd, hogy Gentry beismerje, segített azoknak az embereknek megszökni a Newgate-ből, de Gentry nem fog megtörni.

- Úgy hangzik, mintha csodálná Mr. Gentryt - jegyezte meg Sophia.

A fiú eltöprengett a kérdésen, és Sophia érdeklődése láttán el is pirult.

- Hát... Nick Gentry nem teljesen elvetemült. Tudja, szokott ám segíteni is az embereken... munkát meg, pénzt ad nekik...

- Miféle munkát? - kérdezte Sophia szárazon. - Biztos nem törvényeset.

Ernest feszengve vont a vállát.

- És a nyomozókhöz hasonlóan tartóztatja a tolvajokat meg az útonállókat.

- Sir Ross azt mondja - mormolta Sophia -, Mr. Gentry rábeszéli az embereket, hogy bűncselekményeket kövessenek el, aztán tartóztatja őket. Olyan, mintha a saját hasznára teremtene bűnözőket, nem?

Ernest védekező pillantást vetett rá, majd elmosolyodott.

- Gentrynek is megvannak a maga hibái, Miss Sydney, de attól még remek ember. Nem t'om úgy elmagyarázni, hogy megértse.

Sophia azonban nagyon is jól értette. Néha valaki olyan karizmatikus egyéniség, hogy az emberek hajlandók elnézni a bűneit. Úgy tűnt, Gentry egyformán hatott az arisztokraták, a kereskedők és a zsebtolvajok képzeletére; Londonban mindenkit megigézett.

És a Sir Ross-szal folytatott rivalizálása még érdekesebbé tette.

Sir Ross egész nap nem jött fel az alagsori fogdából, csak Ernestet küldözgette: vizet kért, vagy egy bizonyos aktát a bűnügyi irattárból. Sayer és Gee, a két nyomozó, akik tartóztatták Gentryt, szintén jelen voltak a kihallgatáson, bár néha feljöttek, hogy egy kis friss levegőt szívjanak és pihenjenek.

Sophia, akit furdalt a kíváncsiság, odament Eddie Sayerhez, aki a Bow Street 4-es szám mögötti kövezett udvaron álldogált. Az épület előtt összeverődött tömeg bosszantó kitarással követelte Nick Gentry szabadon bocsátását. Sophia örült, hogy vaskerítés választja el az épületeket a tiltakozóktól, ugyanakkor félt, nemsokára úgy dönt majd valaki, hogy átmászik a kerítésen.

Sayer felemelte széles arcát, hadd érje a hűvös tavaszi szellő, és mély lélegzetet vett. A szél, bár a londoni utcák szokott szagát hozta - amiből kiérződött a lótrágya és a szénpor büze -, sokkal kellemesebb volt, mint a fogda levegője. Amikor meghallotta Sophia lépteit a köveken, Sayer megfordult és rávigyorgott, barna szeme vidáman csillogott. Nagydarab, jóvágású fiatalember volt, aki minden nővel flörtölt, akivel csak találkozott, függetlenül az illető korától, külsejétől és családi állapotától.

- Á, Miss Sydney... pontosan ilyen társaságra vágytam. Bizonyára szenvedélyes találkára jött. Végre csak bevallja az irántam táplált érzéseit?

- Ahogy mondja - felelte szárazon Sophia, aki megtanulta, hogy a nyomozók fesztelenségét hasonlóval kell viszonznia. - Végre magával ragadott a Bow Street romantikus légköre. Hova megyünk találkára, Mr. Sayer?

- Sajnos, csalódást kell okoznom, szépségem - vigyorodott el a magas fiatalember.

- Cannon csak öt perc szabadidőt adott, ami közel sem lenne elég. Egyébként sem szeretem a légyottjaimat kemény kövön lebonyolítani. Kérem, leplezze a csalódottságát.

Sophia összefonta karját, és halvány mosollyal nézett a férfira.

- Hogy mennek a dolgok a fogdában, Mr. Sayer?

A nyomozó felsóhajtott, és hirtelen meglátszott rajta a fáradtság.

- Cannon eddig nem sokat szedett ki Gentryből. Olyan, mintha kenőkéssel próbálna egy tölgyet kivágni. De azért lassan csak jut valamire. – Megdörgölte az arcát, és felnyögött. - Azt hiszem, ideje visszamennem.

- Sok szerencsét - mondta Sophia együttérzéssel, és nézte, ahogy a férfi átvág az udvaron, és bemege a fogda ajtaján.

Elmúlt a délután, és az este közeledtével a Bow Streeten összegyűlt csőcselék is fékezhetetlenebbé vált. Sophia kikukucskált az ablakon, és látta, hogy néhány tiltakozónál husángok vannak, és kis tüzek égnek az utcán ott, ahol bútorokat hordtak össze, és gyújtottak meg. A Barna Medvéből, a közhivatallal szemközi kocsmából italt szereztek, és a tömeg gátlástalanul vedelt. Sophia elszörnyedve látta, hogy a közhivatal mindkét oldalán levő otthonokat megtámadták: ablakokat törtek be, az elbarikádózott ajtókon dühösen dörömböltek ököllel és bottal.

Amikor besötétedett, a csőcselék teljesen megvadult. Ernest megjelent a 4-es számban, és meghagyta Sophiának meg a szolgálóknak, hogy ne menjen ki. Az éppen ott levő nyomozók megpróbálják szétoszlatni a tömeget, mondta. Ha nem járnak sikerrel, a katonaságtól kérnek segítséget.

- Nem kell aggódni - lihegte Eliza. Arca sápadt volt. - A nyomozók leverik a zendülést. Bátor, derék emberek. Vigyáznak ránk.

- Hol van Sir Ross? - kérdezte Sophia Ernestet. A lány igyekezett megőrizni nyugalma, bár a tömeg állandó üvöltése az idegeire ment.

- Még a fogdában Gentryvel - felelte Ernest. - Aszongya, ha kell, ő maga lövi le Gentryt, de nem engedi, hogy a tömeg elvigye.

Amikor a fiú visszarohant a szomszédos épületbe, Sophia is visszatért az ablakhoz. Összerezcent, amikor köveket és üvegeket kezdtek hajigálni, amelyek a falon csattantak.

- Kész örület! - kiáltott fel Sophia. - Tudja vajon Sir Ross, hogy milyen rettenetes a helyzet? Pillanatokon belül kő kövön nem marad!

A három nő riadtan bújt össze, amikor egy kővel bedobták az ablakot, és üvegszilánk záporozott a földre.

- Istenem! - kiáltott fel Eliza.

- Az Úr oltalmazzon minket! - sikoltott fel Lucie, és a szeme tágra meredt. - Mit tegyünk?

- Ne menjenek az ablakok közelébe – utasította őket Sophia. - Lemegyek a fogdába.

Kint már fülsiketítő volt a zivaj, a levegőben csípős füstszag terjengett. Bár még senkinek sem sikerült átmászni a vaskerítésen, Sophia látta, hogy a felajzott tömeg feje fölött egy létrát adnak tovább. Felcsippentette a szoknyáját, és futásnak eredt. Átrohant az udvaron, és feltépte a fogdába nyíló ajtót.

A lépcső a sötét ürességbe vezetett. Sophia óvatosan ereszkedett le, mert a lépcsőfokok síkosak voltak. A falak zöldék a penésztől, a levegőt erjedt szag járta át, ami Sophiát a vizelet bűzére emlékeztette. Férfihangokat hallott, köztük Sir Rossét. A lépcső aljában látott tompa fényt követte, és egy keskeny folyosóra jutott, ami egy pincébe nyílt. Három cellában lámpa égett, és rács árnyékát vetítette a földes padlóra. A fogda túlsó végében egy asztal és néhány szék állt egy rácsos szellőzőnyílás közelében, amely kivezetett az utcára. A nyíláson át beszűrődött a csőcselék szüntelen ordítása.

Sophia két nyomozót látott, Sir Rosst és egy magas, jól öltözött férfit, aki vállával pimaszul és lustán a falnak dőlt a szellőzőnyílás közelében. Kezét mélyen a kabátzsebébe

süllyesztette. Ő lehet Nick Gentry, gondolta Sophia. Mielőtt azonban megpillanthatta volna a bűnöző arcát, Sir Ross megperdült, és gyors léptekkel előtte termett.

- *Maga mit keres itt?* - Hangja olyan vad volt, hogy Sophia hátrahőkölt.

Bár a helyiségben hideg volt, Sir Ross ingujjra vetkezett, s a testére tapadó fehér vásznon át kirajzolódott széles válla és izmos felsőteste. Az inget a nyakánál kigombolta, és kivillant sűrű mellszőrzete. Sophia az arcára emelte döbbszerű tekintetét: Sir Ross keményen és indulatosan nézett rá, szürke szeme villámokat szórt haragjában.

- Mondtam, hogy ne jöjjön le - csattant fel a hangja. Bár nem kiabált, hangjából kicsendült a dühe.

- Bocsásson meg, de valamiről tudnia kell...

- Amikor azt mondom, hogy valamit ne tegyen meg, akkor *engedelmeskedjen*, bármi történések is. Megértette?

- Igenis, uram és parancsolóm - felelte gunyorosan Sophia. Feszültsége és aggodalma átadta helyét a hirtelen fellobbanó haragnak. - De szerintem nem árt tudnia, hogy a csöcselék most készül elfoglalni a 4-es számú házat. A rendőrök már nem tudják sokáig feltartóztatni őket. Betörnek az ablakokat. Amennyiben hamarosan nem hívhatja ide a katonaságot, mindkét házat felgyújtják.

- Sayer! - fordult Sir Ross a nyomozóhoz. - Menjen, és nézze meg. Ha a helyzet úgy kívánja, hívasson ide egy csapat lovas katonát. - Sophiára nézett. - Maga pedig menjen fel, és maradjon a házban, amíg nem adok más utasítást.

Sophia, akit bántott a férfi éles hangja, csak bólintott, és olyan sebesen hagyta el a fogdát, ahogy csak a lába vitte.

Amint a házvezetőnő elhagyta a helyiséget, Nick Gentry, aki addig a rácsos szellőzőnyílást méregette, visszafordult Ross felé.

- Csinos kis jószág - jegyezte meg, kétségtelenül Sophiára célozva. - A rezet fényesíteti vele, Cannon? Szívesen átveszem, ha magának már elege van belőle.

Ross, aki jól ismerte az utca nyelvét, pontosan tudta, mire vonatkozik a „rezezt fényesíteni”. A kifejezés egy rézgombos vaságyra és a benne folytatott tevékenységre utalt. A rab heccelődése rendszerint lepergett Rosstról, most azonban képtelen volt uralkodni magán. Hogy Sophiáról úgy beszéljen valaki, mint egy közönséges prostituáltról, felkorbácsolta a dühét.

- Fogja be a száját - vicsorgott Gentryre -, különben én tömöm be!

Gentry elvigyorodott; láthatóan élvezte szurkálódása sikerét.

- Egész nap szóra bírni próbált, és most azt akarja, hogy fogjam be a pofámat?

Nick Gentry jólöltözött és meglepően fiatal férfi volt. Jóképű, sötét hajú, kék szemű, és szívesen mosolygott. Bár kiejtése nem vallott úriemberre, sokkal finomabb volt, mint egy átlagos londoni polgáré. Akár fiatal arisztokratának is lehetett volna nézni, aki szerencsejátékkal és könnyűvérű nők hajkurászásával mulatja az időt, míg hozzá nem jut az örökségéhez. De arcában volt valami, ami elárulta, hogy az utca gyermeke: a szeméből sütő hideg közöny kifejezéstelenné tette a mosolyát. Nick Gentry megtanulta, hogy az élet az uralomért folytatott elkeseredett versengés. Győzni akart, és ehhez semmilyen játékszabályt nem vett figyelembe. Hűség, becsületesség, irgalom: nem ismerte e fogalmakat. Rosst elképesztette, hogy egy ilyen kegyetlen gazember miképp képes a tömegek körében ennyi támogatót találni.

Gentry alattomosan elvigyorodott, mintha olvasna Ross gondolataiban.

- Ma este nagy bajban lesz, Cannon. Hallgassa csak a tömeget... Ha nem enged el, lerombolják ezt a helyet.

- Még két napig nem megy sehova - felelte Ross. - Addig penészedik a fogdában, amíg törvényesen itt tarthatom. Akár kényelmesen el is helyezkedhet.

- Ebben a pöcegödörben? - kérdezte Gentry fanyarul. - Nincs az az isten.

3.

Amikor Sophia felért a fogdából, rémülten látta, hogy a csőcselék végül elszabadult. Emberek másztak át a kerítésen, ugrottak le a földre, és patkányként iramodtak az épület felé. Gyalogos és lovas rendőrök próbálták szétoszlatni a tömeget, de erőfeszítéseik kevés eredménnyel jártak.

A lány beszaladt a 3-as számú házba, hogy menedéket keressen, de ott sem volt jobb a helyzet. Minden szobában és folyosón nyüzögtek az emberek, a falak visszaverték dühös ordításukat. A nyomozók letartóztatták a legerőszakosabb tüntetőket, és megbilincseltek csoportokban kísérték őket a fogdába.

Az egyik bírósági írnok, Mr. Vickery a nyilvántartással a kezében jött-ment, és kétségbeesetten próbálta feljegyezni a letartóztatottak nevét. Amikor megpillantotta Sophiát, odakiáltott valamit, de a folyosón fülsiketítő volt a zaj. Úgy tűnt, mintha azt kiabálná, hogy *menjen vissza*, és intett, hogy távozzon.

Sophia erre megfordult, de újabb zendülők özönlöttek be az ajtókon. Sophiát ide-oda taszigálták, majd oldalra lökték, miközben ő igyekezett elkerülni, hogy eltapossák. Forróság volt, és pokoli zaj, az alkohol és a mosdatlan testek undorító bűzt árasztottak. Sophiát a falhoz szorították, könyökkel és vállal böködték, feje a kemény faborításhoz verődött.

Próbált úrrá lenni páni rémületén, és a bírósági írnokot kereste, de már sehol sem látta.

- Mr. Vickery! - kiabálta, de hangját elnyomta lárma. - Mr. Vickery!

Néhány zendülő a derekát kezdte tapogatni, durva kezek kapkodtak a melle felé. Ruháját elszakították, és a kivillanó fehér női váll feltüzeltelte a mocskos férfiakat. Sophia igyekezett ellökni a goromba kezeket, de úgy szorították a falhoz, hogy nem kapott levegőt. Valaki a haját cibálta, és annyira fájta a fejbőre, hogy könnyek szöktek a szemébe.

- Hé, disznók! - kiabálta felháborodottan egy nyomozó, aki megpróbált elvergődni hozzá. - Vegyétek le róla a kezeteket, rohadt gazemberek!

Sophia elfordult a nekifeszülő testektől, és arcával a falhoz simult. Levegő után kapkodott, miközben majdnem megfojtották, és összevissza rángatták. Oldalát annyira összeszorították, hogy úgy érezte, rögtön összetörnek a bordái. Szédülni kezdett, és már alig tudta összeszedni a gondolatait.

- El innen - lihegte. - Hagyják abba, hagyjanak, *hagyjanak*...

Hirtelen csökkent a nyomás, és hallotta, hogy az őt körülvevő férfiak fájdalomukban felnyögnek. Sophia döbbenetesen fordult meg, és látta, hogy hatalmas, sötét árnyék vergődik át a szorosán egymáshoz préselődő testek között. Sir Ross volt az, aki szürke szemét Sophiára szegezte. Arcán különös, egyszerre üres és vad kifejezés ült. Kegyetlenül tört előre, félrelökte vagy ütötte-vágta az útjába kerülőket, és nem érdekeltte, hogy ütésnyomok és vérző orrok maradnak a nyomában.

Amikor odaért Sophiához, magához húzta a lányt, és a fal felé fordulva a tulajdon testével védte. A lány megkönnyebbülten sóhajjal kapaszkodott bele, és vakon elfogadta a védelmét. A férfi még most is ingujjban volt, a vékony, fehér vászon magába szívta bőre forróságát és illatát. Sophia a férfi széles mellkasához simulva hallgatta Sir Ross dörgő

hangját, ahogy a bujtogatóknak kiabálta, hogy Nick Gentry letartóztatásban marad, azokat pedig, akik a bíróságra be merik tenni a lábukat, letartóztatják, és a Newgate-be szállítják. Szavainak azonnal meglett a hatásuk. Az ajtókhöz legközelebb állók kezdtek sebesen eliszkolni, mert nem akartak a „kőkorsóban” raboskodni, ahogy a hírhedt börtönt nevezték.

- Jensen, Walker, Gee! - parancsolta Sir Ross a nyomozóknak. - Vigyék a letartóztatottakat a szemközti fogadóba, és zárják őket a pincébe! Flagstad, hívjon még lovas rendőröket, hogy oszlassák szét a tömeget. A neveket később is leírhatja, Vickery. Most menjen ki, és olyan hangosan kürtölje szét a csoportosulás elleni törvényt, ahogy csak a torkán kifér!

- Nem emlékszem, uram, hogy szól pontosan! - felelte idegesen a bírósági írnok.

- Akkor találjon ki valamit - morogta Sir Ross.

Megjegyzése mulattatta a tiltakozókat, és többen is felnevettek. Ahogy a nyomozók kezdtek kifelé terelni az embereket, a rájuk nehezedő nyomás is csökkent.

Sophia összerándult, amikor érezte, hogy valaki a szoknyájánál matat. Közelebb húzódott Sir Rosshoz, és átkarolta a férfi karcsú derekát. Mielőtt bármit szólhatott volna, a férfi észrevette, mi bántja.

- Hé, te! - mordult rá a Sophia mögött álló férfira. - Ha egy ujjal hozzá mersz nyúlni ehhez az asszonyhoz, levágom a kezedet és más testrészedet is!

Körben újabb nevetés harsant.

Sir Ross karjának védelmében Sophia azon csodálkozott, hogy a férfi a puszta jelenlétével mennyire képes uralkodni a tömegen. Mindenütt káosz volt, ő pedig egy perc alatt helyreállította a rendet. A férfi hátizmai megfeszültek, ahogy Sophiát a testével védte.

A lány a mellkasához szorította arcát, és a férfi szívének egyenletes, de gyors dobogását hallgatta. Érezte a borotvaszappan friss illatát, amibe csipetnyi kávéillat és sós izzadságszag vegyült. Arcát csiklandozta a férfi sűrű, göndör, sötét mellszőrzete. Anthony mellkasa szőrtelen volt. Vajon milyen lehet ehhez a sűrű, férfias szőrzethez simulni? Sophia nagyot nyelt, és felnézett a férfi borostás állára és nyakára. Sir Ross széles tenyere a hátára simult, és Sophia arra gondolt, hogy milyen lenne, ha a mellét simogatná, ha hosszú ujjai gyöngye keblére görbülnének, és a mellbimbóját simogatnák...

Istenem, nem szabad erre gondolnom! - suhant át a kétségbeesett óhaj a fején. De a testét különös melegség járta át, és kapkodva szedte a levegőt. Alig bírta visszatartani magát, hogy ne ugorjon szégyentelenül a nyakába, és ne szorítsa a száját a férfiéra.

- Semmi baj - súgta halkán a fülébe Ross. - Ne féljen.

Azt hiszi, félelmében remeg! Helyes, gondolta Sophia; jobb, ha ostoba, gyáva nyúlnak hiszi, mint ha megsejti az igazságot. Sophia elszörnyedve igyekezett lecsillapodni. Megnyalta kiszáradt ajkát, és a férfi ingéhez simulva válaszolt:

- Örülök, hogy végre úgy döntött, cselekszik - mondta hetykeséget erőltetve magára. - Eltartott egy darabig.

Ross halk hangot hallatott, amit bosszúságnak vagy nevetésnek is lehetett venni.

- Gentry lefoglalt.

- Azt hittem, agyonnyomnak - mondta Sophia reszkető hangon.

Meglepődött, amikor a férfi közelebb vonta magához.

- Most biztonságban van - suttopta. - Senki sem bánthatja.

Amikor rájött, hogy a férfi készségesen vigasztalja, Sophia úgy döntött, itt a kiváló alkalom, hogy Sir Ross oltalmazó hajlamára apelláljon. Elég jól ismerte már Sir Rosst, hogy tudja, képtelen ellenállni a bajba került leányzó vonzerejének. Bár lelke mélyén zavarban volt, és vonakodott ezt kihasználni, továbbra is úgy kapaszkodott Sir Rossba, mint nem tudná leküzdeni félelmét.

- Kiabáltam Mr. Vickerynek, de nem hallotta - folytatta Sophia szándékosan panaszos hangon.

A férfi halkan mormolt a fülébe, és vigasztalóan a hátát simogatta. Bár Sophia nem akarta tudomásul venni, milyen élvezet a férfi simogatása, a gyönyörűség alattomos hullámokban áradt szét a testében. Lehunyta a szemét, és arra gondolt, meddig bírja a férfi simogatását. Melle megfeszült, elnehezült, mellbimbója megkeményedett.

Sir Ross gyöngéden a füle mögé simított egy hajfűrtöt. Amikor ujja a bőréhez ért, Sophiában melegség áradt szét.

- Megsérült, Sophia?

- Csak... zúzódások értek. - Úgy tett, mintha nem tartaná meg a lába: átölelte a férfi nyakát, és szorosan hozzásimult. A magas és erős Sir Ross közelsége biztonságérzettel töltötte el, védelmet, támaszt nyújtott. Sophia az örökkévalóságig elállt volna így. Sir Ross az ellensége, emlékeztette magát, de e pillanatban ez egyáltalán nem számított annyira, mint kellett volna.

Sir Ross futó pillantást vetett a lassan kiürülő folyosóra, aztán lehajolt, hogy felkapja Sophiát, aki halkán felkiáltott:

- Jaj, uram, erre semmi szükség! Tudok járni, és...

De a férfi ügyet sem vetett a tiltakozására, hanem végigvitte a folyosón. Sophiának, aki mindig is egyedül gondoskodott magáról, nehezére esett a tehetetlen lányt eljátszania, célja érdekében mégis kénytelen volt ezt tenni. Elpirult, és Sir Ross széles, erős vállába kapaszkodott. Szerencsére a rendőrök és a megbilincselte felbujtók mással voltak elfoglalva, és oda sem figyeltek, amikor Sir Ross végigvitte a folyosón, és elindult vele a lépcsőn.

Amikor az irodába értek, Sir Ross óvatosan leállította a földre.

- Minden rendben?

A lány bólintott. Vadul vert a szíve.

- Mondani szeretnék valamit - jegyezte meg csendesen a férfi. - Amikor az előbb lejött a fogdába, véletlenül félbeszakított egy feszült kihallgatási pillanatot, és...

- Bocsásson meg.

- Hadd fejezzem be. - A férfi ajka hirtelen mosolyra húzódott. - Még sosem ismertem senkit, aki ilyen előszeretettel szakítana félbe.

Sophia kibírta, hogy ne nyissa ki a száját, és a férfi egyre szélesebben mosolygott.

- Gentry kihallgatása aligha nevezhető kelleme elfoglaltságnak. Egész délután pocsék hangulatba voltam, és amikor megpillantottam odalent, az volt az utolsó csepp a pohárban. Ritkán veszem el az ön uralmam, és bánom, hogy ez éppen maga előtt történt.

Sophia bámulatosnak találta, hogy egy ilyen rangú férfi bocsánatot kér tőle ilyen apróságért. A férfi viselkedése kibillentette a lelki egyensúlyából. Megnyalta az ajkát.

- Miért olyan fontos, hogy ne menjek le? - kérdezte.

A férfi lassan megfogott egy kiszabadult selymes, szőke tincset, amely a lány vállára hullott, és hosszú ujjai között dörzsölgette, mintha egy virágszirom illatára volna kíváncsi.

- Amikor felvettem, megfogadtam, hogy megpróbálom megvédeni. Van, aminek egy nőt sosem szabad kitenni. A fogdában a világ leghitványabb gazemberei fordultak már meg.

- Mint például Nick Gentry?

- Igen - ráncolta a homlokát Sir Ross. - Elég baj az, hogy ki van téve a söpredék közelségének, amikor nap nap után megfordul a Bow Street-i irodában. De nem engedem olyanok közelébe, mint Gentry.

- Nem vagyok gyerek, akit óvni kell. Huszonnyolc éves, felnőtt nő vagyok.

A megjegyzés, ki tudja, miért, nevetést csalt a férfi tekintetébe.

- Előrehaladott kora ellenére is szeretném, ha lehet, megőrizni az ártatlanságát.

- De nem vagyok ártatlan. Tudja jól, hiszen meséltem a múltamról.

A férfi elengedte a hajtincset, és ujjai közé fogta a lány arcát.

- Higgye el, hogy ártatlan, Sophia. Már a legelején mondtam, hogy nem lenne szabad itt dolgoznia. Férjnél kellene lennie, hogy gondoskodjanak magáról.

- Nem akarok férjhez menni. Soha.

- Nem? - Sophia meglepetten látta, hogy a férfi nem gúnyolódik, nem is neveti ki. - És miért nem? A szerelmi csalódása miatt? Idővel majd elfelejti.

- Valóban? - A lány nem hitt neki. A szerelemmel kapcsolatos szkepticizmusa nem abból fakadt, amit Anthonyról, hanem abból, amit önmagáról megtudott.

- Sok olyan férfi van, aki méltó a bizalmára - folytatta Sir Ross komolyan. - Akik tiszteletnek örvendenek és olyan becsületesek, mint amilyen társat ön megérdemel. Egy nap majd megtalálja, akit keres, és hozzámegy.

A lány kacér pillantást vetett rá félig leeresztett szempillája alól.

- De ha itt hagyom a Bow Street-et, ki vigyáz magára?

- Nem szentelheti az életét egy zsémbes, vén bíró szolgálatának a Bow Street-i rendőrbírószágon - felelte Sir Ross.

Sophia mosolygott azon, ahogy a férfi önmagát aposztrofálta, de ahelyett, hogy helyreigazította volna, odébb lépett, és kritikus pillantást vetett a szobára.

- Rendet rakok - jelentette ki.

Sir Ross a fejét rázta.

- Későre jár. Pihennie kell. A munka várhat napig.

- Rendben van, akkor lefekszem... de csak ha maga is.

A javaslat kissé bosszantotta Sir Rosst.

- Még sok a dolgom. Jó éjt, Miss Sydney.

Sophia tudta, hogy szó nélkül engedelmeskednie kellene. De a férfi szeme alatti árnyék, a szája melletti mély ránc azt bizonyította, hogy kimerült. A ördögbe is, miért nem kíméli magát?

- Nekem sincs több alvásra szükségem, mint önnek, uram. Ha sokáig fennmarad, én sem teszek másként. Nekem is van még munkám.

- Feküdjön le, Miss Sydney - ráncolta a férfi a szemöldökét, és fenyegetően nézett rá.

Sophia azonban meg sem rezzent.

- Nem, amíg le nem fekszik maga is.

- A lefekvésemnek semmi köze magához - vágott vissza kurtán a férfi -, hacsak azt nem ajánlja, hogy együtt fekjünk le.

A megjegyzést kétségtelenül arra szánta, hogy ráijesszen Sophiára, és belefojtsa a szót.

De Sophiának olyan vakmerő válasz jutott az eszébe, olyan merész, hogy a nyelvébe harapott, nehogy ki mondja. De aztán arra gondolt, *miért is ne?* Ideje a férfi tudtára adni szexuális érdeklődését... Eljött az ideje a csábítási terv következő lépésének.

- Rendben van - jelentette ki gyorsan. - Ha ez az ára, hogy rákényszerítsem a szükséges pihenésre, ám legyen.

A férfi sötét arca kifejezéstelenné vált. A hosszúra nyúló csend elég bizonyítékul szolgált arra, hogy Sophia mennyire meglepte. *Istenem*, gondolta a lány hirtelen támadt ijedséggel. *Most aztán megcsináltam!* Képtelen volt megjósolni, hogy Sir Ross hogyan reagál majd. Úriember és hírhedten önmegtartóztató életet elő férfi lévén könnyen visszautasíthatja az ajánlatát. Az arckifejezésében - talán szürke szeme villanásában - mégis volt valami, amitől úgy érezte, hogy talán elfogadja. És ha igen, akkor Sophia sem hátrálhat meg, le kell feküdnie vele. A gondolat a lelke mélyéig felkavarta. Pedig ezt tervezte, ezt akarta elérni, most mégis megijedt.

Megijedt, mert rádöbbsent, mennyire kívánja a férfit.

Sir Ross lassan közeledett felé, és követte Sophiát, aki egyre csak hátrált, míg háta az ajtónak nem szorult. A férfi egy pillanatra sem vette le átható tekintetét a lány kipirult arcáról, miközben tenyerét a lány feje mellett az ajtónak támasztotta.

- Az én hálósobám vagy a magáé? - kérdezte halkán.

Talán azt várta, hogy ő majd visszakozik, dadogni kezd, megfutamodik.

A feszültségtől a lány keze ökölbe szorult.

- Melyiket akarja? - vágott vissza.

A férfi félrehajtotta a fejét, pillantása furcsán simogató volt.

- Az enyém nagyobb.

- Ó! - Sophia csak ennyit tudott suttogni. A szíve majd kiugrott a mellkasából, és alig kapott levegőt.

A férfi úgy nézett rá, mintha olvasna a gondolataiban és az érzéseiben.

- Ha azonban együtt vonulunk vissza - mormolta némileg megenyhülve -, kétlem, hogy bármelyikünk is sokat pihenne.

- Valószínűleg nem - ismerte el a lány bizonytalanul.

- Ezért az lenne a legjobb, ha az eddig megszokotthoz tartanánk magunkat.

- A megszokott...

- Maga fekszik a saját ágyában, én az enyémben.

Sophia egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől, ugyanakkor csalódott is volt.

- Akkor hát nem marad fenn sokáig?

A férfi elmosolyodott a kitarása láttán.

- Istenem, milyen szívós! De nem bosszantom fel. Félek a következményektől. - Hátralépett, és kinyitotta Sophia előtt az ajtót. - Csak még valamit, Miss Sydney.

Sophia megtorpant.

- Igen, uram?

A férfi utánanyúlt, megfogta a tarkóját. Sophia döbbenetében mozdulni és levegőt venni sem mert, teste megmerevedett, amikor a férfi fölébe hajolt. Sir Ross csak az ajkával érintette, és a tarkójára kulcsolt kezével tartotta, de Sophia olyan tehetetlennek érezte magát, mintha a férfi vasláncokkal kötötte volna magához.

Nem maradt ideje, hogy felkészüljön, védtelen volt, elképedt, és ezt nem tudta titkolni. A férfi csókja eleinte gyöngéd volt, végtelenül óvatos, mintha attól félne, hogy megsérti. Aztán az ajkával rávette Sophiát, hogy adjon többet, és a csókja határozottabb

lett. Az íze, az enyhe kávéillattal párosuló meghitt, sajátos zamata úgy hatott a lányra, mint a kábítószer. A férfi nyelve selymes felderítőútra indult: behatolt a fogai között, és szája síkos belsejét simogatta. Anthony sosem csókolta így, nem tüzelte egyre hevesebb szenvedélyét úgy, mintha fát rakna a tűzre. Sophia a férfi tapasztaltságától feldúltan megszédült, és a férfi izmos nyakába kapaszkodott.

Jaj, istenem, bárcsak magához szorítaná, és ő egész testével hozzásimulhatna! De a férfi még most is csak fél kézzel fogta, és türelmes kiéhezettséggel csókolta. A lány megérezte a féken tartott szenvedély erejét, és önkéntelenül azon igyekezett, hogy felszabadítsa. Keze a férfi arcához rebbent, és borostás arcát, állát simogatta.

Ross halkán felnyögött. Hirtelen megragadta a lány vállát, és nyöszörgő tiltakozásáról tudomást sem véve finoman eltolta magától. Sophia tekintete egy pillanatig perzselő csodálkozással fonódott össze a férfiéval. A csendet csak a lihegésük törte meg. Férfi még sosem nézett így Sophiára: mintha akarná falni a tekintetével, mintha minden porcikáját, lelke minden rezdülését birtokba akarná venni. A lányt megijesztette, hogy Sir Ross milyen érzéseket ébreszt benne, megrázta, hogy milyen kimondhatatlan vágyak támadnak benne. Sir Ross komoly arccal nézett rá.

- Jó éjt, Sophia.

A lány motyogott valamit, és elmenekült. Úgy szedte a lábát, ahogy csak bírta, éppen csak futásnak nem eredt. Miközben visszatért a Bow Street 4-es számú házba, fejében egymást kergették a gondolatok. Halványan tudatában volt, hogy a csöcselék kezd széteszlani, és az utcán ismét helyreáll a rend. Az épület előtt lovas rendőröket látott, akik szaporán küldték útjukra az embereket.

Amikor belépett a házba, látta, hogy Eliza és Lucie már felseperte a törött üveget, és viaszosvászonnal takarták be a tátongó lyukat.

- Miss Sophia! - kiáltott fel ijedten Eliza, amikor meglátta Sophia szakadt ruháját és összekócolódott haját. - Mi történt? Csak nem került valamelyik mocskos zendülő markába?

- Nem - felelte szórakozottan Sophia. - Volt egy kis tolongás a 3-as szám előtt, de Sir Ross pillanatok alatt rendet teremtett. - Észrevette a sarokban a seprűt, és gépiesen utánanyúlt, de a két nő elhessegette; ragaszkodtak hozzá, hogy lepihenjen. Sophia kelletlenül engedelmeskedett. Meggyújtott egy gyertyacsonkot, és felvitte a szobájába.

Nehéz léptekkel vonszolta fel magát az emeletre. Amikor a szobába ért, gondosan becsukta az ajtót, és a réz gyertyatartót a kis éjjeliszekrényre tette.

Emlékek árasztották el... Sir Ross tiszta, mosolygó, szürke szeme, ahogy a mellkasa emelkedett és süllyedt, forró ajka, a csókja perzselő gyönyörűsége...

Anthony hetvenkedve mesélt a nők mellett szerzett tapasztalatairól, szerelmi hőstetteiről, de Sophia most értette meg, hogy ez csak üres nagyolás volt. Sir Ross röpke pillanatok alatt sokkal jobban felizgatta, mint ahogy Anthony valaha... és kimondatlanul is még többet ígért. Ijesztő volt a felismerés, hogy nem maradhat közönyös, amikor végül lefekszik vele. Sophia félig dühösen, félig elkeseredetten töprengett azon, hogy Sir Ross vajon miért nem az a pókhasú, nagyképű bolond, akire számított. Nehéz lesz becsapnia; ebből a viszonyból nem menekülhet ép bőrrel.

Kedvetlenül öltözött át hálóruhába, azután kifésülte a haját, és hideg vízben megmosta arcát. Teste még bizsergett, idegvégződéseiről Sir Ross kezének és ajkának édes ingerlésére vágytak. Felsőhajtott, és az ablakhoz vitte a gyertyát. Félrehúzta a függönyt

a Bow Street 3-as számú ház már sötétbe borult, de Sir Ross irodájában még égett a lámpa. Látta az íróasztalnál ülő férfi sötét fejének körvonalát.

Még dolgozik, gondolta váratlan bosszúsággal. **V**ajon visszatáncol az ígéretétől, hogy pihen egy kicsit?

Mintha megérezte volna, hogy a lány figyel, Sir Ross felállt, nyújtózkodott, aztán kinézett az ablakon. Arca félig árnyékba borult, ahogy a sikátor túloldaláról Sophiára nézett. Egy pillanattal később gúnyosan tiszteletteljes meghajlással üdvözölte, majd elfordult, eloltotta az asztalán álló lámpát, és az irodában sötét lett.

4.

Ross kíméletlen kitartással hallgatta ki három napon át Nick Gentryt; ezzel a módszerrel a legmegátalkodottabb bűnözőkből is kiszedte már a vallomást. Gentry azonban más kategóriába tartozott, mint akikkel eddig összehozta a sorsa. Kemény volt, ugyanakkor különös módon fesztelen, mint akinek nincs mitől félnie, és nincs mit veszítenie. Ross hiába próbált rájönni, hogy mit tart fontosnak, milyen gyöngéi vannak; semmit sem húzott ki belőle. Órákon át szünet nélkül faggatta az úgynevezett tolvajfogó tevékenységéről, a múltjáról, a különböző londoni bűnbandákkal fenntartott kapcsolatairól, de őrjítően keveset tudott meg.

Mivel egész Londonban híre ment annak, hogy Gentryt a Bow Streeten tartják fogva, és mivel minden tekintet rájuk irányult, Ross nem merte az alvilág fiatal királyát egy perccel sem tovább bent tartani a megengedett három napnál. A harmadik nap reggelén Ross elrendelte, hogy Gentryt közvetlenül hajnal előtt engedjék szabadon, abban az időpontban, amikor még megelőzhetik, hogy győzelemittas tüntetéseket rendezzenek a támogatói, akik mindennap összegyűltek a fiatal bűnöző védelmében.

Ross kifejezéstelen arccal leplezte pocsk hangulatát, és be sem tért reggelizni, mielőtt az irodájába ment. Nem volt kedve a konyhában ücsörögni és enni, vagy Sophia apró figyelmességeit élvezni. Az íróasztalánál akart ülni mielőbb, hogy belefeledkezzék a nagy halom iratba, ami ott várta.

Sir Grant Morgan volt ma a Bow Streeten a soros bíró, amiért Sir Ross őszinte hálát érzett. Nem volt ma kedve ügyeket hallgatni, vallomásokat rendezgetni, az ártatlanokat és a bűnösöket kikérdezni. Egyedül akart tépelődni az irodájában.

Morgan szokása szerint pár percre benézett Rosshoz a bírósági tárgyalás előtt egy kicsit beszélgetni. Ross örült a társaságának, mert Morgan azon kevesek közé tartozott, akik megértették és osztották Ross eltökélttségét, hogy leterítse Nick Gentryt. Az elmúlt hat hónapban, amióta Morgant a nyomozók közül rendőrbíró-helyettesé léptették elő, a vártnál is jobban megszolgált Ross bizalmát. Nyomozó korában hirtelen haragjáról és meggondolatlanságáról ismerték, bár emellett intelligens és bátor is volt. Bírálói felhívták rá a figyelmet, hogy nem megfelelő alkat Bow Street-i rendőrbírónak.

- A gyöngéje - emlékeztette Ross nem is egyszer -, hogy túl gyorsan dönt, mielőtt számba venné a bizonyítékokat.

- Az ösztöneimre hallgatok - vágott vissza ilyenkor Morgan.

- Az ösztönökkel nincs is gond - felelte erre szárazon Ross -, de minden lehetőségre nyitottnak kell maradni. Nem létezik csálhatatlan ösztönű ember.

- Még ön sem az? - kérdezte némi éllel Morgan.

- Még én sem.

Morgan hamarosan jóval megfontoltabb és alkalmazkodóbb emberré érett. Rendőrbíróként talán szigorúbb lett Rosznál, de nagyon igyekezett, hogy a lehető legpártatlanabb maradjon. Ross arra gondolt, ha egy nap visszavonul, a Bow Street-i irodát és vele a nyomozók vezetését szívfájdalom nélkül adja majd át Morgannek. De erre még sokáig nem kerül sor. Ross nem sietett azzal, hogy leköszönjön.

Beszélgetésüket halk kopogás szakította meg.

- Tessék - kiáltott ki kurtán Ross.

Sophia lépett be egy kancsó forró kávéval. Ross igyekezett elfojtani a lány láttán támadt örömét. Sophia karcsú alakjára sűrű ruha simult, amelyre hosszú ujjú, végig gondosan begombolt mentét vett. A mente sötétkék színe csodálatosan kiemelte csillogó, zafírkék szemét. Fényes aranyhaját jobbra eltakarta a főkötője; Ross legszívesebben azonnal lekapta volna a fejről a szemet bántó ruhadarabot.

Azóta, hogy két éjszakával korábban megcsókolta Sophiát, kölcsönösen kerültek egymást. Rossnak először is Nick Gentry kihallgatására kellett összpontosítania minden figyelmét. Ugyanakkor nyilvánvaló volt, hogy Sophia lelki egyensúlyát felborította az eset. Azóta képtelen volt a férfi szemébe nézni, és Ross azt is látta, amikor a lány másnap reggel felszolgált a reggelijét, hogy mennyire remeg a keze.

Mégsem tűnt úgy, hogy nem esett jól neki a csókja. Éppen ellenkezőleg. Olyan édesen reagált, hogy az végtelenül... kellemes volt. A felajzott Ross eleinte meg is lepődött azon, mennyire bizonytalan és tapasztalatlan a lány. Talán a szeretője nem szeretett csokolódnizni, vagy nem értett hozzá, mert Sophiának még sokat kell e téren tanulnia. Ezzel együtt is a legkívánatosabb nő volt, akit Ross valaha ismert.

- Jó reggelt - köszönt Sophia, és óvatos pillantása először Morganre siklott, majd megállapodott Rosson. Megtöltötte az íróasztalán álló üres bögrét. - Gondoltam, szívesen meginná egy kis frissen főtt kávé, mielőtt elmegyek.

- Hova készül? - kérdezte Ross. Csalódott lett, amikor rájött, hogy Sophiának ma kimenője van.

- Piacra, mivel Eliza nem mehet. Ma reggel megbotlott a lépcsőn, és felsértette a térdét. Hamar begyógyul majd, de egyelőre nem erőltetheti meg.

- Ki kíséri el a piacra?

- Senki, uram.

- Lucie sem?

- Vidékre utazott, hogy meglátogassa a családját - emlékeztette Sophia. - Tegnap reggel.

Ross jól ismerte a Covent Garden piacot, az ott megforduló zsebmetszőket, tolvajokat, laza erkölcsű színházi embereket és az árkádos téren a tömegbe vegyülő féktelen, buja fiatal nemeseket. Nem biztonságos hely egy olyan nőnek, mint Sophia, kivált, ha egyelőre még új a városban. Olyan könnyen megkörnyékezhetik, megerőszakolhatják vagy kirabolhatják, hogy a gondolattól egy pillanatra meg is állt a szívverése.

- *Nem* mehet egyedül - szögezte le Ross nyersen. - A környéken minden kéjszívú bugris és élvhajász alak magát fogja zaklatni.

- Általában Eliza is egyedül szokott járni, és még sosem érte bántódás.

- Mivel nem válaszolhatok erre úgy, hogy ne tennék valami kedvezőtlen megjegyzést Elizára, inkább nem is mondok semmit. Mindenesetre nem mehet el egyedül a Covent Gardenbe. Magával kell vinnie az egyik nyomozót.

- Mind elmentek - vágott közbe Morgan, aki élénk érdeklődéssel jártatta a tekintetét Ross és Sophia között.

- *Mind?* - lobbant fel Ross bosszúsága.

- Mind. Flagstadet a Bank of Englandbe küldte, mert ideje a negyedéves jutaléknak, Ruthven egy betörést vizsgál ki, Gee...

-És Ernest?

Morgan tehetetlenül tárta szét a karját.

- Ernest az *Elfogatóparancs* legfrissebb számát vitte a nyomdába.

Ross ismét Sophiához fordult.

- Várja meg, amíg Ernest visszaér, ő majd elkíséri a piacra.

- Addigra már késő délelőtt lesz – replikázott mérgesen Sophia. - Nem várhatok olyan sokáig! Addigra elfogy a legszebb áru. Mi több, a standokon már most javában válogatnak!

- Nagy kár - felelte Sir Ross szemernyi lelkifurdalás nélkül. - Mert akkor sem megy egyedül. És ez az utolsó szavam.

Sophia az asztal fölé hajolt. Két nap óta először viszonzta egyenesen a férfi pillantását. Ross érezte, ahogy előnti a mélységes gyönyörűség a lány kék szemében megvillanó kacérság láttán.

- Amikor megismerkedtünk, Sir Ross, kíváncsi voltam, van-e hibája. Most felfedeztem, hogy igenis van.

- Valóban? - húzta fel a szemöldökét Sir Ross. - És mi lenne az?

- Ön basáskodó és túlságosan makacs.

Morgan gúnyos kacajra fakadt.

- Egy teljes hónapig kellett itt dolgoznia, hogy erre a következtetésre jusson, Miss Sydney?

- Nem vagyok basáskodó - felelte higgadtan Sir Ross -, csak véletlenül tisztában vagyok vele, hogy kinek mi a legjobb.

Sophia nevetett, és a beálló csendben elgondolkodva méregette a rendőrbíró. Ross várta, mi lesz a lány következő lépése, és elbűvölte az apró redő, amely két finom vonalú szemöldöke között jelent meg. De a következő pillanatban a redő elsimult, és Sophia elégedetten szögezte le:

- Rendben van, Sir Ross. Nem megyek egyedül a piacra. Az egyetlen szabad kísérőt választom: vagyis ez esetben önt. Tíz perc múlva várjon a bejárat ajtójánál.

A megnémult Ross figyelte, ahogy Sophia elhagyja az irodát. Az orránál fogva vezették, gondolta némi bosszúsággal. És átkozottul ügyesen! Igaz viszont, hogy régen nem próbálta meg egy asszony sem irányítani, sikerrel meg pláne nem, és Ross, ki tudja miért, ezt most rettenetesen élvezte.

Amikor Sophia mögött becsukódott az ajtó, Morgan Ross felé fordult, és ránézett. Éles szeme tünődve időzött a főnökén.

- Miért bámul így rám? - morogta Ross.

- Még sosem hallottam pörlekedni.

- Nem pörlekedtem, csak vitatkoztam.

- Pörlekedett - kötötte az ebet a karóhoz Morgan -, mégpedig úgy, amit flörtölésnek is lehet venni.

Ross mérgesen összevonta a szemöldökét.

- Csak egy biztonsági kérdést vitattam meg, Morgan, ami merőben más, mint a flörtölés.

- Ahogy gondolja, uram - mosolygott Morgan szárazon.

Ross kimerően felemelte a bögréjét, és egyetlen hajtásra kiitta a kávé felét. Aztán felállt, fogta a kabátját, és belebújt.

Morgan meglepetten mérte végig.

- Hova készül, Cannon?

Ross odatolt elé egy halom iratot.

- Természetesen a piacra. Legyen szíves, nézze át helyettem a parancsokat.

- De... de... - Ross emlékezete szerint Morgan most először nem jutott szóhoz. - Fel kell készülnöm a tárgyalásokra!

- Még negyedóra van addig - hívta fel a figyelmét Ross. - Mennyi időre van szüksége, az isten szerelmére? - Elfojtotta mosolyát, miközben kilépett az irodából. Furcsán gondtalannak érezte magát.

Sophia, aki néhányszor már elkísérte Elizát a Covent Garden piacra, jól ismerte a híres teret, amelyet kétfelől piazzának nevezett árkádok szegélyeztek. A piazzák alatt voltak a legjobb gyümölcs-, zöldség- és virágstandok, ahol a nemesség, a tolvajok, a színházi népség, az írók és a lotyók korlátozások nélkül vegyültek el. A Covent Gardenben nyoma sem volt osztálykülönbségnek, és szívélyes, karneválra emlékeztető hangulat uralkodott, mialatt az emberek az ügyleteiket bonyolították.

Ma vásári komédiások szórakoztatták a népet: két zsonglőr, egy bohócképű zsonglőr, sőt még egy kardnyelő is. Sophia rémülten figyelte, ahogy a férfi ledug egy kardot a torkán, majd ügyesen kihúzza. Összerezsent, mert arra számított, hogy a seibe ott helyben belehal, de a férfi csak elvigyorodott, és meghajolt előtte, miközben kalapjával ügyesen elkapta a pénzérmét, amit Sir Ross dobott oda.

- Hogy csinálja? - kérdezte Sophia a főbírót.

A férfi Sophia tágra nyílt szemébe mosolygott.

- Általában lenyelnek egy csövet, ami olyan, mint egy kardhüvely; az védi a torkát a kardtól.

- Brr. - A lány megborzongott, és Sir Rossba karolva a gyümölcsös standok felé húzta a férfit. - Siessünk! Meglepne, ha nem adták volna még el az összes almát.

Sophia egyik standtól a másikig sétált, Sir Ross pedig készségesen követte. Nem szólt bele abba, amit a lány csinált, csak türelmesen megvárta, hogy kialakuljon a legkedvezőbb árat és minőséget. Könnyedén vitte a súlyos bevásárlókosarat, mialatt a lány egyre változatosabb gyümölcsökkel és zöldségekkel töltötte meg, de vett egy guriga sajtot, és egy barna papírba csavart finom rombuszhalat is.

Amint a piaci népség rájött, hogy a Bow Street ünnepelt rendőrbírója jelent meg közöttük, a vidám cockney csivitelés kakofóniává erősödött. A kofák és a piacra járók nagyra tartották Sir Rosst; odakiabáltak neki, előrenyúltak, hogy megérintsék a kabátját. Láthatóan személyesen ismerték, vagy legalábbis úgy tettek, és Sophia kezébe sok apró ajándékot nyomtak: egy ráadás almát, egy csomag füstölt heringet, egy szál zsályát.

- Sir Ross... itt egy kis kóstoló magának! - hallatszott a sokat ismételt mondat. Sophia végül megkérdezte, mire céloznak a kóstolóval.

- Kis ajándékot jelent, amit rendszerint egy szívesség viszonzásának tekintenek.

- Szívességet tett ennyi embernek? - kérdezte lány.

- Sokuknak - ismerte be Sir Ross.

- Mint például?

A férfi megvonta széles vállát.

- Néhányuk fia vagy unokaöccse összeütközésbe került a törvénnyel; lopás, vandalizmus meg hasonlókat írhatók a számlájukra. Az efféle bűnöket úgy szokták

büntetni, hogy a fiút megkorbácsolják, fel akasztják vagy börtönbe zárják, ahol még jobban elzüllick. De eszembe jutott, hogy a hadi- vagy a kereskedelmi tengerészethez küldöm őket, ahol a tisztek szolgálatára képezik ki őket.

- Így ad nekik még egy esélyt, hogy új életet kezdjenek - elmélkedett Sophia. - Milyen nagyszerű ötlet!

- Eddig jól bevált - válaszolta könnyedén a férfi, és igyekezett más irányba terelni a beszélgetést. - Nézze csak azt a tálca füstölt halat! Tudja, hogy kell rizses halat készíteni?

- Hogyne tudnám - felelte Sophia. - De még nem mesélte végig, milyen jótetteket hajtott végre.

- Semmi dicséretre méltót. Csak a józan eszemre hallgattam. Kétség sem fér hozzá, hogy ha egy csínytevőt tapasztalt bűnözők közé zárunk a börtönbe, akkor megrontják. És még ha a törvény nem tesz is különbséget a felnőttek és a fiatalok által elkövetett bűnök között, belátással kell lennünk a zsenge korúak iránt.

Sophia elfordult, és úgy tett, mintha a kofáknál kínált árut nézné, mialatt forrt benne a vak düh. Szinte belebetegedett, annyira fojtogatta a visszafogott harag és sírás. Tehát megtalálta a módját, hogy ne küldje a kamaszokat börtönbe! Már nem ítéli őket arra, hogy a börtönbeli nagydarab melákok kínozzák őket! *Késő, az ördögbe is*, gondolta feltámadó gyűlölettel. Ha Sir Ross hamarabb jutott volna erre a felismerésre, az ő öccse még most is élne. Sikoltozva, őrgöngve akart nekiesni, hogy ennyire igazságtalan volt. Vissza akarta kapni Johnt, ki akart törölni minden gyötrelmes pillanatot, amit elszenvedett a börtönhajón, és ami az öccse halálához vezetett. De John már nem volt többé. És ezért Sir Ross a felelős.

Elfordította haragtól feldúlt arcát, és egy virágos taligához lépett, ahol gyönyörű virágok pompáztak, köztük rózsaszín kankalinok, bíbor liliomok, kék szarkalábak és törékeny, fehér kaméliák. Sophia beszívta az illatukat, és próbált megnyugodni. Egy nap Sir Ross is megkapja a megérdemelt büntetését, vigasztalta magát. Éspedig tőle, személyesen.

- Mondja csak - hajolt egy illatos virág fölé -, hogy lesz egy előkelő születésű férfiből főbíró?

Ross futó pillantást vetett a lány arcára.

- Az apám ragaszkodott hozzá, hogy elsajátítsak valamilyen foglalkozást, és ne éljek tétlen életet. Jogot tanultam, hogy a kedvében járjak. A tanulmányaim felénél járhattam, amikor egy vadászbaleset során apám meghalt, és félbe kellett hagynom a tanulást, hogy ellássam a családfői teendőket. A jog iránti érdeklődésem azonban nem múlt el. Világosan láttam, hogy sokat kell tenni a rendőri és a bírósági módszerek terén. Végül elfogadtam egy kinevezést a Great Marlboro Street-i irodába, és nem sokkal utána felkértek, hogy vegyem át a Bow Street-i iroda és az ottani nyomozók vezetését.

Egy öregasszony állt a taliga rúdjánál, és mosolyogva figyelte Sophiát. A mosolytól ráncokba szaladt öreg, barázdált arca.

- Jó napot, kedveském - nyújtott egy kis csokor ibolyát Sophia felé, majd Sir Rosshoz intézte szavait. - Csinos kis ribi ez a lány. A nyakába kék vennie a nyűgét.

Sophia a főkötője alá gyűrte a virágcsokrot, és a derekán levő erszényben keresgélt, hogy kifizesse a ráncos öregasszonyt.

Sir Ross egy könnyű érintéssel lefogta Sophia kezét, és a saját zsebéből adott pár érmét a virágárusnak.

- Egy tökéletes rózsát kérek - mondta. - Rózsaszínt.

- Úgy ám, Sir Ross. - A széles vigyortól kivillantak az asszony megsárgult, csempe fogai. Átnyújtott Sir Rosznak egy gyönyörű, félig nyílt rózsaszín rózsát, amelynek szirmain még hajnali harmatcseppek csillogtak.

Sophia mereven fogadta el a virágot, és az orrához emelte. Beszívta az erős, púderhez hasonló illatot.

- Gyönyörű - ismerte el kényszeredetten. – Köszönöm.

Ahogy arrébb sétáltak a virágos taligától, Sophia óvatosan lépkedett a hepehupás kövezeten. Érezte a lépteit vigyázó Sir Ross kezét a felsőkarján, és minden önuralmára szüksége volt, nehogy lerázza.

- Ribinek nevezett az az öregasszony? - kérdezte. Nem tudta, sértve érezze-e magát. Sir Ross halványan elmosolyodott.

- Az utca nyelvén ezt bóknak tekintik. Nem hordoz lebecsülő jelentést.

- Értem. Mondott még valamit... Mit jelent a nyűgét nyakába venni?

- A cockney nyelvjárásban feleséget jelent.

- Ó! - Sophia zavartan sütötte le a szemét, és a kövezetet figyelte. - Érdekes a cockney, nem? - fecsegte, hogy kitöltse a kínos csendet. - Olyan, mint egy idegen nyelv. Bevallom, a felét sem értem annak, amit a piacon hallok.

- Feltehetően így a jobb - felelte száraz hangon a férfi.

Amikor hazaértek a Bow Street 4-es számú ház konyhájába, Eliza már szégyenlős mosollyal várta őket.

- Köszönöm, Miss Sophia. Elnézést, hogy nem mehettem el a piacra.

- Nem baj - felelte nyugodtan Sophia. - Vigyázzon a térdére, hogy rendesen meggyógyuljon.

Eliza szeme elkerekedett, amikor meglátta, hogy Sir Ross kísérté el Sophiát.

- Jaj, uram... milyen kedves öntől! Sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam!

- Nem jelentett gondot - felelte a férfi. Eliza élénk érdeklődéssel nézte a rózsaszín rózsát Sophia kezében. Bár a konyhalány nem tett megjegyzést, szeme elárulta, miféle találgatásokba bocsátkozik. Óvatosan kiemelt néhány holmit a bevásárlókosárból, és a kamra felé bicegett.

- Minden hozzávalót megkapott a köményes süteményhez, Miss Sophia? - hallatszott mind távolabbról. - A köményt meg a rozslisztet és a tetejére a ribiszkét?

- Igen - felelte Sophia, amint a konyhalány eltűnt az ajtó mögött. - De ribiszkét nem találtunk, és...

Hirtelen elakadt a hangja, amikor Sir Ross a karjába fogta. Ajka oly gyöngéd és érzéki csókban forrt Sophia ajkára, hogy a lány nem tehetett mást, viszonzta. Döbbsen igyekezett megőrizni a férfi iránt érzett gyűlöletét, visszaemlékezni a múltbeli gonoszságaira, de a férfi ajka forró volt, és ellenállhatatlan, és Sophia gondolatai örülten szóródtak szét. Elgyöngült ujjai közül földre hullt a virág. Sophia nekidőlt Sir Rosznak, és a férfi erős válla után kapkodva hiábavalóan keresett támasztékot, hogy visszanyerje az egyensúlyát. A férfi nyelve a szájában kutató... élvezetesen... édes meghittséggel. Sophia mély lélegzetet vett, és teljes megadással hajtotta hátra a fejét. Léte ebbe a perzselő pillanatba olvadt bele.

Hangos szívdobogása mellett halványan odaszűrődött hozzá Eliza hangja, ami a kamrából szólt.

- Nem volt ribiszke? De akkor mivel szórjuk meg a köményes süteményt?

Sir Ross elvált Sophia nedves és csóktól ellágyult szájától, de az arca fölé hajolt, és Sophia úgy érezte, mintha elmerülne szürke szeme ezüst tavában. A férfi keze nem engedte el az arcát, hüvelykujja megsimította a szája sarkát.

- T... találtunk aranyszínű mazsolát... - sikerült valahogy kinyögnie a választ.

De amint a szavak elhagyták ajkát, Sir Ross ismét megcsókolta, a nyelve kutatott, ingerelte Sophiát. A lány tétován kapkodó ujjai a férfi nyakára fonódtak, ahol sűrű fekete haja a tarkójára kunkorodott. Érzések rohanták meg, amelyektől féktelenül felgyorsult a szívverése. A férfi kihasználta a megadását, és hevesebben csókolta, hogy megtapasztalja legmélyebb, legédesebb ízét. Amikor Sophia térde elgyöngült, a férfi átkarolta a derekát, hogy megtartsa, és tovább csókolta önfeledten.

- Aranyszínű mazsolát? - hallatszott Eliza elégedetlen kérdése. - Az íze nem lesz ugyanolyan, de a semminél biztosan jobb.

Sir Ross elengedte Sophiát, és a derekára tett kezével kiegyenesítette. Mialatt a lány semmit sem látó tekintettel rámeredt, Sir Ross futólag elmosolyodott és abban a pillanatban hagyta el a konyhát, amikor Eliza kilépett a kamrából.

- Hol a zsák kristálycukor, Miss Sophia? Azt hittem, bevittem a kamrába, de... - Eliza megtorpant, és körülnézett a konyhában. - Hol van Sir Ross?

- Ó! - Sophia lehajolt, hogy felvegye a rózsát. - Elment.

Szívdobogását még teste gyöngye pontjain érezte, mintha láz gyötörné. Olyan férfi csókjaira, simogatásaira vágyott, akit gyűlölt. Képmutató vagyok, gondolta. Feslett nő.

Bolond.

- Miss Sydney - mondta Ernest, és egy papírba csomagolt tárgyat hozott le a konyhába. - Tíz perce egy férfi ezt hozta magának.

Sophia, aki az asztalnál ült a késő délelőtti teája mellett, meglepett kiáltással vette át a nagy csomagot. Nem vásárolt, nem is rendelt semmit a háztartás számára. Távoli unokatestvére, aki a szülei halála után néha befogadta, nem az a fajta volt, aki váratlan ajándékokkal halmozza el.

- Vajon mi lehet benne? - mormolta fennhangon, és a csomagot vizsgálta. A barna csomagolópapírra a nevét és a Bow Street-i címet írták, de semmi sem jelezte, ki lehet a feladó.

- Mellékeltek hozzá levelet? - kérdezte Sophia Ernestet. Felvett egy kést, és a durva spárgát vágdosta, amivel a csomagot átkötötték.

A fiú megrázta a fejét.

- Tán betették a csomagba. Kinyissam, kisasszony? Az a spárga nagyon erősnek látszik. Még megcsúszik a kés, és levágja az ujját. Hadd segítsek.

Sophia mosolygott a fiú lelkes arca láttán.

- Köszönöm, Ernest, igazán kedves. De ha nem tévedek, Sir Grant arra kérte, hogy hozza el a tintát, amit a patikából rendelt.

- Úgy van - sóhajtott fel Ernest életuntan, mintha aznap mérhetetlenül kizsákmányolnák. - Nem árt, ha visszaérek veled, mire Sir Grant visszajön a bíróságról.

Sophia szélesebben mosolygott, amikor búcsút intett neki, majd ismét a rejtélyes csomaggal foglalatосkodott. Ügyesen elvágta a spárgát, és kibontotta a papírt. Több rétegű, vékony, fehér selyempapír bukkant elő, amibe valami puhát és zizegőt csomagoltak. Sophia kíváncsian nyitotta szét.

Elakadt a lélegzete, amikor megpillantotta a ruhát: nem olyan egyszerű, mindennapi használatra való holmi volt, mint a többi ruhája, hanem selyem- és csipkeköltemény. Báli ruha. De miért küldene neki ilyet bárki? Remegő kézzel keresgélt a ruha alatt, hátha talál levelet. De a küldő vagy elfelejtette, vagy szándékosan nem mellékelte hozzá. Sophia kirázta a ruhát, és zavartan bámulta. Volt benne valami ismerős és nyugtalanító, ami legrejtettebb emlékeit kavarta fel...

De hiszen anyja ruhájára hasonlít, gondolta. Kiskorában Sophia szívesen próbálta fel anyja ruháit, cipőit és ékszereit, és órákon át királylányost játszott. Kedvenc ruhája egy szokatlan színű, bizonyos megvilágításban levendulakék, más fényben sziporkázó ezüstös selyemruha volt. És az a ruha pontosan ilyen ritka árnyalatú, mélyen és oválishan kivágott, puffos volt, amelynek ujját ugyanígy finom, fehér csipke díszítette. De ez bizonyosan nem az anyja ruhája, gondolta, hanem másolat, amit a mostani divatnak megfelelően hosszított derékkal és bővebb szoknyával varrtak.

Sophiát mélységesen felkavarta a ruha, amit most visszatett a barna papírba, és újra becsomagolta. Ki küldhetett ilyen ajándékot, és miért? Véletlen, hogy a ruha az anyjára emlékezteti?

Ösztönösen kiment a konyhából, és a csomagot magához szorítva elindult, hogy megkeresse azt, akiben a legjobban bízott. Később majd eltöpreng azon, miért fordult gondolkodás nélkül Sir Rosshoz, amikor annyi éven át egyedül csak önmagára számíthatott. A benne végbement jelentős változás jele lehet, amin nem szívesen gondolkodott el hosszasan.

Sir Ross ajtaja csukva volt, és a kiszűrődő hangok azt jelezték, hogy épp fontos beszélgetést folytat. Sophia csüggedten torpant meg az ajtó előtt.

Mr. Vickery éppen ekkor járt arra.

- Jó napot, Miss Sydney! - köszöntötte a bírósági írnok. - Azt hiszem, Sir Ross még nem ér rá, hogy felvegye a tanúvallomásokat.

- Sz... személyes ügyben szeretnék beszélni vele - szorította magához erősen a csomagot Sophia. - De látom, hogy elfoglalt, és igazán nem akarom zavarni.

Vickery a homlokát ráncolta, és tűnődő pillantást vetett rá.

- Sir Ross egyértelműen a tudomásunkra hozta, Miss Sydney, hogy ha bármikor gondja támad, azonnal tudni akar róla.

- Igazán várhat - szögezte le határozottan Sophia. - Jelentéktelen ügyről van szó. Majd később visszajövök, amikor Sir Ross szabad lesz. Nem, *nem*, Mr. Vickery, *ne* kopogjon be! - Zavarában felnyögött, amikor az írnok a tiltakozására ügyet sem vetve elszántan bekopogott az ajtón.

Sophia szörnyülködve pillantotta meg a nyitott ajtóban Sir Rosst a látogatója társaságában, akit az ajtóhoz kísért. Az ősz hajú úr kistermetű volt, de impozáns jelenség. Finom ruhát viselt, díszes fehér nyakravalót, amely csipkés ingére simult. Éles tekintetű, fekete szemét Sophiára szegezte, majd Sir Rosshoz fordult, és fanyarul rámosolygott.

- Már látom, Cannon, miért sietett úgy befejezni a beszélgetésünket. Egy ilyen elbűvölő jelenség társasága kétségtelenül sokkal kellemesebb, mint az enyém.

Ross szája halvány mosolyra húzódott, de nem tagadta az elhangzottakat.

- Viszontlátásra, Lord Lytton. Gondosan áttanulmányozom a törvényjavaslata vázlatát. De ne várja, hogy változtatok a nézeteimen.

- Szükségem van a támogatására, Cannon - felelte az úriember halk, nyomatékos hangon. - És ha támogat, igen hasznos barátjának bizonyulok majd.

- Efelől semmi kétségem.

Meghajlással búcsúztak, majd Lyttleton távozott. Bőrcipője talpa kopogott az elnyűtt fapadlón.

Sir Ross szeme csillogott, amikor Sophiára pillantott.

- Jöjjön csak - biztatta gyöngéden, és beterelte az irodájába. Keze melegen és könnyedén érintette Sophia derekát. Sophia leült a székbe, amire Sir Ross mutatott, és kihúzta magát, a férfi pedig visszaült a mahagóni asztal mögé.

- Lyttleton - ismételte Sophia az úr nevét, aki az előbb távozott. - Csak nem a hadügyminiszter?

- De bizony.

- Jaj, ne! - Sophia rettenetes zavarba jött. - Remélem, nem zavartam meg a beszélgetésüket! Istenem, legszívesebben megfojtanám Mr. Vickeryt!

Sir Ross öblösen fölnevetett.

- Nem szakított félbe semmit. Már vagy egy félórája befejeztem volna, úgyhogy éppen időben jött. És most mesélje el, miért keresett fel. Gondolom, az ölében levő csomaggal kapcsolatos...

- Előbb hadd kérjek elnézést. Én...

- Sophia. - A férfi nem vette le róla a szemét. - Mindig a rendelkezésére állok. Mindig.

Sophia képtelen volt elfordítani a tekintetét. A levegő szikrázó és fojtogató lett, mint a nyári zivatarok előtti nyugalom. Sophia esetlenül előrehajolt, és az íróasztalra tette a csomagot.

- Ernest nemrég ezzel állított be. Azt mondta, egy férfi hozta el a Bow Streetre, és a feladót illetően nem árult el semmit.

Sir Ross a címet tanulmányozta a papíron. Amikor félretolta a papírt, a levendulaszínű ruha csillogott és suhogott a spártai környezetben. Sir Ross arca kifejezéstelen maradt, de felvonta a szemöldökét, amikor a gyönyörű ruhát szemügyre vette.

- Nem tudom, ki küldhette - mondta idegesen Sophia. - És van benne valami különös.

- Elmagyarázta az ezüstös-levendulaszín ruha és az édesanyja ruhája közötti hasonlóságot.

Amikor befejezte, Sir Ross, aki addig figyelmesen hallgatta, hátradőlt, és olyan tűnődő pillantással nézte, hogy az nem volt Sophia ínyére.

- Miss Sydney... lehetséges, hogy a ruhát a korábbi kedvese ajándékozta önnek?

A felvetés meglepetésként érte Sophiát, ugyanakkor keserű mosolyra készítette.

- Ugyan, dehogya! Fogalma sincs, hogy itt dolgozom. Egyébként sincs oka arra, hogy ajándékot küldjön.

Sir Ross hümmögött, és megfogta a fényes, levendulaszínű anyagot. Sophiában különös izgalmat ébresztett, ahogy Sir Ross hosszú ujjával a finom selymet simogatta. Sűrű, sötét szempillájú szemét lesütve vizsgálgatta a ruhát, a varrást, az öltéseket, a csipkét.

- Drága öltözék - jegyezte meg. - Szép munka, jó minőségű anyag. De nincs benne a varrónő címkéje, ami elég szokatlan. Meg merném kockáztatni, hogy akárki küldte, nem akarta, hogy kinyomozzák a szabónőt, aki felfedheti a megrendelő kilétét, akár férfi, akár nő az illető.

- Akkor hát nem lehet kideríteni, ki küldte?

A férfi felpillantott a ruháról.

- Az egyik nyomozóm majd kifaggatja Ernestet a küldöncről, és kikérdezi a szabónőket is, akikről elképzelhető, hogy ezt a ruhát varrták. Szokatlan az anyaga, ez talán majd leszűkíti a kört.

- Köszönöm. - Sophia bizonytalan mosolya lehervadt a következő kérdés hallatán.

- Megismerkedett-e olyan férfival mostanában, Sophia, aki érdeklődést mutatott ön iránt? Akivel flörtölt, vagy a piacon szóba elegyedett, vagy...

- Nem! - Sophia nem tudta, miért zaklatja úgy fel a kérdés, de érezte, hogy kipirosodik az arca. - Biztosíthatom róla, Sir Ross, hogy sosem bátorítanék senkit ily módon, vagyis... - Zavartan elhallgatott, amikor rájött, hogy egy bizonyos urat igenis bátorított, mégpedig magát Sir Rosst.

- Rendben van, Sophia - felelte csendesen a férfi. - Ha ilyesmit tett volna, akkor sem hibáztatnám. Semmi sem korlátozza.

Zavarában a lány meg sem gondolta, mit mond.

- Senki sem szokott követni, és nem viselkedtem úgy, hogy bárki érdeklődését magamra vonjam. A legutóbbi esetet nem óhajtom újra átélni.

A férfi mohó tekintettel nézett rá.

- Azért, mert elhagyta? Vagy mert nem talált gyönyört a karjaiban?

Sophiát úgy meghökkentette e személyes kérdés, hogy elpirult.

- Nem látom be, mennyiben függ ez össze azzal, hogy ki küldte a csomagot.

- Nem függ össze - ismerte be a férfi. - De kíváncsi vagyok.

- Nos, akkor maradjon is az! - Sophia nehezen tudta összeszedni magát. - Távozhatom, uram? Sok a dolgom, kivált most, hogy Eliza megsérült. Lucie agyondolgozza magát.

- Igen - felelte a férfi nyersen. - Sayerrel utána néztek a ruhának, és értesítem a fejleményekről.

- Köszönöm. - Sophia felállt, és az ajtóhoz indult. A férfi szorosan mögötte ment. Sir Ross az ajtógomb után nyúlt, de megmerevedett, amikor Sophia anélkül, hogy ránézett volna, megszólalt: - Én... szóval, nem találtam gyönyört a karjaiban. De talán inkább az én hibámból, mint az övéből.

Sophia érezte, hogy feje búbját megcsapja a férfi forró lehelete, akinek az ajka a fejéhez közeledett. A férfi közelsége fájdalmas vágyódással töltötte el. Vakon megragadta az ajtógombot, és kilépett az irodából. Vissza sem nézett.

Ross becsukta az ajtót, és visszament az íróasztalához, majd a telezsúfolt asztalra támaszkodott. Nagy sóhajjal próbálta oldani a feszültségét. A vágy, amit oly sokáig vasakarattal tartott kordában, most pokolbeli tűzként lobogott benne. Akaratereje, testi vágyai, rögeszmés természete egyetlen pontban egyesült: Sophiában. Alig bírta ki, hogy meg ne érintse, ha egy szobában voltak.

Lehunyta a szemét, és átadta magát a helyiség ismerős hangulatának. Az elmúlt öt év szinte minden pillanatát ebben a szobában töltötte, térképek, könyvek és iratok között. Hivatalos ügyekben, nyomozások alkalmával elment innen, de ebbe a szobába, a londoni bűnüldözés központjába tért vissza. Váratlanul és meglepetésként érte a felismerés, hogy milyen sokáig és milyen maradéktalanul adta át magát a munkájának.

A levendulaszín báli ruha csodálatosan csillogott az íróasztalán. Ross elképzelte, hogyan festene benne Sophia; a szín remekül állna kék szeméhez és sötétszőke hajához. Ki küldhette? Olyan vad féltékenység és erőszakos birtoklási vágy fogta el, hogy az még őt is meglepte. Kizárólagos jogot akart formálni arra, hogy mindent megadjon Sophiának, bármit szeretne is, bármi szerezzen is örömet neki.

Ross nagyot sóhajtott, és igyekezett megérteni a benne forrongó öröm és erős vonakodás keverékét. Megesküdött, hogy soha többé nem lesz szerelmes. Nem felejtette el, milyen rettenetes nagyon szeretni valakit, aggódni az épségéért, a sajátjánál is jobban óhajtani a boldogságát. Meg kell akadályoznia, hogy ez bekövetkezzék; meg kell keresnie a módját, hogy kielégítse a Sophia iránti határtalan vágyát úgy, hogy közben ne adja oda a szívét is.

5.

Sophia kora este, amikor biztos volt abban, hogy Sir Ross egy nyomozás miatt távol van, megkérte Lucie-t, hogy segítsen megfordítani a főbíró ágyának matracát, és ágyneműt cserélni.

- Szívesen, kisasszony - felelte Lucie, de szája bocsánatkérő mosolyra húzódott. - A dolog úgy áll, hogy nem tudom elállítani a kezem vérzését, amióta délután rezet tisztítottam.

- Hogyan? Vérzik a keze? Hadd nézzem. - Sophia halkan felkiáltott, amikor meglátta a szegény szobalány kezét, amely úgy kisebesedett a savas-homokos súrolókrémtől, amivel az edényeket tisztította, hogy a vére is kiserkent. - Jaj, Lucie, miért nem mondta eddig? - Szeretettel megdorgálta, aztán leültette a konyhaasztalhoz, és bement a kamrába. Kihozott egy csomó üveget, majd glicerint, bodzaviráglevet meg olajat öntött egy tálkába, és villával összekeverte. - Fél órát áztassa ebben a kezét, és ma este kesztyűben aludjon.

- Nincs kesztyűm, kisasszony.

- Nincs? - Sophia az egyetlen pár kesztyűjére gondolt, és összerezett, hogy fel kell áldoznia, ám azonnal el is szégyellte magát, amikor a szobalány kisebesedett kezére pillantott. - Menjen a szobámba - mondta -, és vegye ki az enyémet az éjjeliszekrény alatti kosárból.

Lucie aggodalmasan nézett rá.

- De nem tehetem tönkre a kesztyűjét, kisasszony!

- A keze ezerszer fontosabb, mint egy vacak kesztyű.

- És mi lesz Sir Ross matracával?

- Ne foglalkozzon vele. Majd én megcsinálom.

- De segítség nélkül nehéz ám megfordítani...

- Üljön csak, és áztassa a kezét! - Sophia igyekezett szigorú hangot megütni. - Hozza rendbe, különben holnap semmi hasznát nem vesszük!

Lucie hálásan mosolygott rá.

- Tiszteletlenségnek ne vegye, Miss Sydney, de maga egy... angyal. Őszintén mondom!

Sophia legyintett a dicséretre, és elsietett, hogy kitakarítsa Sir Ross szobáját, mielőtt a férfi visszatér. Egy székre tette a tiszta ágyneműt, és bíráló szemmel körülnézett. Már kispertek és port is töröltek, de a matracot meg kell fordítani, és még Sir Ross előző nap viselt ruháit is össze kell szedni és le kell vinni a mosnivalók közé.

A szoba jól illett Sir Rosshoz. A sötét mahagónibútorok szépségét sötétzöld brokátkárpitozás és -függönyök emelték ki. Az egyik falat megfakult, hímzett antik faliszőnyeg díszítette. Három bekeretezett metszet lógott a másik falon; a karikatúrák Sir Rosst ábrázolták, mint hatalmas Olümposzi istent, aki lovagoltatja a térdén a politikusokat és a kormányhivatalnokokat, mintha gyerekek volnának. Egyik kezében zsinórokon rángatta a Bow Street-i nyomozók bábfiguráit, akiknek zsebe dagadt a

pénztől. Nyilvánvaló volt, hogy a karikatúrák azt az irdatlan hatalmat kritizálják, amit Sir Ross és a nyomozói magukénak mondhattak.

Sophia tökéletesen megértette, mit sérelmez a karikaturista. Az angolok többségét utálattal töltötte el az erős, szervezett rendőrség gondolata, amit alkotmányellenesnek és veszélyesnek ítélték. Sokkal inkább elfogadták az ősi közrendőri rendszert, amelyben átlagos, kiképzést nem szerzett állampolgárok láttak el rendőri feladatokat az év egy-egy időszakában. A közrendőrök azonban képtelenek voltak megbirkózni az egyre jobban elburjánzó rablásokkal, nemi erőszakkal, gyilkosságokkal és csalással, amelyek pokollá tették a népes London életét. A parlament nem volt hajlandó felhatalmazást adni egy igazi rendőrségnek, így a Bow Street-i nyomozók, azaz „tolvajfogók” semmibe vették a szabályokat, a hatalmukat saját maguk szerezték meg, és egy embernek feleltek, Sir Rossnak, aki sokkal nagyobb befolyásra tett szert, mint valaha képzelték.

Amikor a bíráló karikatúrákat először látta, Sophia eltűnődött, vajon Sir Ross miért akasztotta fel őket a szobájában. Most jött csak rá, a férfi így emlékezteti magát arra, hogy minden döntése és tette a nyilvánosság tüzetes vizsgálatának van kitéve, ezért feddhetetlennek kell lennie.

Sophia elhessegette e gondolatokat, és kezdte leszedni az ágyneműt a széles ágyról. Nehéz volt egyedül megfordítania a súlyos matracot, de hosszas lihegés és fűjtetés után sikerült a helyére tennie. Mindig is büszke volt arra, hogy milyen szépen ágyaz, a lepedőt úgy kisimítja, hogy egy pénzermével akár kacsázni lehetne rajta. Miután lesimította az ágytakarót, és felrázta a párnákat, a széken heverő ruhákhoz ment. Egyik karjára akasztotta a fekete selyem nyakravalót, majd felemelte a ledobott fehér vászoninget.

Kellemes, enyhe földszag csapta meg, Sir Ross bőrének az illata, amely átjárta a vékony anyagot. Sophia kíváncsian emelte orrához az inget, és beszívta az illatot, ami borotválkozó szappan és izzadság keveréke volt, egy egészséges, erőteljes, duzzadó férfi illata. Még sosem találta egy férfi illatát ilyen vonzónak. Az Anthony iránt érzett szerelme ellenére sem figyelt fel vele kapcsolatban ilyen részletekre. Sophia önmaga iránti utálkozással arra a következtetésre jutott, hogy nem annyira magába Anthonyba szeretett bele, mint inkább az eszmébe, a róla alkotott fantáziaképbe. Tündérmesébe illő királyfira vágyott, aki majd leveszi a lábáról, és Anthony készségesen eljátszotta a rá kiosztott szerepet, amíg kedve tartotta.

Nyílt az ajtó.

Sophia rémülten ejtette el az inget, és a büntudattól elsápadt. Döbbenet látta, hogy Sir Ross lép be. A férfi fekete kabátot és nadrágot viselt, magas alakja mellett a lány szinte eltörpült. Sophia mélységes megalázottságot érzett: istenem, ha Sir Ross rajtakapta, hogy az ingét tapogatja és szagolgatja!

De Sir Ross megszokott éber figyelmének e percben semmi jelét nem látta. Tekintete zavaros volt, és Sophia rögtön rájött, hogy nem látta, mit művel. Zavarában előbb arra gondolt, hogy Sir Ross talán ivott. Bár ez egyáltalán nem volt rá jellemző, bizonytalan járására ez tűnt az egyetlen lehetséges magyarázatnak.

- Korán visszaért a Long Acre-i nyomozásból - szólalt meg Sophia. - Én meg... éppen rendet rakok.

A férfi úgy rázta meg a fejét, mintha tisztábban akarna gondolkodni, és Sophia felé indult.

Sophia az öltözőasztalig hátrált, és fokozódó aggodalommal figyelte.

- Rosszul van, uram?

Sir Ross odaért hozzá, és Sophia két oldalán az asztalra támaszkodott. Arca holtsápadt volt, amitől fekete haja, szemöldöke és szempillája élesen kirajzolódott.

- Megtaláltuk a férfit, akit kerestünk. Egy Rose Street-i házban rejtőzött - mondta. Egy vastag hajtincs verítékező, sápadt homlokába hullt. - Felmászott a tetőre, és... átugrott a másik háztetőre, mielőtt Sayer elfoghatta volna. Én is utána eredtem... nem hagyhattam, hogy elmeneküljön.

- Egy férfit kergetett a tetőn? - szörnyedt el Sophia. - De hisz ez veszélyes! Meg is sebesülhetett volna!

- Ami azt illeti... - jött zavarba Sir Ross, aztán megingott. - Amikor odaértem hozzá, a kabátja alól előrántott egy pisztolyt.

- Rálőtt önre? - Sophia kétségbeesett pillantása végigfutott a kabátján. - El is találta? Édes istenem... - Végighúzta kezét a gyapjúkabát egyenes hajtókáján, és észrevette, hogy a bal oldalon hideg és síkos. Amikor elvette a kezét, látta, hogy véres.

- Csak egy karcolás.

- Szólt valakinek? - támadt neki Sophia, és rémülten az ágy felé húzta. - Hívatta az orvost?

- Én is el tudom látni - felelte a férfi ingerülten. - Már mondtam, hogy csak egy karcolás... - A fájdalomtól felnyögött, amikor Sophia leráncigálta a kabátot a válláról, és a karját is kibújtatta.

- Feküdjön le. - Sophia elszörnyedt, amikor látta, mennyi vér szennyezi a férfi ingét: az egész bal oldala vérvörös volt. Kigombolta az inget, és lehúzta a vállán. Halkan felsikoltott a golyó ütötte, vérző seb láttán. - Ez nem karcolás, hanem *lyuk*. Meg ne merjen moccanni! Az isten szerelmére, miért nem szólt senkinek?

- Csak egy kis sérülés - morogta rosszkedvűen a férfi.

Sophia felkapta a piszkos inget, és a vérző sebre szorította. Sir Ross összeszorította a fogait, és felszisszent.

- Milyen önfejű! - róttá meg Sophia, és hátrasimította a hajtincset, amely a férfi nyirkos homlokához tapadt. - Maga sem sebezhetetlen, hiába hiszi ezt maga is meg a Bow Streeten mindenki. Szorítsa rá a sebre, míg orvost hívok.

- Jacob Linley-t hívja - motyogta Sir Ross. - Esténként ilyen tájban Tomnál találja.

- Tom kávéházában?

Sir Ross bólintott, és lecsukódott a szeme.

- Ernest majd megkeresi.

Sophia kiszaladt, és segítségért kiáltott. Egy percbe sem telt, és megjelentek a szolgák, akik mind megdöbbenve hallották, hogy Sir Ross megsebesült.

Mivel a Bow Street 4-es számú házban már mindenki hozzászólt az ilyen-olyan váratlan helyzetekhez, azonnal cselekedtek. Ernest elrohant, hogy megkeresse az orvost, Eliza tiszta rongyért és vászonért futott, Lucie pedig a szomszédba, hogy elmondja Sir Grantnak, mi a helyzet.

Sophia visszament Sir Rosshoz. Szíve hevesen vert félelmében, amikor látta, milyen mozdulatlanul fekszik a férfi az ágyban. Gyöngéden elvette a kezét a vérral átitatott anyagról, és erősebben szorította a sebet. A férfi felnyögött, és résnyire nyitotta a szemét.

- Évek óta nem löttek rám - motyogta. - El is felejtettem, milyen átkozottul fáj.

Sophia rettenetesen aggódott.

- Remélem is, hogy fáj! - fakadt ki. - Így talán megtanulja, hogy ne ugráljon a tetőn! Mi az ördög szállta meg, hogy erre vetemedett?

Sir Ross összehúzott szemmel nézett rá.

- A gyanúsított, nem tudni, miért, de nem akart lejönni a földre, hogy könnyebben elkaphassam.

- Úgy tudtam, a nyomozók dolga, hogy kergessék a bűnözőket - felelte a lány élesen.

- Önnek meg az, hogy megmondja nekik, mit tegyenek és vigyázzon a saját biztonságára.

- Nem mindig megy így.

Sophia lenyelte a belőle kikíváncozó újabb éles választ, és a férfi fölé hajolt, hogy kigombolja a kézelőjét.

- Leveszem az ingét. Mit gondol, ki tudja húzni a karját az ingujjból, vagy hozzak ollót?

Sir Ross válasz helyett kinyújtotta a karját, és Sophia óvatosan húzni kezdte a kézelőt. Előbb az egészséges oldalán rángatta le az inget, és előbukkant Sir Ross szőrös mellkasa. A férfi izmosabb volt, mint Sophia képzelte, váll- és mellizmai kidolgozottak voltak, hasizma is erős. Sophia még sosem látott ilyen impozáns férfitestet. Érezte, hogy elpirul, amikor fölé hajolt. A karját óvatosan a férfi feje alá csúsztatta.

- Most felemelem annyira, hogy kihúzhassam a háta alól az inget - magyarázta.

- Majd én - mondta Sir Ross, és fájdalomtól ködös, ezüstös tekintete a Sophiába fűrődött. Nyaka megfeszült a lány karján.

- Hagyja rám - erősködött Sophia -, különben még jobban vérzik majd.

Lassan felemelte a férfi fejét, és kicibálta alóla az inget. Sir Ross lehelete az arcát legyezte.

- Amikor elképzelttem, milyen lesz magával az ágyban - motyogta a férfi -, nem ilyenek gondoltam.

Sophia meglepett nevetése elakadt a torkában.

- Elnézem ezt a megjegyzést, mert biztos félrebeszél a vérveszteségtől!

Sophia örült, amikor Eliza megjelent a kancsó forró vízzel és a halom tiszta, összehajtogatott ruhával. Sir Ross morgott, de nem mozdult, miközben a két nő lemosta a melléről és a nyakáról a vért.

- A golyó minden bizonnyal még a vállában van - állapította meg Eliza pragmatikusan, amikor elvette az összegyűrt inget, és frisset tett a helyére. - Kár, mert dr. Linley-nek el kell majd távolítania. De a seb nincs közel a szívéhez.

Sophia Sir Ross fölé hajolt, és megigazította a feje alatt a párnát. A golyó könnyen áthatolhatott volna a szívére, ha a gyanúsított jobban céloz. Sophiát meglepte, hogy e gondolat félelmet és kínt ébreszt benne.

- Jól vagyok - jelentette ki nyersen Sir Ross, mintha olvasott volna a lány kimondatlan gondolataiban. - Egy-két nap, és már fel is kelek.

- Szó sem lehet róla - felelte Sophia. - Ágyban marad, amíg teljesen felépül, bármibe kerüljön is, hogy ott tartsam.

Sophia fel sem fogta, hogy a fogadkozásához szexuális jelentést is lehet csatolni, amíg meg nem látta a Sir Ross szemében csillogó gúnyt. Dühös tekintete néma figyelmeztetést hordozott, és Sir Ross szolgálatkészen csendben is maradt, bár a szája sarka meg-megrándult. Eliza a közelben hirtelen szükségét érezte, hogy a tiszta ruhákat és kötéseket takaros kis négyszögekbe hajtogassa.

A feszültséget az orvos, Jacob Linley örömmel fogadott megjelenése oldotta csak fel. Inas, jóvágású férfi volt, fényes, szőke hajjal és készséges mosollyal. Sophia már hallotta

hírét, mivel gyakran áthívták a Bow Streetre, ha orvosi tanácsra vagy véleményre volt szükség, de most találkozott vele először személyesen.

- Cannon! - köszöntötte könnyedén a beteget, és a súlyos, barna bőrtáskát az ágy melletti székre tette. - Látom, egy kis kalandban volt része. - Azonnal Sir Rosshoz lépett, és a sebet kezdte vizsgálni. - Hm. A seb körüli löpornyomokból ítélve meglehetősen közelről elsütött pisztoly. Hogy történt?

Sir Ross a homlokát ráncolta.

- Részt vettem egy gyilkosság gyanúsítottjának üldözésében.

- A tetőn kergette - tette hozzá Sophia, aki képtelen volt tovább hallgatni.

Az orvos feléje fordult. Mogyoróbarna szeme barátságosan csillogott.

- Azt mondja, a tetőn? Azt hiszem, Sir Ross mostantól jobban teszi, ha a földön marad, nem gondolja?

Sophia lelkesen bólogatott.

Dr. Linley még mindig mosolyogva gyorsan, de elegánsan meghajolt.

- Felteszem, ön Miss Sydney, a főbíró segédje, akiről oly sokat hallottam? Bevallom, azt hittem, a nyomozók önről megfogalmazott dicshimnuszai túlzók, de most már látom, hogy nem érnek fel a valósághoz.

Mielőtt Sophia válaszolhatott volna, Sir Ross kedvetlen hangja szakította félbe őket.

- Egész este csak fecsegni fog, Linley, vagy ki is veszi a golyót?

Az orvos Sophiára kacsintott, majd hivatalos hangon folytatta.

- Egy kancsó forró vizet kérek, jó szappant, egy köcsög mézet és egy pohár pálinkát. És fényt.

Sophia elsietett, hogy összeszedje, amit kért, míg Eliza lámpákat és gyertyákat hozott.

Mire Sophia visszatért a konyhából, a szobában már nappali világosság volt. A lány szépen elrendezte a kancsót, a szappant, a mézet és a pálinkát a mosdóállványon. Az ágy mellé lépett, és látta, hogy az orvos egy nemezdarabbal gondosan megtörölgeti az ezüstoneszközeit.

Linley elmosolyodott a lány nyilvánvaló érdeklődése láttán.

- A seb nem lesz gyulladt és kellemetlen szagú, ha tisztán tartják, bár hogy ennek mi az oka, senki sem tudja. Ezért tartom az eszközeimet és a kezemet is a lehető legtisztábban.

- És a méz miért kell?

- Kiváló sebzáró kenőcs, elősegíti a gyógyulást. És a kötszer sem ragad a sebbe, amikor kicserélik.

- És a pálinka?

- Azért kértem, mert szomjas vagyok - felelte vidáman Linley, és elismerően kortyolt egyet a kitűnő minőségű italból. - Most, miután megmostam a kezem, Miss Sydney, megpróbálom megkeresni a golyót, ami kellemetlen eljárás, és Sir Ross bizonyára káromkodni fog, mint egy kocsis. Azt tanácsolom, ha nem bírja, várjon addig a szomszéd szobában.

- Nem - vágta rá Sophia. - Itt akarok maradni.

- Rendben van. - Linley felkapott egy hosszú, karcsú szondát, és leült az ágy szélére. - Próbáljon meg nyugton maradni - utasította Sir Rosst. - Ha nagyon fájdalmas, elhívatom Sir Grantet, hogy fogja le...

- Nem mozdulok - nyugtatta meg Sir Ross feszülten.

Sophia az orvos kérésére lámpát tartott Sir Ross válla fölé. Inkább Sir Ross feszült arcát, mint dr. Linley szorgos munkálkodását figyelte. A férfi mindössze egy-egy arcrándulással vagy kis felszisszenéssel jelezte, hogy fájdalmat érez, amíg a szonda mélyebbre nem hatolt. Az eszköz végül nekikocant a golyónak, ami egy csontnál állt meg.

- Meg is van - jelentette ki nyugodtan Linley. Az izzadságtól fénylett az arca. - Kár, hogy olyan bivalyerős, Cannon. Jobban járt volna, ha elájul, mielőtt kiveszem ezt a golyót.

- Sosem szoktam elájulni - mormolta Sir Ross. Tekintete Sophia arcát kereste; a lány bátorítóan mosolygott a férfi fájdalomtól elgyötört szemébe.

- Miss Sydney - mondta halkán Linley -, kérem, tartsa ebben a szögben a szondát, ne változtasson a helyzetén.

- Igen, uram - engedelmeskedett azonnal Sophia, a férfi pedig kétágú, csipeszre hasonlító eszközt vett elő.

- Biztos kéz - jegyezte meg az orvos csodálattal, és átvette Sophiától a szondát. Kezdte ügyesen kiszedni a golyót. - A tetejébe még csinos arc is. Ha megunja az itteni munkát, Miss Sydney, szívesen felveszem asszisztensnőnek.

De mielőtt Sophia válaszolhatott volna, Sir Ross közbeszólt.

- Nem - morogta. - Ő az enyém. - Azzal rögtön el is ájult, s kékesfekete szempillái sápadt arcára simultak.

6.

Amint kivették a golyót Sir Ross vállából, ijesztően bugyogni kezdett a sebből az élénkpiros vér. Sophia az ajkába harapott, amikor látta, hogy dr. Linley tiszta kötést szorít rá. Sir Ross halkán elmorgott *ő az enyém* szavai még ott lógtak a levegőben. Sophia esetlenül próbálta kimagyarázni.

- M... milyen kedves Sir Rosstól, hogy ennyire értékeli a munkámat.

- Nem erre célzott, Miss Sydney - felelte szárazon dr. Linley, és továbbra is a munkájára összpontosított. - Higgye el, nagyon is jól értem, mit akart mondani.

Amikor az orvos bekötözte Sir Ross vállát, előbb Sophiára, majd Elizára nézett, aki a vérrel szennyezett rongyokat szedte össze, hogy kimossa.

- Ki viseli Sir Ross gondját?

A kérdésre hallgatás volt a válasz; a két nő egymásra nézett. Sophia az ajkába harapott: elkéseredetten vágyott rá, hogy Sir Rosst ápolja. Ugyanakkor meglepte, hogy milyen hihetetlen gyöngédség támadt benne a férfi iránt. A Sir Ross iránt eleinte táplált utálatnak lassan nyoma sem maradt. Képtelen volt visszaidézni a gyűlöletet, és ez kétségbeeséssel töltötte el. *Bocsáss meg, John!*, gondolta komoran. *Szégyent hozok rád. Jobbat érdemelsz.* De e pillanatban félre kell tennie a bosszúra irányuló terveit. Nincs más választása. Később majd eltöpreng rajta, és eldönti, mit tegyen.

- Majd én ápolom - szólalt meg Sophia. - Várom az utasításait, dr. Linley.

A férfi készségesen bele is fogott.

- Napjában kétszer kell cserélnie a kötést. Úgy tegye rá a sebre, ahogy ma este tölem látta. Ha gennyes váladékot vagy bűzt észlel, vagy ha a vállá bepirosodik és megdagad, hívasson. És arról is rögtön értesítsen, ha a seb körül forrónak érzi a bőrt. - Kis szünetet tartott, és rámosolygott Sir Rossra, aki mocorogni és pislogni kezdett. - A szokásos betegosztot adja: marhahúsleves, piritóst, főtt tojást, és az isten szerelmére, kevés kávé, hogy pihenjen. - Mosolyogva lehajolt, és Sir Ross ép vállára tette a kezét. - Ma estére végeztünk, barátom, de egy-két nap múlva benézek, hogy tovább kínozzam. Most pedig szólok Sir Grantnek, hogy bejöhet. Gondolom, már türelmetlenül vár odalent.

Az orvos magas ember létére igen halk léptekkel távozott.

- Milyen kellemes úriember! - jegyezte meg Sophia.

- Úgy bizony - kuncogott Eliza. - És dr. Linley ráadásul még nőtlen is. London-szerte sok finom hölgy igényli a szolgálatait mind orvosként, mind magánemberként. Szerencsés asszony lesz, aki rá tudja venni a nősülésre.

- Hogy érti a magánemberi szolgálatait? - kérdezte értetlenül Sophia. - Csak nem arra céloz...

- Dehogynem - felelte a konyhalány huncutul. - Azt beszélnek, dr. Linley nagyon jártas a hálósobai művészetek terén is...

- Eliza - förmedt rá Sir Ross barátságatlanul -, ha már kéjvágyó pletykálkodáshoz van kedve, kérem, tegye meg egy olyan helyiségben, ahol nem vagyok kénytelen végighallgatni. - Bosszúsán nézett végig a két nőn, majd tekintete megállapodott Sophián. - Bizonyára másról is tudnak beszélgetni, mint a „hálósobai művészetekről”.

Sophia nevető tekintete összekapcsolódott az Elizáéval.

- Nagyon igaza van - ismerte el Sophia. - Nem alacsonyodhatunk le odáig, hogy pletykáljunk Sir Ross előtt. - Kis szünet után kajánul tette hozzá: - Dr. Linley-ről a többit elmesélheti majd, ha a konyhában leszünk.

Ahogy a vállában lüktető fájdalom állandó fájássá enyhült, Ross végre elfogadta Sophia segítségét, aki át akarta öltöztetni. Amit csak tudott, maga is elvégzett, de az erőfeszítés hamar kimerítette. Mire Sophia áthúzta a fején a fehér vászoninget, és óvatosan beletuszkolta sebesült karját az ingujjba, Sir Ross már fáradt és rosszkedvű volt.

- Köszönöm - morogta, és fájdalmas nyögéssel hanyatlott a párnára.

Sophia megigazgatta a takaróját, és derékgig betakarta. A lány tekintete a férfit kereste, szeme elsötétült az aggodalomtól és valami megfjethetetlen érzéstől.

- Sir Grant az ajtó előtt vár. Most fogadja, vagy mondjam azt, hogy később jöjjön vissza?

- Most fogadom. - Ross akaratlanul is felsóhajtott. Nem akart sem Morgannel, sem mással beszélni. Csendre, békességre és Sophia enyhét nyújtó jelenlétére vágyott.

A lány ösztönösen felé nyúlt, aztán tévovázott. Ross nem először érezte, hogy a lány bensőjében harc dúl a meghittség és az idegenkedés között, mintha meg akarna tagadni magától valamit, amire szenvedélyesen vágyik. Sophia hús kezével kisimította a férfi haját a homlokából.

- Ne beszélgesen vele sokáig - mormolta. - Pihennie kell. Nemsokára hozom a vacsorát.

- Nem vagyok éhes.

A lány elengedte a füle mellett a válaszát, és Rosst gyászos mosolyra készítette a tudat, hogy Sophia bizonyosan nem hagy fel a próbálkozással addig, míg nem eszik valamit.

Sir Grant Morgan lépett be a hálószobába; az ajtóban lehajtotta a fejét, nehogy beverje a keretbe. Pillantása Rossra villant, és látta, mekkora kötés van a vállán.

- Hogy van? - kérdezte halkan, és leereszkedett az ágy melletti székbe.

- Soha jobban - felelte Ross. - Jelentéktelen sebet kaptam. Holnap vagy legkésőbb holnapután folytathatom a munkát.

Morgan nyersen felnevetett e megjegyzés hallatán.

- Az ördög vigye magát, Cannon. Kíváncsi vagyok, *maga* mit mondana, ha *én* olyan meggondolatlan kockázatot vállaltam volna, mint maga ma este.

- Ha nem érdek én is a nyomába, Butler biztos megszőkött volna.

- Hát persze - felelte gúnyosan Morgan. - Sayer mesélte, hogy lenyűgöző látványt nyújtott. Azt mondta, hogy úgy mászott fel a tetőre, mint egy istenverte macska, és a másik tetőre is követte Butlert. Ötlábnyi ugrás a két párkány között, és biztos halál, ha elvétí. És miután Butler magára lőtt, nem lehetett sejteni, hogy eltalálta, mert addig ment utána, míg el nem kapta. Sayer azt állítja, hogy maga hős. - Morgan hangjából kitetszett, hogy nem ért egyet a megállapítással.

- Nem estem le - emlékeztette Ross. - És minden jól végződött. Hagyjuk is ennyiben.

- Még hogy hagyjuk! - Bár Morgan elég jól tudott uralkodni az indulatain, kivörösödött arca mégis elárulta. - Milyen jögon kockáztatja így az életét? Tudja, mi lenne a Bow Streettel, ha ma este meghalt volna? Nem kell, hogy emlékeztessen azokra,

akik boldogan kiaknáznák a halálát, hogy szabadon eresszék a nyomozókat, és olyan tolvajfogók meg bandavezérek kezére adják Londont, mint amilyen Nick Gentry.

- Úgysem hagyná.

- Képtelen lennék megakadályozni - felelte Morgan. - Nincs meg bennem a maga tudása, tehetsége és politikai befolyása. Egyelőre még nincs. A halála veszélynek tenne ki mindent, amiért dolgoztunk, és az isten szerelmére, hogy mindezt egy *nő* miatt tegye kockára...

- Mit mondott? - csattant fel Ross. - Azt hiszi, egy nő miatt kapaszkodtam fel a tetőre?

- Miss Sydney miatt. - Morgan rezzenetlen állta a tekintetét. - Megváltozott, amióta idejött, és erre kiváló példa a mai este. Bár nem is próbálom megérteni, mi járt a fejében...

- Hála az égnek - mormolta fenyegetően Ross.

- ...annyi azért egyértelmű, hogy valami gondja van. És szerintem a Miss Sydney iránti érdeklődéséből fakad. - Morgan kemény arcvonásai elsimultak, miközben figyelmesen vizsgálta Rosst. - Ha akarja, tegye a szeretőjévé - jegyezte meg halkán. - Isten a tudója, hogy ő sem tiltakozna. A vak is látja.

Ross ezen elgondolkodott, és nem válaszolt. Nem tartozott az önmagukkal foglalkozó férfiak közé, és a magái helyett szívesebben tanulmányozta mások indítékait és érzelmeit. Kínos meglepetésként érte a felismerés, hogy Morgannek igaza van. Valóban meggondolatlanul viselkedett, a frusztráció és a vágyódás sarkallta, és talán egy kis büntudat is. Úgy tűnt, sok idő telt el a felesége halála óta, és a fájdalom, amit öt éven át hurcolt, elhalványult. Mostanában napok teltek el úgy, hogy az asszony az eszébe sem jutott, pedig őszintén szerette Eleanort. Az emlékek azonban megfakultak és távolinak tündek amióta Sophia belépett az életébe. Ross nem emlékezett arra, hogy ilyen szenvedélyes érzéseket táplált volna a felesége iránt. Illetlenség volt összehasonlítani őket, mégsem tehetett mást. Eleanor, a karcsú, légies, törékeny asszony... és Sophia az aranyszőke szépségével és nőies vitalitásával.

Kifejezéstelen arccal fordult Morgan felé.

- A Miss Sydney iránti érdeklődésem csakis rám tartozik - felelte határozottan. - És ami a ma esti elhamarkodott cselekedetemet illeti, mostantól igyekszem inkább az agyam tornáztatására korlátozni a tevékenységemet.

- És hagyja a tolvajfogást a nyomozókra, ahogy *én* már megtanultam - tette hozzá szigorúan Morgan.

- Rendben van. Valamiben azonban szeretném helyreigazítani: nem vagyok pótolhatatlan. Nincs már messze a pillanat, amikor könnyen betöltheti a helyemet.

Morgan hirtelen elvigyorodott.

- Talán igaza is van. Az lesz csak gondban, aki az *én* helyemet akarja betölteni - célzott hatalmas termetére.

Halk kopogás hallatszott, és Sophia lépett be óvatosan. Kócosnak és kívánatosnak látszott a hajtűk közül kiszabadult tincseivel. Kis tálcát hozott, rajta letakart tál és egy pohár, amelyben mintha citromos árpaital lett volna. Ross a fáradtsága ellenére is érezte, hogy jobb kedvre derül a lány jelenlétében.

Sophia kedvesen Morganre mosolygott.

- Jó estét, Sir Grant. Ha szívesen vacsorázna itt, máris felhozok egy tálcát önnek is.

- Köszönöm, nem kérek - felelte ugyanolyan kedvesen Morgan. - Hazamegyek a feleségemhez, aki már vár. - Búcsút intett, és elindult, de az ajtóban még megállt. - Gondolja át, amit mondtam - nézett nyomatékosan Rossra Sophia feje fölött.

A vállában lüktető fájdalom megnehezítette Ross pihenését. Gyakran felébredt, és arra is gondolt, hogy bevesz egy kanál ópiumos szirupot, amit Sophia az ágya melletti asztalon hagyott. De elvetette az ötletet, mert nem szerette, ha zavaros a feje. Arra gondolt, hogy Sophia csak néhány szobányira alszik tőle, majd kitalált egy sor ürügyet, amivel az ágya mellé hívhatja. Unatkozott, nem érezte jól magát, és kívánta a lányt. Csak azért vett erőt magán, mert megértette, hogy Sophiának is pihenésre van szüksége.

Amikor lassacskán hajnalodott, és a gyöngye fény áthatolt a félig elhúzott függönyön, Ross megkönnyebbülten hallotta, hogy a házban is mozgolódni kezdenek. Hallotta Sophia könnyű lépteit, ahogy Ernest padlásszobájába megy, hogy felébressze a fiút... a szobalányokat, ahogy a szenes kannákkal útnak indulnak, hogy begyűjtsanak a kandallókba... Eliza sántítását, ahogy a konyha felé indul.

Végül megjelent Sophia a hálósobában. Arca frissen mosott és ragyogó volt, haját vaskos fonatba fogta, amit feltekert, és a tarkóján tűzött össze. Egy tálcán a sebkötözéshez szükséges holmikát hozta, és letette az éjjeliszekrényre.

- Jó reggelt. - Gyöngéden megérintette a férfi homlokát, majd az állkapcsa alatti borostás bőrét is megsimította. - Kicsit lázas - állapította meg. - Kicserélem a kötést, aztán a szobalányok langyos fürdőt készítenek. Dr. Linley azt mondta, megfürödhet, ha nem vizezi össze a kötést.

- Segít fürdeni? - kérdezte Ross, és élvezte, ahogy Sophia elpirul.

- Az ápolás nem terjed ki a fürdésre is - felelte kimerően a lány, bár halvány mosoly játszott az ajkán. - Ha segítségre van szüksége, Ernest majd idejön. - Alaposan szemügyre vette Sir Rosst; láthatóan érdekesnek találta sötét borostás arcát. - Még sosem láttam borotvátlanul.

Ross végigsimította borostás állát.

- Reggelente úgy szúrok, mint a sündisznó.

Sophia bíráló tekintettel mérte végig.

- Remekül fest, ami azt illeti - jegyezte meg. - Mint egy kalóz.

Ross figyelte, ahogy Sophia tesz-vesz: elhúzta a függönyt, hogy beengedje a friss reggeli fényt, forró vizet töltött a mosdótálba, és alaposan megmosta a kezét. Bár igyekezett közömbösen viselkedni, kétségtelen újdonság volt számára, hogy kettesben van egy férfival annak hálósobájában. Kerülte Ross tekintetét, amikor visszament az ágyhoz, és kikészített mindent az ágy mellé.

- Ha ez kínos önnek, Sophia... - mondta halkán a férfi.

- Nem - felelte komolyan a lány, és a szemébe nézett. - Segíteni szeretnék.

Ross alig tudta palástolni gunyoros mosolyát.

- Elpirult.

Sophia pironkodása nem múlt el, de egy kis gödröcske is megjelent az arcán, mialatt leemelte a fedelet a mézes köcsögről, és a borostyánszínű folyadékot egy nemezdarabkára csorgatta.

- A helyében, Sir Ross, nem ugratnám azt, aki a sebét készül átkötni.

Ross szolgálatkészen elhallgatott, amikor Sophia megérintette a hálóingét, és kezdte kigombolni. Ahogy apránként feltárult a férfi szőrös mellkasa, árulkodóan Sophia arca is egyre pirosabb lett. Óvatosan dolgozott, és kicsit ügyetlenkedett a gombokkal. Bár a józan észnek ellentmondott, Ross hallotta a saját lélegzetvételét. Nagy erőfeszítésébe került egyenletesen és lassan lélegeznie, miközben szívverése egyre hevesebb lett. Nem is emlékezett, mikor vetköztette utoljára nő. Ennél erotikusabb élményben még nem volt része: Sophia föléje hajolt a néma szobában, és az összpontosítás finom redőt vont a homlokára. Mézillat úszott a levegőben, ami összekeveredett Sophia friss, nőies illatával.

Végül a lány kiszabadította a hálóing utolsó, kézzel faragott csontgombját, és félrehúzta az inget, hogy hozzáférjen a férfi bekötött vállához. Sophia lepillantott Ross meztelen mellkasára, de arcán semmi sem tükröződött. Ross eltűnődött, vajon szereti-e, ha egy férfi szőrtelen. A kedvese szőke volt, és verseket szavalt... ő meg fekete, mint egy szatír, és az ördögbe is, egyetlen verssort sem tudna felidézni. Kényelmetlenül mocorgott, a szobában forró és feszült lett a légkör. A súlyos takaró elfedte deréktól lefelé, de egyre erősebb erekciója így is fölemelte a takarót, amit Sophia könnyen észrevehet, ha véletlenül abba az irányba néz.

Ross hallotta, ahogy Sophia lélegzetvétele egyenetlenné válik, amikor elkezdte kibontani a kötést: a lány benyúlt a hóna alá, hogy megkeresse a kötés begyűrt végét. Ross egyszer csak nem bírta tovább: a gyöngye, illatos nő, az ágy és saját félmeztelen állapota hirtelen túl soknak bizonyult. Az ősi férfiösztön elnyomta az intellektust. Muszáj volt birtokba vennie, magának követelnie, uralkodnia rajta. Rekedten felmordult, elkapta Sophia derekát, és lerántotta az ágyra.

A lány felsikkantott, amikor a férfi oldalra fordulva maga alá szorította.

- De Sir Ross, mit... - Keze a férfi melle előtt rebbent, mint egy ijedt madár szárnya. Sophia el akarta lökni, de nem akart hozzáérni a sebesült vállához. - N... nem akarok fájdalmat okozni...

- Akkor ne mozduljon - felelte a férfi fátyolos hangon, és odahajolt hozzá.

Ross csókolni kezdte: az ajka ízére volt kíváncsi. Sophia eleinte bénultan feküdt a karjában. Ross élvezte gyöngéd, tüzes ajkát, aztán a csókja lágyabb, izgatóbb lett. Sophia felnyögött, és varázslatosan megadta magát: úgy csókolta vissza, mintha fel akarná falni.

A lány bő szoknyája közékük gyűrődött, és Ross türelmetlenül rángatni kezdte, majd a térdével szétnyitotta Sophia combját. Érezte Sophia kezét a mellkasán, ahogy a fekete szőr alatt kitapogatja izmait.

Bármilyen keresetlen érintés volt is, kínzó gyötrelmet okozott a férfinak. Ross mohón vált el Sophia szájától, és a nyakát kezdte csókolni: a füle alatti mélyedésről átsiklott a vállgödréhez. Sophia félig felemelkedett, és hozzásimult, szemét lehunyta, arca kipirult.

- B... bejöhetnek...

- Senki sem jön - morogta Ross, és csókjaival terelte el Sophia figyelmét, míg kapkodva igyekezett kigombolni a ruháját. - Ha jönne is valaki, rögtön elárulná a padlórecsegés.

Sophia lihegve feküdt alatta, míg Ross kinyitotta a ruháját, és alsóing szalagját félrehúzta. A férfi széles tenyere a feltáruló muszlin alá siklott, és bámulatosan selymes bőrt talált a mell finom ívén. Hüvelykujjával körkörösén simogatta a gyöngye bimbót, míg rózsásan meg nem keményedett.

Sophia a nyakába fúrta az arcát, izgatott lélegzetvétele a férfi bőrét simogatta.

- Ross...

A lány ajkáról felhangzó neve végtelenül izgató volt. Ross a mellére hajolt. Nyelve hegyével nedves kört rajzolt oda, ahol a mellbimbó udvara a mell halvány bőrével találkozott. A kis bimbó sötétebb lett, keményebb, és Sophia teste megmerevedett. A férfi lassan, lágyan nyalogatta a bimbót, és Sophia teste ívbe görbült.

- Kérem... - A lány keze a férfi tarkójára fonódott, és maga felé húzta. - Kérlek, Ross.

- Még?

- Igen. Csináld tovább, *igen*...

Nyögdécselt, mialatt a férfi ismét lehajolt, és szájába vette a mellbimbóját. Egyenletesen szívta, harapdálta, ujjá pedig a másik mell megkeményedő bimbójával játszott. Sophia ujjai belegabalyodtak a férfi hajába, és a lány úgy fordította a fejét, hogy újra megcsókolhassa. Sophia szinte döbbenetes intenzitással csókolta, mintha kettőjükön és az ágyon kívül semmi más sem létezne. Keze Ross hátára vándorolt, ahol kitapogatta az izmok játékát.

- Sophia - szólalt meg Ross rekedten -, hány magányos éjszakán vártam rád!

A lány kábult tekintete az övét kereste, és pupillája kitágult, amikor érezte, hogy a férfi felhúzza bő, többrétegű szoknyáját. Ross rátalált a lány gömbölyű térdére, majd a harisnyatartó szoros szalagjára, a muszlin alsóruha kirojtosodott szélére. Ross tenyere feljebb csúszott, és a combtőnél rálelt a szeméremdomb ruganyos párnájára. A szőrszálak lágyan szúrták a muszlinon keresztül, és Ross gyöngéden a tenyerébe fogta, mielőtt a lány hasának ívére siklott volna a tenyere. Megtalálta az alsóruha szalagját, kibontotta, majd a muszlin alá csúsztatta kezét. Megnyugtató szavakat suttogott a lány bőrébe, miközben ujjai Sophia combja között a nedves háromszög titkait fedezték fel.

- Milyen gyönyörű vagy, Sophia... milyen lágy. Nyílj meg előttem. Így.

Óvatosan szétnyitotta a duzzadt párnát, és belül finoman simogatni kezdte. Sophia összerándult, és hozzásimult, mire Ross keze megállt.

- Nem, nem - nyugtatta meg a férfi. - Nem bántalak. Engedd.

Sokáig csókolta, míg Sophia ismét el nem ernyedt, és keze újra visszacsúszhatott a lába közé. A lány ezúttal nem tiltakozott. A férfi csókokkal hintette be a lány szétnyílt ajkát, majd a fülét kezdte csókolni, és a fogai közé kapta finom fülcimpáját. - Szeretkezni akarok veled - suttogta.

A lány a nyakába fúrta fejét, miközben a férfi ujjai gyöngéden játszadoztak vele.

- Igen - felelte Sophia, és elsírta magát.

A hirtelen érzelmkitörés megdöbbenette Rosst. Arra a következtetésre jutott, hogy a lány fél, és úgy érzi, ez is úgy végződik majd, mint az előző, ezért megölelte, és megcsókolta könnyektől sós arcát. Hangja rekedt volt a lelkifurdalástól.

- Ne sírj. Várni szeretnél? Úgy is jó, Sophia.

A lány meglepő erővel kapaszkodott bele, és semmivel sem törődve simult hozzá.

- Nem akarok várni! Tedd meg. *Most*.

A szőke, gyapjas domb türelmetlenül a tenyerének feszült, és feltűzelte Rosst, aki a heves vágtyól felnyögött. Ujját óvatosan a nyílásba illesztette, majd mélyen bevezette, Sophia nedves hüvelye pedig összezárt az ujjá körül. Sophia zokogott és vergődött, forró, féktelen csókokkal borította el a férfi nyakát. A férfi kihúzta ujját a lány combja közti gyöngéd redők közül. Sophia tiltakozó kiáltással simult hozzá.

- Várj - suttogta a férfi. - Légy türelemmel, kedvesem.

- Kérlek! - nyögdécselte Sophia. - Akarlak! Kérlek!

Ross hímvesszője súlyosan emelkedett a levegőbe, ahogy elhelyezkedett Sophia lába között. A feszes makkot a lány dús szeméremszőrzetében megbúvó részhez illesztette. Szíve pörölyként vert, miközben lassan kezdett belehatolni.

- Őleld át a nyakam - utasította rekedten. Ebben a pillanatban halk hangot hallott: a folyosó padlójának árulkodó nyikorgását, ami azt jelezte, hogy valaki a hálószoba felé tart.

Ross dühében legszívesebben azonnal végzett volna az illetővel. Évek hosszú várakozása után végre megtalálta szíve választottját, a társát, aki most itt fekszik az ágyában. Nem örült annak, hogy félbeszakították. Oldalra gördült, és vállába kegyetlen fájdalom hasított. De most nem bánta, mert elterelte a figyelmét lüktető ágyékáról.

Sophia kétségbeesetten csimpaszkodott bele.

- Ne hagyj abba, kérlek...

Ross magához húzta, és erősen a homlokára szorította ajkát. Amikor végre meg tudott szólalni, hangja nyers volt a csalódottságtól.

- Jön valaki, Sophia. Nyitva az ajtó. Ha nem akarsz, hogy így lássanak velem, fel kell kelned.

Beletelt néhány másodpercebe, mire Sophia felfogta, de aztán kiszaladt az arcából a vér. Páni rémülettel, takaró, lepedő és gyűrött szoknya repkedése közepette ugrott fel.

Ross felrántotta a derekáig a takarót, és a hasára fordult. Mialatt sikertelenül igyekezett elnyomni rettenetes erekcióját, hallotta, hogy Sophia a ruháját próbálja rendbe hozni. A lány a mosdótálhoz sietett, és nagy igyekezettel a kezét kezdte mosni, mintha a sebet készülné átkötni.

Az ajtón szapora kopogás hallatszott, majd Ernest vidám képe bukkant fel a nyílásban. A fiúnak nem tűnt fel a szobában szinte tapintható feszültség.

- Jó reggelt, Sir Ross! Eliza küldött, hogy mongyám meg, az édesanyja nemsokára érkezik. Az inasa most hozta az üzenetet.

- Nagyszerű - szúrta a szót a fogai között Ross. - Igazán köszönöm, Ernest...

- Szívesen, uram!

A küldönc elsietett, de az ajtót tárva-nyitva hagyta.

Ross felemelte a fejét, hogy Sophiára nézzen, aki nem volt hajlandó megfordulni és ránézni. Már abbahagyta a kézmosást, és a mozgó víztükröt nézve szólalt meg.

- Most jöttem rá, hogy jobb, ha fürdés után cserélem ki a kötést. Ernesttel felküldök valami könnyű reggelit, és Lucie megtölti az ülőkádat.

- Gyere ide, Sophia - kérte Ross szelíden.

A lány azonban elengedte a füle mellett a kérést, és elmenekült, Ross csak ideges hangját hallotta:

- Mindjárt visszajövök...

Ross végtelen csalódottsága ellenére is felnevetett.

- Menj csak - ejtette vissza a fejét a párnára. - Örökké nem kerülhetsz el.

Sophia a szobájába rohant, és becsukta az ajtót. Szíve úgy kalapált, hogy szúrt a mellkasa.

- Jaj, istenem - suttogta. Alvajáróként az öltözőasztalán álló kis, szögletes tükörhöz ment. Haja összekócolódott, ajka megduzzadt. Nyakán kis horzsolás volt. Amikor kíváncsian megérintette, Sophia rájött, hogy Sir Ross éjszaka kinőtt borostája dörzsölte

fel a bőrét. Milyen furcsa, hogy a bőrén nyoma maradt egy férfi csókjainak, gondolta. Kézzelfogható jele annak, mennyire a magáénak követelte.

Sophia az öltözőasztalra könyökölt, lehunyta a szemét, és felnyögött. Még sosem érezte ilyen elkínzottnak magát, teste sosem lángolt még így a kielégítetlen vágytól, szíve még sosem fájt attól a tudattól, hogy gyenge akaratú áruló. Amint Ross csókolni kezdte, egyetlen tiltakozó gondolat nélkül engedett neki. A szeretője akart lenni, de bosszúvágya odalett. Már nem akarta a férfit megbüntetni, bármennyire megérdemelte is. Szeretni akarta, maradéktalanul oda akarta adni magát... és ez nem a férfit teszi majd tönkre, hanem őt.

Miután Ross befejezte a reggelit és a fürdést, Sophia ismét felmerészkedett. A férfi már az ágyban feküdt, keze szorosan markolta a friss ágyneműt. Sophiát lenyűgözte, ahogy megborotválkozva, még nyirkos bőrrel, megfésülködve feküdt az ágyban, és leburnult bőre élesen elütött a habfehér párnahuzattól. A köntös szürkés-kékje mellett a szeme színe tiszta holdsütésre emlékeztette Sophiát.

A férfi mosolytalanul nézett a szemébe.

- Nem tudom, meddig bírom ezt még - mormolta.

Sophia eleinte azt hitte, a kettejük meghitt együttlétére utal, és elpirult, de aztán rájött, hogy az ágyhoz láncoltság bosszantja a férfit.

- A nem várt pihenés jót fog tenni - jegyezte meg a lány. - Nem tölt elég időt az ágyban.

- Orvosolhatná - válaszolta Ross.

- Az *alvásra* céloztam - nevetett fel idegesen Sophia. - Ha továbbra is zavarba hoz, Sir Ross, kénytelen leszek megkérni Elizát, hogy ő cserélje ki a kötést.

- Nem! - A férfi ajkán halvány mosoly játszott. - Jól viselkedem.

Be is tartotta ígéretét, és nyugton maradt, amíg Sophia átkötötte a sebet. A lány a homlokát ráncolta, amikor szemügyre vette a sebet, amely vörös és duzzadt volt, bár gennyes váladéknak szerencsére nem volt nyoma. Megérintette Ross homlokát, amit száraznak és forrónak érzett.

- Felment a láza. Hogy érzi magát?

- Szeretnék felkelni és csinálni valamit.

- Ágyban marad, amíg dr. Linley mást nem tanácsol - rázta a fejét Sophia. - És addig sem tartom helyesnek, ha hagyja, hogy a látogatói kifárasszák.

- Helyes - értett egyet Sir Ross szárazon. - Jó ürügy, hogy megszabaduljak a családomtól, különben estig itt ülnek és kotyognak.

- Készítsek valami frissítőt? - ajánlotta Sophia.

- Az istenért, dehogy. Akkor még tovább maradnak.

- Igen, uram. - Bár Sophia nem nézett Rossra, érezte, hogy a férfi kitartóan figyel.

- Mi a baj, Sophia? - kérdezte Ross csendesen.

A lány ragyogó, ám merev mosolyra húzta a száját.

- Semmi!

- Az imént történteke visszatérve...

Sophia mérhetetlen megkönnyebbülésére léptek kopogása és élénk beszélgetés moraja szakította félbe őket. A következő pillanatban Eliza jelent meg az ajtóban.

- Sir Ross! - kiáltotta. - Mrs. Cannon és Matthew úrfi érkezett meg...

- Drágám! - Magas, ősz asszony suhant be Eliza mellett, és az ágyhoz sietett. Karcsú alakjára tengerzöld selyemruha feszült, és egzotikus parfüm enyhe illata lebegett a nyomában. Amikor megsimogatta Ross arcát, megcsillantak az ékkövekkel kirakott gyűrűk az ujjain. Sophia, aki a szoba sarkába húzódott, diszkrét érdeklődéssel figyelte Mrs. Catherine Cannont. Ross anyja nem volt kimondott szépség, de elegáns és magabiztos megjelenése mindenkit lenyűgözött.

Ross mormolt valamit az anyja fülébe, aki nevetve ült le az ágy szélére.

- Jaj, édes fiam, azt hittem, nyúzottan és sápadtan talállak - kiáltott fel -, de régen nem láttalak ilyen jó színben! És meg is híztál, felszedtél vagy öt kilót! Jól áll.

- Miss Sydney-nek köszönhető - jegyezte meg Ross, és tekintetével megkereste a lányt. - Jöjjön ide, szeretném bemutatni az édesanyámnak.

Sophia a sarokban maradt, de tiszteletteljesen pukedlizett, és félénken az asszonyra mosolygott.

- Örvendek, Mrs. Cannon.

Az asszony barátságosan mérte végig.

- Milyen bájos fiatal hölgy! - mondta, és felvont szemöldöke alól Rossra pillantott. - Túl csinos, hogy egy olyan helyen dolgozzon, mint a Bow Street.

- Valóban - hangzott fel egy gunyoros hang. - Vajon mi indította szentéletű bátyámat arra, hogy egy ilyen szemrevaló asszonyszemélyt vegyen fel?

Az ajtóban Ross öccse, Matthew állt gondosan begyakorolt pózban, vállával a félfának dőlve, súlyát egyik lábára helyezve. A két férfi hasonlított ugyan egymásra - nyúlánkságuk és sötét hajuk miatt -, de Matthew vonásai kevésbé voltak szögletesek, orra kisebb, álla csapottabb. Talán akadt nő, aki Matthew-t találta jóképűbbnek, mert megőrzött valamit kisleány bájából, amitől megnyerőbbnek tűnt. Sophia azonban azt gondolta, hogy csupán a bátyja elnagyolt vázlata. Ross igazi férfi volt, elegáns, tapasztalt és kemény ember. Matthew Ross csak zöldfülű utáncat.

Sophia a szemtelen kölyökre pillantott, aki az ajtóban állt.

- Mr. Cannon - biccentett alig észrevehetően.

Ross összevont szemöldökkel nézte az öccsét.

- Ne tátsd a szád, Matthew, hanem gyere be. Hol a feleséged?

- Szegény Iona megfázott - felelte helyette az anyja -, és nem akart még jobban megbetegíteni. A jókívánságait küldi, hogy mielőbb felgyógyulj.

Sophia a fal mentén az ajtóhoz sietett, és még egyszer pukedlizett.

- Magukra hagyom önöket - mondta halkán. - Kérem, csengessen, ha bármire szüksége van, Sir Ross.

Amint Sophia kiment, Ross tűnődve az öccsére nézett. Nem tetszett a hangnem, amiben Matthew Sophiáról nyilatkozott, vagy ahogy ránézett. Elkeseredetten tette fel magában a kérdést, vajon Matthew mikor hagy fel azzal, hogy minden nőben a meghódítandót lássa, amikor megismerkedik vele.

Bár Matthew felesége, Iona bájos lány, nyilvánvaló volt, hogy Matthew továbbra is érdeklődik más nők iránt. Hogy házasságon kívül lefeküdt-e mással, nem lehetett tudni. Egy dolog azonban bizonyára féken tartotta, mégpedig az, hogy tudta, Ross nem siklana el a hűtlensége felett. Ross felügyelte az egész Cannon család pénzügyeit, és az öccsének járadékot fizetett. Ha Ross valaha is bizonyítékot talál Matthew hűtlenségére, egy percig

sem tévóvázna, hogy minden rendelkezésére álló eszközzel megfegyvelmezze, köztük a nadrágszíj megszorításával is.

- Mióta dolgozik itt? - kérdezte Matthew.

- Körülbelül két hónapja.

- Felettébb illetlen egy ilyen nőt alkalmazni, nem? Tudod, mit szólnak majd az emberek: hogy nem is egy módon áll a szolgálatodra.

- Matthew - tiltakozott anyjuk megdöbbenve -, szükségtelen ilyen gyanúsítgatásokkal élni!

Matthew önelégülten vigyorodott el.

- Vannak bizonyos dolgok, amiket a férfi rögtön lát, ha egy nőre néz. Nyilvánvaló, hogy Miss Sydney kellemes külseje alatt egy közönséges ringyó rejtőzik.

Ross nehezen tudott uralkodni hirtelen fellobbanó haragján. Keze ökölbe szorult az ágyneműn.

- Mindig is rosszul ítélted meg az emberek jellemét, Matthew. Fogd be a szád, azt tanácsolom, és ne feledd, hogy nő vagy.

Matthew óvatosan nézett rá.

- Mi az ördögöt akarsz ezzel mondani?

- Azt, hogy nem helyénvaló érdeklődést mutatsz a segédem iránt.

- Szó *sincs* róla - háborodott fel Matthew. - Csak annyit mondtam...

- Hagyjátok abba mindketten! Kérlek! - avatkozott közbe ijedt nevetéssel Catherine. - Rettenetesen bánt, ha azt hallom, veszekedtek.

Ross kemény pillantást vetett a testvérére.

- Nem engedem, hogy Matthew a személyzetem tagjait sértegesse.

Matthew dühösen viszonzta a pillantását.

- Mondd csak, milyen kapcsolatban állsz Miss Sydney-vel, hogy ilyen hamar a védelmére sietsz?

De mielőtt Ross válaszolhatott volna, Catherine ingerülten felhorkant.

- Meggyőződésem, Matthew, hogy szándékosan bosszantod Rosst! A Miss Sydney-vel való kapcsolata csakis rá tartozik, nem rád. És most várj az ajtó előtt, kérlek, hagyj magunkra bennünket pár percre.

- Örömmel - felelte Matthew barátságatlanul. - Amúgy sem rajongtam soha a betegszobáért.

Amint kilépett, Catherine kíváncsian hajolt közelebb.

- Nos, Ross, milyen kapcsolatban állsz Miss Sydney-vel?

Ross önkéntelenül is hangos hahotára fakadt.

- Most mondtad, hogy csak rám tartozik!

- Igen, de én az anyád vagyok, és jogom van tudni, ha érdeklődsz valaki iránt.

Ross elvigyorodott anyja mohó kíváncsisága láttán.

- Nem ismerek el semmit.

- Ross! - tiltakozott az anyja. Égnek emelte a szemét, és elmosolyodott. - Régen nem hallottalak nevetni. Már kezdtem azt hinni, elfelejtetted, hogyan kell. De komolyra fordítva a szót, kedvesem... egy szolgálóval? Amikor Anglia legelőkelőbb örökösői közül választhatnál?

Ross egyenesen az anyja szemébe nézett, mert tudta, hogy egy háztartási alkalmazottat elvenni felháborító társadalmi vétségnek számít. A szolgálókkal folytatott szerelmi viszonyt elnézték, de úriember sosem vett el szolgálót. Ross azonban fűtött az

ilyesmire. Miután éveken át a királytól a legszegényebbekig mindenkiel kapcsolatban állt, felismerte, hogy a társadalom osztálytudata merő képmutatás. Tudta, hogy nemesemberek is képesek borzalmas bűnökre, és még a legalantasabb utcaseprő is viselkedhet becsületes ember módjára.

- Miss Sydney egy vicomte lánya - válaszolta az anyjának. - Bár az sem érdekelne, ha az apja rongyszedő lett volna.

Anyja grimaszt vágott.

- Attól tartok, a Bow Streeten töltött éveid fogékonyá tették a demokratikus nézetekre. - A megjegyzést láthatóan nem bóknak szánta. - De egy vicomte lánya? Gondolom, rosszabb is lehetne.

- Feltevésekbe bocsátkozol, anya - felelte szárazon Ross. - Nem mondtam, hogy szándékaim vannak vele.

- Ugyan - felelte önelégülten az anyja. - Egy anya látja az ilyesmit. És most azt meséld el, miért dolgozik egy feltehetően jó családból való fiatal lány a Bow Streeten?

A férfi gunyorosan vonta fel a szemöldökét.

- A sebem felől nem akarsz érdeklődni?

- Kapsz tőlem *még* egyet, ha nem mesélsz Miss Sydney-ről!

7.

Sophia néhány órán át nem tért vissza Ross szobájába, miután a férfi anyja és testvére elment. Ross türelmetlenül gyötrődött, és azon törte a fejét, milyen alantas munka élvez vele szemben elsőbbséget. Sophia Lucie-val küldött fel vacsorát és orvosságot, valamint egy kis olvasnivalót, hogy elterelje a figyelmét. Rossnak azonban nem volt étvágya, és a feje is megfájdult. Amikor lement a nap, és besötétedett, Ross csak forgolódott a füledt levegőjű szobában. Szomjazott, melege volt, és mindene fáj, kivált a válla. De a legörjítőbb az elszigeteltség érzése volt. Az élet ment tovább nélküle is, mialatt ágyhoz volt kötve. Nagy keservesen levette a hálóingét, és a derékig felhúzott takaró alatt bosszankodva fulladozott.

Mire Sophia nyolc óra körül megjelent, Ross már rosszkedvű és kimerült volt. Hason feküdt a matracon annak ellenére, hogy ez nagy fájdalmat okozott.

- Sir Ross - csavarta feljebb a lámpa lángját Sophia. - Alszik? Szeretném kicserélni a kötését.

- Nem alszom - morogta a férfi. - Melegem van, fáj a vállam, és elegendem van abból, hogy ebben az átkozott szobában kell feküdnöm.

Sophia föléje hajolt, és megtapogatta a homlokát.

- Még mindig lázas. Hadd fordítsam meg. Nem csoda, hogy fáj a válla, ha rajta fekszik. - Karcsú, de erős karjával felsegítette, és Ross mogorva sóhajjal zötytyent a hátára. Sophia a fejét megtámasztva az ajkához tartotta a citromos árpalével teli poharat, és Ross nagy kortyokban itta a hideg, édesített italt. A lány friss illata elűzte a szoba áporodott levegőjét. - Ki csukta be az ablakot? - kérdezte Sophia.

- Az anyám. Azt mondta, nem tesz jót a láznak a kinti levegő.

- Aligha hinném, hogy a hús esti levegő rosszat tenne. - A lány kinyitotta az ablakot, és beengedte a friss levegőt.

Ross hátrahanyatlott a párnára, és élvezte, hogy a fullasztó betegszobai levegő végre felfrissül.

- Egész nap távol volt - jegyezte meg ingerülten. Visszahúzta a takarót a mellkasára, és felmerült benne a kérdés, vajon Sophia sejti-e, hogy meztelen a takaró alatt.

- A lányokkal letakarítottuk a konyhai tűzhelyet és a füstnyílásokat, bekentük fekete festékkel a vasszerkezetet, aztán mostunk, javítottunk. Délután pedig ribiszkelekvárt főztem Elizával.

- Eliza holnap dolgozzon csak egyedül. Maga maradjon itt velem.

- Igen, uram - mosolyodott el Sophia a férfi zsarnoki hangja hallatán. - Ha a társaságomra vágyik, csak szólnia kell.

Ross dühösen vonta össze a szemöldökét, és csendben maradt, míg Sophia kicserélte a kötést. Sophia nyugodt arca, ahogy kötözés közben sötét pillái eltakarták kék szemét, enyhítették a bosszúságát. Amikor visszaemlékezett a lány elbűvölő, szenvedélyes odaadására, Rosst diadalérzet töltötte el. Sophia a félelmei ellenére is engedte volna, hogy szeretkezzen vele. Most nem erőlteti, de ha megint jól érzi magát, akkor... ó, igen, akkor...

Sophia összecsomózta a kötést, és a rongyot belemártotta egy tál vízbe.

- Nem látok gennyesedést - csavarta ki a rongyot. - Azt hiszem, gyógyul a sebe. Talán nemsokára lemegy a láza is, és akkor jobban érzi majd magát.

Sophia a hús ronggyal végigsimított forró arcán és homlokán. Az ablakból áradó szellő megérintette nyirkos bőrét, és Ross az élvezettől reszketni kezdett.

- Fázik? - hallotta Sophia szelíd hangját.

Ross megrázta a fejét, de nem nyitotta ki a szemét.

- Nem - suttogta. - Ne hagyja abba. Jó érzés.

Sophia ismét benedvesítette a rongyot. Ross lassan kifújta a levegőt, mialatt a hűvösség előbb a torkát, majd a mellkasát érte. Milyen régen törődött vele így valaki? Az idejét sem tudta. Hálával eltelt hallgatta Sophia eleven hangját, ahogy egy dallamot dúdolt.

- Ismeri a szövegét is? - kérdezte Ross álmosan.

- Részben - felelte a lány.

- Énekelje el.

- Nem valami jó a hangom. Csalódott lesz, ha közepesnél jobbra számít!

Ross elkapta, és a melléhez szorította Sophia finom kezét.

- Sosem okozhat nekem csalódást.

Sophia sokáig hallgatott, keze nem mozdult Ross szorításában. Végül dallamos, megnyugtató suttogással elénekelte a dalt:

*Ha rám talál majd az igaz szerelem,
Övé lesz minden nappalom, éjjelem;
Zúgnak majd harangok, peregnék dohok,
S szerelmemnek ezer örömet adok.*

Amikor elhallgatott, Ross kinyitotta a szemét, és keserédes kifejezést látott a lány arcán, mintha múltbeli szerelmi bánatára gondolna. A férfi féltékenység és aggodalom között hánykolódott, és azon törte a fejét, hogy tudná elkergetni a lány gyászos emlékeit.

- Igaza van - szólalt meg. - Tényleg nem különleges a hangja. - Elmosolyodott, amikor Sophia fenyegetően összehúzta a szemöldökét. - De nekem nagyon tetszik - tette hozzá.

Sophia a homlokára tette a nedves rongyot.

- Most *magán* a sor, hogy *engem* szórakoztasson - jegyezte meg Sophia pajkosan. - Bármikor bele is foghat.

- Nem tudok énekelni.

- Nem baj. Nem is vártam ilyen hanggal.

- Mi baj a hangommal?

- Reszelős. Senki sem várja, hogy lány baritonja legyen. - Sophia kedvesen felnevetett, amikor a férfi mogorva arckifejezését meglátta. A feje alá csúsztotta a kezét, és a szájához emelte a poharat. - Tessék, igyon még.

Ross fintorogva fogadta a betegszobai italt.

- Évek óta nem ittam árpaitalt.

- Eliza azt mesélte, hogy sosem beteg - tette félre a poharat Sophia. - A nyomozók is elképedtek, hogy megsebesült. Abban a hitben élnek, hogy a golyók úgy peregnék le magáról, mint az esőcseppek.

Ross gyászosan elmosolyodott.

- Sosem állítottam, hogy emberfeletti tulajdonságokkal rendelkezem.

- Ettől még hihetik, hogy így van. - Sophia a férfi arcát fürkészte, miközben folytatta.

- Felette áll az emberi szükségleteknek és gyarlóságoknak. Sebezhetetlen.

Mindketten mozdulatlanul ültek, tekintetük összekapcsolódott. Ross hirtelen megértette, hogy Sophia valamiféle kérdést tesz fel.

- Nem vagyok az. Vannak szükségleteim. És gyöngéim is.

Sophia lesütötte a szemét, és nagy gonddal kisimított egy redőt az ágytakarón.

- De ellenáll nekik.

Ross megfogta a kezét, és ujjával végigsimította a lány rövidre vágott körmeinek bársonyos felszínét.

- Mit szeretne tudni, Sophia?

A lány ránézett.

- Miért nem nősült meg a felesége halála után? Régen történt. És viszonylag fiatal még.

- Viszonylag? - ráncolta a homlokát Ross.

Sophia elmosolyodott.

- Mondja el, miért nevezik a Bow Street szerzetesének, amikor olyan könnyen található magának feleséget.

- Nem akartam még egyszer megnősülni. Elég tűrhetően elboldogultam egyedül is.

- Szerette a feleségét?

- Eleanort könnyű volt szeretni. - Ross megpróbálta felidézni a felesége képét, finomvágású, sápadt arcát, selymes, szőke haját, de úgy érezte, mintha egy másik életben ismerte volna. Meglepetten tapasztalta, hogy Eleanort már nem érzi valóságosnak. - Kifinomult... intelligens... nagyon kedves teremtés volt. Sosem nyilatkozott senkiről kíméletlenül. - Múltba révedő mosoly játszott az ajkán. - Eleanor nem szerette, ha valaki káromkodik. Szorgalmasan igyekezett engem is leszoktatni róla.

- Különleges asszony lehetett.

- Az volt - helyeselt a férfi. - De nagyon törekeny volt. Szokatlanul. A családja nem is akarta, hogy férjhez menjen.

- Soha? De miért?

- Eleanor nagyon könnyen megbetegedett. Miután egy őszi napon kocsikázni vittem a parkba, megfázott, és egy hétig az ágyat nyomta. Gyöngé volt a szervezete. A szülei aggódtak, hogy a házasság túlzott megterhelést jelent majd, nem is szólva a férji jogaim követeléséről. Félték, hogy belehal a szülésbe. - Hangja elfulladt a büntudattól, mégis folytatta: - Sikerült meggyőznöm őket, hogy megvédem Eleanort, és semmi baja nem esik. - Ross nem nézett Sophiára, amikor a lány megfordította a rongyot a homlokán. - Csaknem négy éven át boldogok voltunk. Azt hittük, meddő, mert nem esett teherbe. Ettől még meg is könnyebbültem.

- Nem akart gyereket?

- Nem tartottam fontosnak. Csak azt akartam, hogy Eleanor egészséges és sértetlen maradjon. De egy nap azzal fogadott, hogy várandós. Boldoggá tette a hír. Azt mondta, még sosem érezte magát ilyen jól. Így aztán meggyőztem magam, hogy ő is, a baba is rendben lesz.

Ross elhallgatott, annyira felzaklatta, amit elmesélt. Eleanorról nehezebb esett beszélni; a magánéletét sosem tudta mások elé tárni. Mégsem akarta eltitkolni a múltját Sophia előtt.

- Mi történt? - suttogta a lány.

Ross úgy érezte, valami kitárul az elméjében, rendíthetetlen önuralma elolvadt, mint hó a napon. Olyasmit mondott el Sophiának, amit sosem vallott be senkinek. Lehetetlennek érezte, hogy bármit is visszatartson.

- Aznap, amikor vajúdni kezdett, rögtön tudtam, hogy baj van. Eleanor rosszul tűrte a fájdalmat. Úgy legyengült, hogy nem maradt ereje nyomni. Huszonnégy órán át vajúdott, és amikor felvirradt a második nap... Istenem, pokoli lidércnyomás volt! Hívtam még orvosokat, és mind a négyen arról vitakoztak, mit tegyenek a feleségemmel. Iszonyatos fájdalmai voltak, és nekem könyörgött, hogy segítsek rajta. Bármit megtettem volna. Bármit. - Nem is vette észre, hogy ökölbe szorul a keze, míg nem érezte, hogy Sophia szelíden simogatja, próbálja elernyeszteni a görcsbe rándult izmokat. - Egyben értettek csak egyet az orvosok: hogy a baba nagy. Választanom kellett... És természetesen azt mondtam, hogy mentsék meg Eleanort... de ez azt jelentette, hogy muszáj volt... - Elakadt a lélegzete, és elhallgatott. Képtelen volt elmondani, mit tettek ezután. Arra nem voltak szavak. - Mindent elborított a vér. Eleanor sikoltozott, és nekem könyörgött, hogy állítsam le őket. Meg akart halni, azt szerette volna, ha a baba életben marad, de én nem tudtam elengedni. Így aztán mindketten...

Sophia nem mozdult, nem is szólt. Ross arra gondolt, hogy undorodik tőle, hogy túl sokat mondott. Biztosan elszörnyedt.

- Rosszul választottam - mormolta. - És emiatt mindketten meghaltak. - A szoba hűvösségétől, amiben nemrég olyan kellemesen érezte magát, most megborzongott. Zsibbadt volt, émelygett, megkövült.

Sophia elvette a rongyot a homlokáról, és megsimogatta az arcát.

- Nem a maga hibája - mondta. - Ezt tudnia kell.

Bizonyára nem értett meg minden részletet. Ross megpróbálta ecsetelni az önzése igazi nagyságát.

- Nem lett volna szabad elvennem Eleanort. Még ma is élne, ha békén hagyom.

- Nem tudhatja biztosan. De ha így történik, és nem veszi el, neki milyen élete lett volna? Védett, a széltől is óvott, elszigetelt, beteljesületlen, szeretet nélküli. - Sophia feljebb húzta rajta a takarót, és elment egy másikért, amit a komód alsó fiókjából vett elő. A steppelt, súlyos takarót a férfira terítette, és visszaült az ágy mellé. - Nem kényszerítette Eleanort, hogy magához menjen. Biztos, hogy ő is tisztában volt vele, milyen kockázatot vállal. De így is megérte neki, mert amíg házasok voltak, boldog volt és szerették. Úgy élt, ahogy szeretett volna. Biztosan nem akarta, hogy magát hibáztassa a történetekért.

- Nem érdekes, hogy nem engem okolt - morogta a férfi. - A lényeg, hogy én tudom, ki a hibás: egyedül én.

- Magától értetődő, hogy ezt gondolja - felelte szárazon Sophia. - Úgy látszik, mindenhatónak érzi magát, és minden jót meg rosszat csakis önmagának tulajdonít. Milyen nehéz lehet elfogadnia, hogy van, amire nem terjed ki a hatalma.

Gyöngéd gunyorossága különös módon megnyugtatta a férfit. Amikor Sophia szemébe nézett, mind nagyobb megkönnyebbülés áradt szét benne. Bár nem akarta elfogadni az érzést, teljesen nem is tudta elűzni.

- Végtére maga is csak férfi - tette hozzá Sophia. - Nem isten. Csak férfi.

Persze, tisztában volt vele. De eddig a pillanatig Ross nem ismerte el, mekkora teher, hogy az egész világot az ellenkezőjéről akarja meggyőzni. Minden tőle telhetőt elkövetett, hogy bebizonyítsa, sebezhetetlen, és az esetek többségében sikerült is. Szinte a pozíciója velejárója volt. Mindenki azt szerette volna hinni, hogy a Bow Street-i főbíró teljhatalmú, és abban a hitben ringatták magukat, hogy míg éjjel az ágyukban alszanak, ő megállás nélkül dolgozik, hogy megvédje őket. Ennek következtében Ross éveken át elszigetelten élt. Senki sem értette meg, senki sem ismerte igazán. De életében most először talált rá valakire, aki nem nézett fel rá áhítatos tisztelettel. Úgy bánt vele, mint egy közönséges emberrel.

Sophia felállt az ágy mellől, és tett-vett a szobában. Csendben megigazított ezt-azt a mosdóállványon, összehajtogatta a szétdobált ruhákat, törülközőket. Ross egy ragadozó éberségével figyelte, és elképzelte, mit tesz vele, ha majd visszanyeri az erejét. Sophiának biztosan fogalma sincs, mi jár a fejében, különben nem volna ilyen nyugodt, gondolta.

8.

- *Szörnyű ember!* - kiáltott fel Sophia, amikor meglátta, hogy Ross felkelt és felöltözött. - Dr. Linley szerint még legalább egy napig ágyban kell maradnia.

- Linley sem tud mindent - felelte Ross, és próbált belebújni a cipőjébe.

- Ahogy maga sem! - Sophia elkeseredetten és nyugtalanul nézte, ahogy Ross a komódhoz megy, és nyakravalót keres a legfelső fiókban. - Mit akar tenni?

- Egy-két órára benézek az irodámba.

- Biztosan munkával akarja tölteni a napot!

Amióta rálöttek, vagyis négy napja, Sophiának egyre nehezebben sikerült pihenésre kényszerítenie Rosst. Ahogy a férfi lassan visszanyerte az erejét, és gyógyult a sebe, úgy szerette volna korábbi örületes munkatempóját is visszanyerni. Sophia csak úgy tudta nyugalomra készíteni, hogy halomszám hordta át az irodából az iratokat, és órákon keresztül jegyzetelte, amit Ross az ágyban fekvé vagy a kandalló előtti székben ülve diktált. Felszolgált az ételt-italt, és órákig felolvasott neki. Sokszor elnézte, míg szundít, pillantása hosszan elidőzött a férfi álomtól kisimult arcán, homlokába hulló haján, szája nyugodt vonalán.

Megszokta az illatát, tudta, hogyan mozog az ádámcsutkája, amikor a kávéját issza, és érezte a tenyere alatt az izmait, amikor a kötést cserélte. Tudta, mennyire szúr az állán nőtt borosta, mielőtt a férfi megborotválkozna. Milyen a döcögős nevetése, mintha nem szokott volna hozzá a vidámsághoz. Milyen rendetlen hullámokban lóg a szemébe a fekete haj, mielőtt reggelente szépen hátrafésülné. Megszokta, hogy csókokkal lepi meg, amikor lehajol a tálcáért, vagy megigazítja mögötte a párnát... csókokkal, amelyek sötét, édes összeesküvések voltak, és Ross szelíd követelődzéssel kapaszkodott öbelé.

És Sophia ahelyett, hogy visszautasította volna, átadta magát a szenvedélynek.

Legjobban azt szégyellte, hogy buja álmoképek kezdtek üldözni. Egy éjjel azt álmodta, hogy meztelenül Ross mellé bújik, és egész testével hozzásimul. Amikor felébredt, ágyneműje nyirkos volt az izzadságtól, szíve vadul vert, és a lába között ismeretlen érzések ébredtek. Sophia életében először a lüktető pontra tette a kezét, és finoman simogatni kezdte. Ágyékát átjárta a gyönyörűség, ahogy elképzelte, hogy Ross ismét megérinti, a mellét harapdálja, ujjaival hozzáértően simogatja a lába közét. Szégyenkezve és büntudatosan tovább simogatta magát, és felfedezte, hogy minél tovább csinálja, annál nagyobb az élvezet, míg a forróság végig nem hullámszik rajta, és szaggatott sóhajt nem fakaszt belőle.

A hasára fordult, és kábultan, értetlenül feküdt az ágyában. Az érzés lassan alábbhagyott, és teste kellemesen elpilledt. Vajon hogy néz holnap Ross szemébe, tűnődött. Sosem ismert ehhez fogható érzést, kényszerítő ereje miatt ennyire ijesztő testi gerjedelmet.

Szexuális vonzalma mellett elkerülhetetlenül megkedvelte Rosst. Elbűvölték a férfi jellemének váratlan meglepetései. Ha kellemetlen feladattal találkozott, nem próbálta elkerülni, hanem rendkívüli eltökéltséggel vetette bele magát a megoldásába. A

kötelesség mindennél többet jelentett számára. Ha arra kérnék, hogy az alárendeltjeiért szőrcsuhát viseljen, egyetlen szó nélkül felvenné.

Mulattatta, hogy bár Ross sosem hazudik, a céljainak megfelelően színezi ki az igazságot. Ha például felemeli a hangját, azt állítja, hogy nem kiabál, csak „nyomatékosan” mondja. Tagadja, hogy makacs volna, és „határozottnak” tartja magát. Nem hatalmaskodó, csak „erélyes”. Sophia őszintén nevetett az állításain, és nagy élvezettel tapasztalta, hogy Ross nemigen tudja, hogyan reagáljon erre. Nem volt az a típus, akit bárki ugratni mert volna, és Sophia megérezte, hogy a férfi óvatos élvezettel fogadja a kötekedését.

Amikor a nyugalmas esti órákban beszélgettek, Sophia elmesélte a gyerekkoráról őrzött néhány emlékét: apja pofszakállának érintését, amikor elalvás előtt megcsókolta, a családi kirándulásokat, a meséket, amiket anyja olvasott fel, és azt, amikor az öccsével vizet kevertek anyjuk púderéhez, és a kenőccsel játszottak, azután mindkettőjüket vacsora nélkül küldték lefeküdni.

Ross más vallomásokat is kicsikart belőle, bár Sophia igyekezett magában tartani őket. Mielőtt észbe kapott volna, már a szüleik halála utáni hónapokról mesélt, amikor Johnnal zabolátlanul éltek a faluban.

- Borzalmas kis rosszcsontok voltunk - ismerte el. Az ágy melletti széken ült, felhúzta és átfogta a térdét. - Gonosz tréfákat űztünk, feldúltuk a boltokat meg a házakat, és loptunk is... - Elhallgatott, és megdörgölte a homlokát, hogy a hirtelen támadt, éles fájdalom enyhítsen.

- Mit loptak?

- Többnyire élelmet. A családok, amelyek gondoskodtak rólunk, nem sokat tudtak nélkülözni. Amikor a viselkedésünk már elviselhetetlenül rossz lett, mosták kezeiket. - Szorosabban ölelte át a térdét. - Az én hibám volt. John még kicsi volt ahhoz, hogy több esze legyen, de az én viselkedésemre nem volt mentség. Irányítanom kellett volna, gondoskodnom kellett volna róla...

- Gyerek volt. - Ross látszólagos gondatlansággal beszélt, mintha felfogná, hogy a bűntudat súlya majdnem agyonnyomja Sophiát. - Nem a maga hibája volt.

Sophia örömtelenül mosolygott. Nem fogadta el a vigasztaló szavakat.

- Hogyan halt meg John, Sophia? - kérdezte halkan Ross.

Sophia megdermedt; küzdött a kísértés ellen, hogy elmondja. Ez a mély, nyájas hang a legféltettebb titkát kérdezi, és ha elárulja, kigúnyolja és megbünteti majd, ő pedig megsemmisül.

Így aztán ahelyett, hogy válaszolt volna, bizonytalanul felnevetett, és valamilyen kitalált ürüggyel rövid időre elhagyta a szobát.

Amikor visszatért, Ross elővett egy fekete selyem nyakravalót a komódból, és Sophia gondolatai visszatértek a jelenbe. Jólesően elterelte a figyelmét, hogy Ross felkel a betegágyából, és Sophia rögtön le is csapott rá.

- Túlhajszolja magát, és összeesik! - jósolta. - És ne számítson tőlem szánalomra! Illenék megfogadnia az orvos tanácsát, és pihennie kellene.

Ross a tükör előtt állva, fájdalmas kis grimasz kíséretében próbálta megkötni a nyakravalót.

- Nem fogok összeesni - felelte higgadtan. - De ki kell szabadulnom innen, különben megbolondulok. - Ezüstös tekintete a tükörben összefonódott Sophiáéval. - Csak egy módon csábíthat vissza az ágyba, és azt hiszem, erre még nem áll készen.

Sophia azonnal elfordította a tekintetét, és zavarában elvörösödött. Az, hogy Ross ilyen nyíltan elismeri az iránta érzett vágyát, jól jelezte, mennyire meghitté vált a kapcsolatuk.

- Legalább reggelizzen valamit - kérlelte Sophia. - Lemegek a konyhába, és megnézem, hogy Eliza megfőzte-e a kávéját.

- Köszönöm. - A férfi fanyarul elmosolyodott, és egy ügyes csavarintással befejezte a nyakkendőköttést.

Sophia a délelőtti folyamán jelentéseket és tanúvallomásokat iktatott a bűnügyi irattárban, mialatt Ross az irodájában tárgyalt. A lány megigazgatta az előtte tornyosuló irathalmot, és leverten felsóhajtott. Munkába állása első hónapjában olyan adatokat kezdett kimásolni, amelyekről úgy vélte, károsak lehetnek a Bow Street-i irodára és az ott dolgozóakra nézve. Többnyire hibákat, amelyeket néhány nyomozó vagy közrendőr követett el, és amelyek az ügyrendi tévedésektől a bizonyítékok helytelen kezeléséig terjedtek. Ross négy szemközt szerette megróni az embereket, mivel a bíróságnak igazán nem hiányzott egy olyan botrány, ami könnyen a vesztét okozhatja.

Sophia tudta, hogy jóval több adatot kell összegyűjtenie, ha elég bizonyítékot akar Ross és a nyomozói tönkretételéhez. Az elmúlt három hét alatt azonban semmit sem tett e cél elérése érdekében. Utálta magát azért, hogy nincs hozzá kedve. Már nem akart fájdalmat okozni Rossnak. Megvetette magát a gyöngeségéért, de képtelen volt a férfit elárulni. Bár mindent megtett, hogy ne így legyen, mély érzések támadtak benne Ross iránt. Ez viszont azt jelentette, hogy szegény öccse halálát sosem torolja meg az igazság nevében, ezért John rövid életének nem volt értelme.

Sophia mélabúsan rendezte az iratokat, amíg Ernest meg nem jelent, és félbe nem szakította a fáradozását.

- Sir Ross hívatja, kisasszony.

Sophia nyugtalansága azonnal felébredt.

- Miért?

- Nem t'om, kisasszony.

- Hol van most Sir Ross? Jól érzi magát?

- Az irodájában, Miss Sydney. - A fiú a tőle megszokott sietséggel távozott, bizonyára azért, hogy valami üzenetet továbbítson.

Sophia gyomra görcsbe rándult, amikor eszébe jutott, hogy Ross biztosan megerőltette magát. Lehet, hogy felszakadt a sebe, vagy megint felment a láza, vagy a túlzásba vitt munkában kimerült. Lóhalálában sietett Ross irodájába, és ügyet sem vetett az írások és ügyvédek döbbségre, amikor a keskeny folyosón átfurakodott közöttük.

A főbíró irodájának ajtaja nyitva volt. Sophia gyors léptekkel besietett. Ross sápadtan és kissé fáradtan ült az íróasztalánál, de amikor Sophia belépett, felnézett rá.

- Mi az, Sophia...

- Tudtam, hogy korai még felkelnie és dolgoznia! - kiáltott fel Sophia, amikor odaért mellé. Végig sem gondolta, mit tesz, csak megtapogatta a férfi homlokát, megsimogatta az arcát. - Belázasodott? Mi a baj? Megint vérzik a válla, vagy...

- Sophia! - A férfi széles kezével megfogta Sophia kezét, hüvelykujja a lány puha tenyerébe simult. Megnyugtató mosoly jelent meg az arcán. - Jól vagyok. Nincs miért aggódnia.

A lány alaposan szemügyre vette, hogy megbizonyosodjon róla, valóban semmi baja.

- Akkor miért hívatott? - kérdezte értetlenül.

Ross a háta mögé nézett, és Sophia szörnyülködve eszmélt rá, hogy nincsenek egyedül. Megfordult, és Sir Grantet pillantotta meg a látogatóknak fenntartott nagy børszékben. Az óriás meghökkent érdeklődéssel figyelte őket. Sophia kirántotta a kezét Ross markából, és megszégyenülten hunyta le a szemét.

- Igazán sajnálom - motyogta, és azt kívánta, bárcsak elnyelné a föld. - Megengedhetetlenül elragadtattam magam, Sir Ross. Bocsásson meg.

Ross csak mosolygott a zavarán, és odafordult Sir Granthez.

- Meg kell beszélnem valamit Miss Sydney-vel, Morgan.

- Világos - felelte szárazon Morgan. Kis meghajlással búcsúzott, és zöld szeme vidáman csillogott, amikor Sophiára pillantott. Az ajtó becsukódott mögötte.

Sophia a tenyerébe temette égő arcát, és merev ujjai között szűrődött ki a hangja.

- Jaj, most mit gondol majd rólam?

Ross megkerülte az asztalát, és elé állt.

- Kétségkívül azt, hogy kedves és gondos asszony.

- Bocsásson meg - szabadkozott ismét Sophia. - Nem vettem észre, hogy Sir Grant is itt van. Nem lett volna szabad ilyen meggondolatlanul odalépnem önhöz, és nem lett volna szabad... Csak éppen hozzászóltam, hogy...

- Megérintsen?

Sophia kínosan feszengett.

- Túlságosan meghitt lett a kapcsolatunk. Most, hogy felépült, a dolgoknak vissza kell térniük a megszokott kerékvágásba.

- Remélem, nem így lesz - felelte csendesen a férfi. - Élvezem a meghittségünket, Sophia.

A lány felé nyúlt, de Sophia sietve hátrált egy lépést, aztán elfordította a tekintetét, és tompán kérdezte:

- *Miért* hívatott?

A férfi hosszúra nyúló hallgatás után válaszolt.

- Most kaptam meg anyám üzenetét, amelyben arról biztosít, hogy a háznál szörnyű krízis tört ki.

- Remélem, senki sem beteg?

- Ennél sokkal komolyabb baj van - felelte gúnyosan a férfi. - A közelgő születésnap estéjére vonatkozik, amit anyám a nagyapám tiszteletére rendez.

Sophia zavartan pillantott fel Ross sötét arcába.

- Úgy fest, hogy anyám házvezetőnője, Mrs. Bridgewell váratlanul férjhez ment - folytatta a férfi. - Találkoztatott egy őrmesterrel, aki megkérte a kezét, amikor megtudta, hogy az ezredét Írországba küldik. Mrs. Bridgewell természetesen el akarta kísélni újdonsült férjét az állomáshelyére. A család minden jót kíván a fiatal házasoknak, de a távozása sajnos éppen arra az időre esik, amikor fel kellene készülniük a nagyapám kilencvenedik születésnapjára rendezett ünnepségre.

- Jaj, istenem! És az mikor lesz?

- Pontosan egy hét múlva.

- Jaj, istenem - ismételte meg Sophia, mert eszébe jutott a nagy háztartás, amelyet Shropshire-ben vezetett, és ahol az ilyen hatalmas ünnepségekhez aprólékos tervezés és szinte hibátlan kivitelezés kellett. Ételek, virágok, a vendégek elszállásolása, példátlan

mennyiségű munka. Sophia sajnálta a szolgálakat, akik kénytelenek lesznek betölteni a megüresedett helyet, hogy mindent előkészítsenek.

- És akkor most ki fogja ezt megszervezni?

- Maga - morogta dühös képpel Ross. - Magát hívja. A családi hintó kint vár. Ha hajlandó rá, most rögtön elutazhat Berkshire-be.

- Én? - döbbsent meg Sophia. - De biztos van valaki, aki átveheti Mrs. Bridgewell helyét!

- Anyám szerint nincs. A maga segítségét kéri.

- Nem tehetem! Vagyis nincs tapasztalatom egy ilyen esemény lebonyolításában.

- Itt egész jól vezeti a háztartást és a cselédséget.

- Három cselédet! - felelte zaklatottan Sophia. - Az édesanyjának viszont több tucat cselédje lehet.

- Ötven - felelte Ross olyan könnyedséggel, mintha a szám semmit sem jelentene.

- Ötven? Nem irányíthatok ötven embert! Bizonyára van nálam megfelelőbb jelölt erre a posztra.

- Talán ha a házvezetőnő távozása kevésbé elhamarkodott, találtak volna valaki mást. Így azonban ön az anyám egyetlen reménye.

- Akkor igencsak szánom az édesanyját - felelte nagy átéléssel Sophia.

Ross hirtelen felnevetett.

- Csak egy estélyről van szó, Sophia. Ha minden rendben megy, anyám biztosan önmaga érdemének tudja be, ha viszont katasztrofálisan végződik, a távollévő Mrs. Bridgewell nyakába varrják. Nincs miért aggódnia.

- És önnel mi lesz? Ki gondoskodik önről és vezeti a háztartását, míg távol vagyok?

Ross megfogta a lány sötétkék ruhájának fehér gallérját, és ujja bütykével megsimogatta Sophia selymes állát.

- Kénytelen leszek maga nélkül kibírni - felelte, aztán bizalmasan lehalkította a hangját. - Mondhatom, hosszú hét lesz.

Sophia olyan közel állt hozzá, hogy érezte a borotvaszappan csípős szagát, leheletén a kávé enyhe illatát.

- Az egész családja ott lesz? - kérdezte óvatosan Sophia. - Az öccse és a felesége is? - Nem vonzotta a lehetőség, hogy Matthew-val lakjon egy fedél alatt.

- Nem hiszem. Matthew és Iona a városi élet örömeinek hódol, a vidéket túl csendesnek találják. Gondolom, megvárják a hétvégét, és a többi vendéggel együtt érkeznek.

Sophia körültekintően mérlegelte a helyzetet. Ross anyját tisztességgel nem utasíthatta vissza. Megdöbbenéssel mérte fel a herkulesi feladatot, amely elé állították.

- Elmegyek - mondta végül röviden. - Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy a nagyapja születésnapjára ünnepe legyen sikeres legyen.

- Köszönöm.

Ross keze a tarkójára csúszott, ujjai félresimították a feltűzött, kontyba csavart hajfonatot. Talált néhány finom hajtincset, és gyöngéden simogatta őket.

Sophia remegően felsóhajtott.

- Becsomagolok.

Ross hüvelykujja lassú köröket írt le a lány nyakán.

- Nem csókol meg búcsúzóul?

Sophia megnyalta kiszáradt ajkát.

- Aligha hiszem, hogy bölcs dolog lenne... a továbbiakban is ilyesmit tenni. Nem illendő. Az elválás éppen időszerű, mivel visszazökkenhetünk oda, ahol...

- Nem szeret megcsókolni? - Ross felemelt egy kibomlott tincset, és finoman babrálta.

- Nem tartozik a tárgyhoz - válaszolta Sophia. - A lényeg az, hogy nem szabad ilyet tennünk.

A férfi szeme kihívóan megvillant.

- És miért nem?

- Mert azt hiszem... attól tartok... - Összeszedte a bátorságát, mielőtt kibökte: - Nem lehet viszonyom önnel.

- Nem kértem rá. Amit én szeretnék, az...

Sophia Ross szájára tapasztotta a tenyerét. Nem tudta, mit akart a férfi mondani, de nem is akarta hallani. Bármilyen is a szándéka, Sophia úgy érezte, belehal, ha a férfi szavakba önti.

- Ne mondjon semmit - könyörgött. - Legyünk távol egymástól egy hétig. Biztosra veszem, hogy ha át tud mindent gondolni, megváltoznak majd az érzései.

Ross megérintette a lány ujjai között a nyelvét, mire Sophia elrántotta a kezét.

- És maga? - kérdezte a férfi, és lehajolt hozzá. Ajka nedvesen, melegen simította végig Sophia ajkát, ami elviselhetetlen gyönyörűséget szerzett a lánynak. Érezte, ahogy a férfi a nyelve hegyével lágyan ingerli az alsó ajkát, és odalett az ellenállása. Felnyögött, és amikor felágaskodott, teste Ross izmos testéhez simult. A férfi egyik kezével megmarkolta a fenekét. Sophia átölelte a férfi nyakát, és mohón csókolta a száját. Képtelen volt tagadni a köztük levő vonzalmat, és a férfi természetesen éppen ezt akarta bizonyítani. Ross egy még szenvedélyesebb csókkal jutalmazta reakcióját, nyelvét bedugta a szájába, amíg Sophia térde meg nem rogyant, és teste tehetetlen gyönyörűséggel még jobban hozzásimult.

A következő pillanatban Ross elengedte. Sophia döbbenet emelte a kezét nedves ajkához.

Ross pimaszul, magában mulatva és kipirultan nézett rá.

- Viszontlátásra, Sophia - köszönt el, de az ő nyelve is nehezen forgott. - Egy hét múlva találkozunk.

A hintó, amelyet a Cannon család küldött, fényűzőbb volt, mint bármi, amiben Sophia eddig utazott. Franciaablakai, bársonyfüggönye volt, sötétzöldre lakkozott belsejét aranyfüsttel borított indadisz élénkítette, a kárpitozás fényes, barna bőrből készült. A kiváló rugózású hintó élénk tempóban tette meg a London és Berkshire közötti huszonöt mérföldes utat.

Bár a kilátástól, hogy hétvégi estélyt kell szerveznie, Sophiának inába szállt a bátorsága, alig várta, hogy lássa a vidéki birtokot, ahol Ross a gyerekkorát töltötte. Berkshire és környéke pontosan olyan volt, mint ahogy leírta: hatalmas, zöld legelők, gyönyörű erdők és kisvárosok, hidak, amelyek a Kennet és a Temze folyó felett íveltek át. A frissen felszántott föld illata elvegyült a folyó felől lengedező szellő és a fű illatával.

A hintó a széles főútról ráfordult egy jóval keskenyebb mellékútra, a kerekek ugráltak, és a kocsi ide-oda dülöngélt, ahogy a régi, egyenetlen kövezeten zötyögtek. Amint Silverhill városa felé közeledtek, a táj még festőibb lett: kövér birkanyájak

legeltek a mezőkön, és a zöldellő tájban itt-ott favázas házak álltak. Az út időmarta kapuk során haladt át, amelyeket repkény és futórózsa borított. A hintó megkerülte Silverhillt, és egy hosszú magánfasorban folytatódott. Áthaladtak a Ross szerint ezeröttszáz holdnyi Cannon-birtok kőkapuján.

Sophiát lenyűgözte a birtok szépsége: tölgy- és bükkligeteket látott, s a hűs, kék ég alatt csillogó mesterséges tavat. Végül feltűnt előtte a tizenhetedik századi, Jakab-korabeli ház, amelynek teteje számtalan apró toronnyal és manzárdablakkal büszkélkedhetett. A ház csiszolt téglahomlokzata olyan pompás volt, hogy Sophia gyomra görcsbe rándult az idegességtől.

- Jaj, istenem - suttopta. A Silverhill Park udvarház hatalmas bejáratát négy és fél méter magas sövények őrizték, és teraszos sétány szegélyezte, amelyet óriási kankalin- és rododendronágások tarkítottak. A magas keleti platánfák sorfala között a sétány déli végében épített üvegházhoz lehetett eljutni. Sophia a legvadabb álmaiban sem hitte volna, hogy a Cannon család vidéki otthona ilyen impozáns.

Két gondolat is belehasított: az első, hogy egy ilyen gazdag ember hogyan tűrheti a Bow Street spártai körülményeit, a másik, hogy ő, Sophia hogyan éli majd túl ezt a hét napot? A vak is látja, hogy alkalmatlan a feladatra. Túlságosan tapasztalatlan, hogy szolgálk valóságos hadseregét irányítsa. Nem tisztelik majd, és nem is hallgatnak rá.

Sophia a gyomrára szorította a kezét, és hányingerrel küszködött.

A hintó megállt a főbejárat előtt. Sophia holtsápadtan, de elszántan fogadta el az inas kezét, aki lesegítette a hintóból, és az ajtóhoz kísérte. Az inas bekopogott kesztyűs kezével, és a kazettás tölgyfaajtó halkán, olajozottan nyílt ki.

A kőlapokkal kirakott előcsarnok óriási volt, a lenyűgöző fölépcső a második lépcsőpihenőtől kezdve két ágra vált, és a kastély keleti, illetve nyugati szárnyába vezetett. A falakon hatalmas faliszőnyegek lógtak, amelyeket barackrózsaszín, óarany és fakókék színű fonalakból szőttek. Sophia nagy érdeklődéssel nézte, hogy az előcsarnokból mindkét oldalon nyílik egy-egy fogadószoba. A bal oldali férfias ízlés szerint rendezték be, elegáns, sötét bútorokkal és kék kárpitozással, míg a jobb oldali nőies volt, őszibarackszínű selyemtapétával, finom vonalú, aranyozott bútorokkal.

A komornyik bevezette Sophiát a barackszín szalonba, ahol Sir Ross édesanyja várta.

A magas, elegáns Mrs. Catherine Cannon egyszerű nappali ruhát viselt, és magasra tornyozott ősz hajában csillogó ametisztfésűket. Arca szögletes volt, de zöld szeméből kedvesség áradt.

- Miss Sydney! - kiáltott fel, és Sophia elé sietett. - Isten hozta Silverhill Parkban. Köszönöm, hogy megmentett egy rettenetes katasztrófától.

- Remélem, némi hasznomat veszi majd - felelte Sophia, mialatt az idősebb nő megfogta a kezét, és szívélyesen megszorította. - Sir Rosznak elmagyaráztam ugyan, hogy nincs tapasztalatom az efféle dolgokban...

- Én bízom önben, Miss Sydney! Igen talpraesett ifjú hölgynek tűnik!

- Igen, de...

- Most pedig az egyik szobalány felvezeti a szobájába, hogy kicsit rendbe szedhesse magát a hosszú kocsitút után, majd végigjárjuk a házat, és bemutatom a személyzetnek.

Sophiát egy kicsi, de használható szobába vezették, amelyben Silverhill Park korábbi házvezetőnője lakott. Friss, fehér gallért tett fel sötét ruhájára, amiről lerázta és lekefélte a port, majd hideg vízben megmosta arcát. Amikor megindult lefelé, csodálattal nézte a gyönyörű környezetet: a mennyezeten az összefonódó bordákat és festett faborítást, a

szobrokkal díszített galériákat, az ablakok végtelen sorát, amelyekből a kert buja zöldjére nyílt kilátás.

Catherine Cannon társaságában járta be a házat, és igyekezett minden apró részletet megjegyezni. Kicsit értetlenül fogadta azt, ahogy Ross édesanyja bánt vele, mert jóval figyelmesebbnek és szeretetteljesebbnek találta, mint ami egy szolgálónak kijárt. Mialatt végigsétáltak a házon, Mrs. Cannon Rosstról mesélt, hogy gyerekkorában gyakran megtréfálta a komornyikot, és a barátait a kertész lapos talicskájában hordta körbe.

- Úgy látszik, Sir Ross nem volt mindig olyan komoly és ünnepélyes ember - jegyezte meg Sophia.

- Ugyan, dehogy! Csak az után lett ilyen, hogy meghalt a felesége. - Mrs. Cannon hangulata hirtelen megváltozott, vonásai szánakozóan ellágyultak. - Micsoda tragédia! Valamennyiünket feldúlt.

- Igen - felelte halkán - Sir Ross mesélt róla.

- Valóban? - Mrs. Cannon hirtelen megtorpant a francia, fehér-arany bársonytapétás, hatalmas szalon közepén. A tekintetét nagy figyelemmel függesztette Sophiára.

Sophia zavartan viszonzta pillantását, és felmerült benne, hogy talán valami helytelent mondott.

- Nos - mormolta halvány mosollyal Mrs. Cannon -, úgy tudom, a fiam még sosem említette egy szóval sem Eleanort senkinek. Ross nem mindennapian zárkózott ember.

Sophia, aki úgy érezte, hogy Mrs. Cannon talán olyan következtetést von le, amelyet nem kellene, próbálta eloszlatni a félreértést.

- Sir Ross említett egy-két dolgot a múltjáról, míg lázas volt. Csupán azért, mert kimerült és beteg volt...

- Nem, kedvesem - hangzott Catherine szelíd válasza. - A fiam kétségtelenül bízik magában, és nagyra értékeli a társaságát. - Kis szünetet tartott, majd rejtélyesen hozzátette: - És áldásom arra a nőre, aki el tudja vonni a fiamat a Bow Street mocskos világától.

- Nem örül annak, Mrs. Cannon, hogy a fia a főbíró?

Folytatták a sétát a szalonban, miközben Ross anyja válaszolt:

- A fiam az életéből tíz évet áldozott a köz szolgálatára, és páratlanul sikeres. Természetesen büszke vagyok rá. De úgy érzem, eljött az ideje, hogy Ross más dolgokkal foglalkozzon. Meg kell nősiennie, és gyermekeket kell nemznie. Tudom jól, hogy Ross hideg természetűnek látszik, de biztosíthatom, hogy ugyanolyan vágyai vannak, mint más férfiaknak. Hogy szeressék. És családja legyen.

- Egyáltalán nem hideg a természete! Minden gyerek szerencsésnek mondhatná magát, ha olyan apja lenne, mint amilyen Sir Ross. És férjként is biztosra veszem... - Sophia hirtelen rádöbbsent, hogy úgy fecseg, mint egy papagáj, és gyorsan becsukta a száját.

- Igen - mosolyodott el Catherine. - Kitűnő férje volt Eleanornak is. Ha megint megnősül, biztos, hogy a feleségének nem lesz oka panaszra. - Látva Sophia zavarát, élénken folytatta. - Menjünk át a nagy ebédlőbe, kérem. Abból nyílik a tálalószoba, ahol hosszú vacsorák idején bőven van hely, hogy a tálakat melegen tartsuk.

Sophia napközben olyan elfoglalt volt, hogy nem tudott Roszra gondolni. A nyugalmas esti órákban azonban képtelen volt elűzni a vágy és az elhagyatottság érzését.

Legyőzötten ismerte be, hogy beleszeretett a férjébe, akit tönkre akart tenni. A tulajdon szíve győzte le. Nem tehet mást, mint felhagyni a bosszútervvel. Nem lesz se csábítás, se tisztességtelen győzelem. Amint lehetséges, felmond a Bow Streeten, és megpróbálja folytatni az életét.

A frissen támadt elszántság nyomán érzelmileg kimerültek, de nyugodtnak érezte magát, és kedvetlenül, de elszántan összpontosított a hétfői estélyre.

A nagy ház huszonöt szobájában vendégek laknak majd, további tizenkét vendégnek az agglagényeknek fenntartott közeli kapusházban biztosítanak szállást. A Windsorból, Readingből és a környező városokból érkező családok részt vesznek a szombat este rendezendő álarcosbálon, és ezzel összesen háromszázötvenen lesznek.

A korábbi házvezetőnő, Mrs. Bridgewell feljegyzései és tervei sajnos sok kívánnivalót hagytak maguk után. Sophia fanyarul állapította meg, hogy a távollevő Mrs. Bridgewell sokkal jobban érdekelhette a saját szerelmi élete, mint a közelgő hétfői bál. Sophia rögtön hozzálátott a porcelán és az evőeszközök, a tálalóhelyiség és a borospince, a kamrák és a vászonneműs szekrények tartalmának leltározásához. A szakácsnővel és Mrs. Cannonnal folytatott megbeszélése után Sophia feljegyzéseket készített az egyes fogásokhoz szükséges porcelánról. Beszélt a komornyikkal és a főkertésszel, és megtervezte mintegy húsz szobalány tevékenységét. Felkereste a fűszeres, a mézárós és a tejés is a faluból, akik magukkal vitték Sophiának a közelgő ünnepségre írásban leadott rendelését.

A nagy nyüzsgés közepette Sophia megismerkedett Mr. Robert Cannonnal is, az idős úrral, akinek a kilencvenedik születésnapja adta az okot erre a nagy izgalomra. Rossz édesanyja megpróbálta felkészíteni Sophiát az öregúr szókimondó természetére.

- Ha találkozik az apósommal, kérem, ne hozza zavarba a modora. Évei számának gyarapodásával egyre nyersebb és szókimondóbb. Ne hőkkenjen meg semmin, amit mond. Drága jó ember, csak híján van a tapintatnak.

A nagy háztól távolabb levő jégveremtől visszafelé tartva Sophia megpillantott egy idős embert, aki kifeszített vászontető alatt üldögélt a rózsakertben. Mellette, egy kis asztalon frissítőik sorakoztak. A székén lábtartó is volt, és Sophiának eszébe jutott, hogy Mrs. Cannon említette: apósát gyakran kínozza a köszvény.

- Hé, kislány! - szólt oda parancsolóan az öregúr. - Jöjjön csak ide! Még sosem láttam erre felé.

Sophia engedelmesen odament.

- Jó napot, Mr. Cannon - köszöntötte, és tiszteletteljesen pukedlizett.

Robert Cannon jóvágású, hosszú, ezüstös hajú, csontos, de finom arcú öregúr volt. Szeme acélosan szürkés-kék.

- Azt hiszem, maga az a lány, akiről a menyem mesélt. Aki a Bow Streetről jött.

- Igen, uram. Nagyon remélem, hogy sikerül jól megszerveznem a születésnapot...

- Igen, igen - szakította félbe türelmetlenül az öregúr, és egy legyintéssel jelezte, mennyire jelentéktelennek tartja az eseményt. - A menyem minden ürügyet megragad, hogy bált rendezhessen. Most pedig mondja el, tulajdonképpen hogy is áll a maga dolga az unokámmal.

Sophia, akit a kérdés váratlanul ért, tátott szájjal bámult rá.

- Attól tartok, uram - kezdte óvatosan -, hogy nem értem a kérdését.

- Catherine azt mondja, hogy érdeklődik maga iránt, ami igazán örömteli hír. Szeretném látni, hogy a családnk nem hal ki, márpedig férfiágon Ross és az öccse az utolsók. Sikerült már döntésre kényszerítenie?

Sophia a megdöbbenéstől szólni sem tudott. Hogyan juthatott erre a következtetésre?

- Téved, uram! Nem áll szándékomban... és Sir Ross sem tenne... - Hangja elhalkult, miközben hiába kereste a megfelelő szavakat.

Cannon szkeptikusan figyelte.

- Catherine szerint ön Sydney - jegyezte meg. - Jól ismertem a nagyapját, Fredericket.

Ez a közlés még jobban meglepte Sophiát.

- Valóban? A nagyapám barátja volt?

- Nem állítottam, hogy barátok voltunk - felelte zsémbesen az öregúr. - Csak azt, hogy jól ismertem. Azért nem jöttünk ki jól egymással, mert mindketten ugyanabba a nőbe szerettünk bele. Miss Sophia Jane Lawrence-be.

- A nagyanyámba - nyögte ki nagy nehezen Sophia. A családja múltjával fennálló nem várt kapcsolat igencsak meglepte, és csodálkozva ingatta a fejét. - Róla neveztek el.

- Bájos és művelt hölgy volt. Hasonlít rá, bár ő finomabb jelenség volt. Volt benne valami királynői, amit nem tapasztalok magánál.

Sophia hirtelen elmosolyodott.

- Nehéz királynőként viselkedni, ha valaki szolgálóként dolgozik, uram.

A férfi nem vette le róla kék szemét, és barázdált vonásai kissé ellágyultak.

- A mosolya is hasonlít. Sophia Jane unokája szolgáló! A Sydney-kre nehéz idők járhatnak, nem? A nagyanyja jobban járt volna, ha engem választ.

- És miért nem tette?

Az öregúr egy székre mutatott.

- Üljön le ide, és elmesélem.

Sophia aggodalmas pillantást vetett a nagy ház felé, és a munkára gondolt, amit még el kell végeznie. Az öregember házsártosan felmordult.

- A munka várhat, lányom. Végtére is a hétvégi mulatságot az én tiszteletemre rendezik, engem meg kiraktak ide. Csak pár percet szeretnék a társaságában tölteni, olyan nagy kérés ez?

Sophia azonnal leült. Cannon hátradőlt a széken.

- Sophia Jane, a nagyanyja az egyik legszebb lány volt, akit valaha ismertem. A családja nem dúskált a javakban, de előkelő származásúak voltak, és arra vágytak, hogy az egyetlen lányuk jól menjen férjhez. Miután Sophiát bevezették a társaságba, minden erőmmel igyekeztem elnyerni a szerelmét. Nem számított, hogy nincs komoly hozománya, mert a Cannonok tehetős család. De mielőtt rávehettem volna a Lawrence családot, hogy beleegyezzenek az eljegyzésbe, a nagyapja, Lord Sydney megkérte Sophia kezét. A rangja vonzerejével nem versenyezhettem. Bár a Cannon név jól cseng, nem vagyok főrend. Így lett Sophia Jane Lord Sydney felesége.

- És a nagyanyám melyiküket szerette? - kérdezte Sophia, akit érdekelt a családja történetének e sosem ismert fejezete.

- Nem vagyok biztos benne - felelte elgondolkodva Cannon, amivel nagyon meglepte Sophiát. - Talán egyikünket sem. De gyanítom, hogy Sophia Jane idővel megbánta a döntését. Lord Sydney kellemes, de felszínes fickó volt. Én jobb fogás lettem volna.

- És szerényebb is - kacagott fel váratlanul Sophia.

Cannonnak láthatóan tetszett a szemtelensége.

- Mondja csak, gyermekem, boldog volt a nagyszülei házassága?

- Azt hiszem - felelte elgondolkodva Sophia. - Bár nem emlékszem, hogy gyakran együtt láttam volna őket. Külön utakon jártak. - Elhallgatott, és a múltba révedt. Ha jobban belegondolt, a nagyszülei nem mutattak különösebb szeretetet egymás iránt. - Ön szerencsére talált másik szerelmet - jegyezte meg. Próbált boldog véget találni a történethez.

- Nem én - felelte nyersen az öregúr. - Csodáltam a feleségemet, de a szívem mindig Sophia Jane-é maradt. - Könnybe lábadt a szeme. - Még ma is szeretem, pedig már régen nem él.

Sophiát hirtelen mélabú fogta el, amikor eltűnődött e kijelentésen. Nem kétséges, hogy Sir Ross is ezt érezte a felesége iránt.

Észre sem vette, hogy hangosan is kimondta, amíg Robert Cannon bosszúsan fel nem horkant.

- Á, az a törékeny virágszál! Sosem értettem, miért vonzódik hozzá az unokám. Eleanor szeretetre méltó lány volt, de az unokámnak életerős nőre van szüksége, aki erős fiúkat szül neki. - Végigmérte Sophiát. - Úgy látom, maga éppen megfelelne a feladatra.

Sophia, akit megrémített a beszélgetés váratlan fordulata, sietve felállt.

- Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Cannon. Attól tartok azonban, hogy ha nem teszem a dolgom, gond lesz a tiszteletére rendezett bállal. - Igyekezett kacér hangot megütni. - Nagy sajnálatomra nem azért fizetnek, hogy jóképű urakkal társalogjak, hanem hogy dolgozzam.

Cannon láthatóan megpróbált haragos képet vágni, de aztán felnevetett.

- Valóban a nagyanyjára üt - ismerte el. - Kevés asszony tud úgy nemet mondani egy férfinak, hogy közben legyezgesse a hiúságát.

Sophia még egyszer pukedlizett.

- Nagyon kellemes napot kívánok, uram. De ismétlem, téved Sir Rosst illetően. Szó sincs házassági ajánlatról, és ha lenne, akkor sem fogadnám el.

- Majd meglátjuk - mormolta az öregúr, és ajkához emelte a limonádés poharát, miközben Sophia elsietett.

9.

Sophia fáradt szemét dörzsölte, mialatt a feljegyzéseit olvasgatta. Péntek reggel volt, és nemsokára megérkeznek a vendégek. A meghívottak szolgálói már megjöttek a ládákkal és az útitáskákkal, hogy mindent kényelmesen előkészítsenek uraiknak és úrnőiknek. Sophia a konyhából nyíló kis fülke faasztalánál ült. Ezt a helyiséget régen arra használták, hogy a házban élők számára orvosságokat készítsenek, de most szárított gyógynövényeket, marcipánt, fűszeres süteményt és befőtteket tartottak benne.

- Lottie - fordult Sophia a fő szobalányhoz, aki a többi szobalánynak közvetítette Sophia utasításait. - Elmondtam az időbeosztást, ami alapján tudják majd, mikor és hogyan takarítsák a szobákat, miután reggel a vendégek felkelnek.

- Igen, kisasszony.

- Ne feledje, hogy amikor a kapusházban felkeresik az agglegények szállását, egyetlen szobalány se menjen be egyedül. Mindig párban dolgozzanak.

- Miért, kisasszony?

- Mert valamelyik agglegényt elfoghatja az úgynevezett „kora reggeli szenvedély”, amiről már hallottam, és visszaélhet a szolgáló helyzetével, nemkívánatos módon közeledni próbál, vagy még rosszabbat tesz. Kisebbség a valószínűsége, hogy ilyesmi előfordul, ha a lányok együtt dolgoznak.

- Igen, kisasszony.

- Mivel néhány vendég ma reggel érkezik, tegyen ki új kártyacsomagokat a kártya teremben. Néhány úr esetleg a horgászpavilont is fel akarja keresni a tó mellett, ezért szóljon, kérem, Hordle-nak, hogy tegyen ki asztalokat, székeket és egy kis bort.

- Miss Sydney... - kezdte Lottie, aztán Sophia háta mögé nézett, és kuncogni kezdett.

- Jaj, uram! - kapta kezét a szája elé, és szégyenkezve, magában mulatva, fojtottan nevetgélt.

- Mi az? - kérdezte Sophia. Megfordult ültében, majd talpra ugrott, amikor a helyiség ajtajában megpillantotta Sir Ross magas alakját. Szíve nagyot dobbant. A férfi elképesztően férfias és csinos volt sötétkék kabátjában és őzbarna nadrágjában.

- Megyek, és beszélek Mr. Hordle-lal - vetette oda a szobalány, és még mindig kuncogva távozott.

Sophia megnyalta az ajkát, és Ross mosolygó, szürke szemébe nézett. Nemrég érkezhettek Silverhill Parkba; bizonyára azonnal megkereste, amint megjött. A hétnapos távollét csak megszilárdította Sophia iránta táplált érzéseit, és erőt kellett vennie önmagán, hogy ne ugorjon a nyakába.

- Jó napot, Sir Ross - mondta elfulladt hangon. - Jól... néz ki.

Ross odalépett hozzá, és nagy tenyerével megsimogatta az arcát. Ujjhegye egy pillanatig elidőzött Sophia orcáján.

- Még szebb, mint ahogy emlékeztem - mormolta. - Hogy van, Sophia?

- J... jól - nyögte ki a lány.

- Anyám nem győzi dicsérni. Nagyon elégedett az erőfeszítéseivel.

- Köszönöm, uram. - Sophia lesütötte a szemét, mert félt, hogy a férfinak feltűnik heves vágya. Félszegen elhúzódott a férfitől, és összefonta karját. - Megtudott valamit a ruháról? - kérdezte abban a reményben, hogy közben sikerül visszanyernie önuralmát.

A férfi rögtön értette, hogy a levendulaszínű báli ruhára céloz.

- Még nem. A szabás és az anyag alapján Sayer leszűkítette a kört három lehetséges varrónőre. Amint visszaérek Londonba, személyesen kérdezem ki őket.

- Köszönöm - mosolyodott el halványan a lány. - Fel kell ajánlanom valami kompenzációt. Vonja le a fizetésemből, vagy...

- Sophia - vonta össze a szemöldökét Ross, mintha a lány megsértette volna. - Nem fogadok el fizetséget magától. Meg kell védenem magát és a mellettem dolgozókat.

Sophiát csaknem földre sújtották a szavai.

- Folytatnom kell a munkát - felelte komolyan. - De mielőtt folytatnám, van esetleg valami kívánsága, Sir Ross? Kér frissítőt vagy kávét?

- Csak magát.

Sophia elgyöngült az egyszerű kijelentés hallatán. Igyekezett nyugodtan válaszolni, mintha a szája nem száradt volna ki a sóvárgástól, teste nem lüktetett volna a vágtyól. Próbálta más témára terelni a beszélgetést.

- Hogy van a válla, uram?

- Szépen gyógyul. Megnézi? - nyúlt a férfi a nyakravalója után, mintha ott helyben le akarna vetkőzni előtte. Sophia megrettenve pillantott rá, és a szeme csillogásából látta, hogy csak ugratja.

Ha valaha véget akar vetni a köztük támadt vonzalomnak, akkor most kell megtennie, gondolta.

- Most, hogy felépült, Sir Ross, és volt néhány nap, ami alatt végiggondolhattam a... a...

- Kapcsolatunkat? - segítette ki a férfi.

- Igen. Szóval, döntésre jutottam.

- Miféle?

- E... egyikünk számára sem lenne helyes egy b... bizalmas kapcsolat. Megelégszem azzal, hogy a szolgálatában állok, és nem kívánok többet. - Csak kicsit csuklott el a hangja, miközben előadta a mondandóját. - Mostantól nem fogadom szívesen a közeledését.

A férfi szürke szeme nem eresztette el Sophia tekintetét.

- Később majd megbeszéljük. A hétvége után. Akkor majd megállapodunk.

Sophia levegő után kapkodva a közelben levő polcon kezdett el valamit rakosgatni. Száraz gyógynövényre akadt, és oda sem figyelve morzsolgatni kezdte a zörgő leveleket.

- Nem gondolom meg magam.

- Szerintem meg igen - felelte a férfi halkán, és távozott.

Nemesek, politikusok és értelmiségiek járkáltak a közös termekben, és sétáltak ki a hátsó kertbe. A hölgyek csoportokba verődve pletykáltak a kézimunkájuk vagy a képes újság fölött, kártyáztak vagy a murvával csinosan felszórt kerti utakon sétálgattak. Az urak a biliárdteremben gyűltek össze, a könyvtárban újságot olvastak, vagy elsétáltak a tónál álló pavilonhoz. Meleg júniusi nap volt, a szellő nem enyhítette a szokatlanul erős napsütést.

A kulisszák mögött a személyzet megállás nélkül takarított, főzött, a háznál rendezett estély minden egyes napjára több váltás ruhát vasalt és szellőztetett. A konyhát gőzfelhők és illatok töltötték meg, a kemencében tészta sült, a nyárson szárnyasok, marhacombok és nagy sonkák pirultak. A szakácsnő irányítása alatt a konyhalányok fűjeket csavartak szőlőlevélbe meg szalonnába, és nyársra tűzték őket. A fűjeket kései ebédként tálalták fel, hogy csillapítsák a vendégek étvágyát, míg este tízkor fel nem szolgálják a vacsorát.

Sophia elégedett volt, hogy minden rendben zajlik. Odament a főlépcső tetején nyíló nagy ablakhoz, és nézte, ahogy a vendégek a teraszos kertben jönnek-mennek. Rögtön megtalálta köztük Rosst. Sötét, magas alakját könnyen meg lehetett különböztetni a többiekétől. Bár nem kérkedett soha a tekintélyével, szinte legendás tettek fűződtek a nevéhez, és a vendégek látható tisztelettel néztek fel rá.

Sophiába belenyilalt a féltékenység, amikor látta, hogy a nők ideges izgalommal veszik körül, csevegnek vele, rámosolyognak, és kacér pillantásokat vetnek felé. Kétség sem fért hozzá, hogy a híre, miszerint özvegy, nem csökkentette az iránta érzett lángolásukat, hanem csak tovább tüzelte. Sophia biztosra vette, hogy korától vagy körülményeitől függetlenül sok jelenlevő nő állítaná szívesen, hogy sikerült felkeltenie az elérhetetlen férfiú figyelmét.

Sophia gondolatait a mögötte levő márványlépcsőn felhangzó léptek zavarták meg. Amikor elfordult az ablaktól, két inast pillantott meg, akik egy rendkívül nagy ládát cipeltek, arcuk vörös volt az erőfeszítéstől. Matthew Cannon jött mögöttük, és egy karcsú, nagyon csinos, szőke lány lépkedett az oldalán. Nem vették észre, míg a lépcsőfordulóba nem értek.

Sophia pukedlizett, és halkán köszönt.

- Jó napot, Mr. Cannon.

Matthew látható meglepődéssel nézett rá. Sophia magában mulatva arra gondolt, bizonyára nem szóltak neki, hogy ő is itt van. De a személyzettel kapcsolatos kérdések természetesen nem Matthew-ra tartoznak.

- Mit keres itt? - szegezte neki Matthew durván a kérdést.

Sophia alázatosan lesütötte a szemét, úgy válaszolt.

- Mrs. Cannon hívott ide, hogy segítsék az estély előkészítésében, mivel az előző házvezetőnő váratlanul távozott.

A fiatal, szőke nő felnézett Matthew-ra.

- Ki ez?

A férfi lekezelően vont a vállát.

- Csak a bátyám szolgálója. Gyere, Iona, illetlenség a lépcsőn állodálnunk.

Sophia érdeklődéssel nézett utánuk. Matthew felesége igazi angol szépség volt: aranyszőke, világos bőrű, halványkék szemű lány, szája apró és piros, akár egy rózsabimbó. Hűvösnek és távolságtartónak látszott, mintha képtelen volna elveszteni az önuralmát. Sophia megsajnálta. Nem lehet könnyű egy olyan elkényeztetett ficsúrral házasságban élni, mint amilyen Matthew, gondolta.

A vendégek késő este átmentek az ebédlőbe, amelyet egy hatalmas sarokkandalló uralt. A gyertyafényben ragyogó preraffaelita üvegablakok sorát széles boltívek zárták le. Amennyire lehetett, Sophia elbújt szem elől, bár időnként beszélt az inasokkal, akik a nyolcfogásos vacsorát szolgálták fel, amelynek étlapján párolt marhahús, Szent Péter hala, nyúlpecsenye, csörgő réce, és fácánkorbász szerepelt. A hosszas tálalást és leszedést követően különféle gyümölcskocsonyákat, tortákat és fagylaltokat szolgálták fel.

A vacsora befejeztével az inasok leszedték az edényeket, és tiszta ezüstkésekkel kaparták le a morzsákat a térítőkről. A hölgyek visszavonultak a szalonba kávézni. Bár a legtöbb úr az asztalnál maradt, hogy portói mellett férfiakat érdeklő témákról beszélgessenek, néhányan átmentek a biliárdterembe dohányozni. A félórás különválást követően az urak átmentek a hölgyekhez a szalonba teázni és csevegni.

Sophia diszkréten belépett a terembe, és Catherine Cannonra pillantott, hogy lássa, elégedett-e. Amint találkozott a pillantásuk, Catherine elmosolyodott, és magához intette Sophiát.

Sophia sietve engedelmeskedett.

- Igen, Mrs. Cannon?

- A vendégek gyilkosságot fognak játszani, Sophia.

- Tessék, asszonyom? - kérdezte Sophia kissé riadtan.

Catherine elnevette magát az arckifejezése láttán.

- Ez most a legújabb divat, nem is hallott róla? A játékosok egy táblól cédulákat húznak, amelyeken a különböző szerepek állnak. Az egyik az, hogy „gyilkos”, a másikon, hogy „nyomozó”, és az összes többi lehetséges áldozat. A házat elsötétítjük, és mindenki elbújik. A gyilkos megkeresi az áldozatait, míg a nyomozó megpróbálja felfedni az illető hölgy vagy úr kilétét.

- Mint a bújócskánál.

- Pontosan! És most arra kérem, Sophia, hogy néhány szobalánnyal sötétítsék el a házat. És figyelmeztesse a személyzetet, úgy végezzék a munkájukat, hogy ne zavarják a játékosokat.

- Igenis, Mrs. Cannon. Megkérdezhetem, hogy a ház melyik részét sötétítsük el?

Catherine egyik barátnője, egy középkorú asszony, aki elegánsan feltornyoza szőkésvörös haját, lenézően szólt oda:

- Természetesen az egészet! A játék csak fele olyan érdekes lenne, ha nem használhatnánk minden helyiséget!

Sophia nem vett tudomást a nőről, hanem a fejét lehajtva odasúgta Catherine-nek:

- Javasolhatnám, hogy a konyhában legyen világosság, Mrs. Cannon? A konyhalányoknak rengeteg a mosogatnivalójuk.

Catherine zöld szeme derűsen csillogott.

- Bölcs javaslat, Sophia. Maradjon a konyha világos. De, kérem, siessen, mert sok vendég már türelmetlen, és játszani szeretne.

- Igen, asszonyom.

Sophia távozóban volt, amikor a háta mögött hallotta a vörös hajú nő megjegyzését.

- Nem tetszik a modora, Cathy. Nagyon rátarti, ha kíváncsi a véleményemre. Cseppet sem illendő egy házvezetőnő részéről.

Sophia szégyellte magát, amikor az ellene irányuló bírálatot meghallotta.

- Senki sem kérdezte a véleményedet - motyogta félhangosan. Bárhogy igyekezett, akaratlan keserűséggel gondolt arra, hogy ha a sors kegyesebb lett volna hozzá, akkor most este vendégként venne részt a mulatságon. A többiekkel egyenlő rangban született, és elviselhetetlennek érezte az elbizakodottságukat. Mi több, kékvérűbb a Cannonoknál, bár ennek most nincs jelentősége.

Miután utasította a szobalányokat, hogy sötétítsék el a házat, Sophia az egyik emeleti fogadószobában oltotta el a lámpákat. Az ablakon besütött a hold, és Sophia nekifogott, hogy elhúzza a bársony függönyt az ablak előtt.

Hallotta, hogy valaki belép a szobába, és a lány egy pillanatig habozva fordult a látogató felé. A férfi alakja első látásra a Rosséra emlékeztette, és szíve gyorsabban kezdett verni. Amikor azonban meghallotta a hangját, rögtön rosszabb lett a kedve.

- Micsoda rafinált nőszemély maga! - vetette oda megvetően Matthew Cannon. - Befurakodott a bátyám házába, és most a családom otthonába is. Biztosan nagyon elégedett magával.

Sophia hirtelen fellobbanó dühében is igyekezett közömbösséget színlelni. Mi joga követi és zaklatja?

- Nem tudom, mire céloz, Mr. Cannon. Mindössze azt remélem, hogy sikerült az édesanyja kedvére tennem.

- Bizonyosra veszem - nevetett fel mély torokhangon a férfi. - Kétségtelenül a bátyám kedvében is járt, nem is egy módon.

- Uram? - Sophia úgy tett, mintha nem értené, és kifelé indult. - És most, ha megbocsát...

De Matthew elállta az útját. Az arcán kellemetlen mosoly jelent meg.

- Ross biztosan könnyű célpont volt - jegyezte meg. - Ennyi éven át úgy élt, mint egy szerzetes, és nyilván úgy esett magának, mint kiéhezett kutya a csontnak.

- Téved - felelte kurtán Sophia. - És kérem, engedjen ki, Mr. Cannon.

- Úgy látszik, a markában tartja - gúnyolódott tovább a férfi. - Az egész család erről beszél. Az anyám még azt is állítja... de nem érdekes. Nem tartom annyira az ostoba spekulációit, hogy szavakba öntsem őket. Egyet jól véssen az eszébe, maga céda kis nőszemély: sosem lesz ennek a családnak a tagja. - Közelebb lépett, és felemelt keze a félárnyékban karomnak tűnt.

- Ilyesmi meg se fordult a fejemben - mondta Sophia. - Attól tartok, túl sokat ivott, uram.

Tagadása lecsillapította a férfit.

- Nincs bajom a személyével, amíg nem ringatja magát abban az illúzióban, hogy egyszer Cannon lesz magából. Sőt... - A Sophiára vetett pillantása elárulta tünődését, szája közönséges mosolyra görbült. - Hamarosan úgyis ráun majd a bátyámra, ha eddig még nem. Az ilyen szenteskedő alakok képtelen örömet szerezni egy nőnek. Lefogadom, nem valami nagy élvezet ágyba bújni egy ilyen sületlen figurával. Miért nem próbál ki olyat, aki változatosságban részesíti?

- Gondolom, önmagára céloz - felelte Sophia maró gúnnyal.

Matthew széttárta a karját, és sokatmondóan rávigyorgott.

- Ellentétben az erény mintaképével, akinél dolgozik, én tudom, hogy szerezzek örömet egy nőnek. - Mély nevetéssel nyugtázta szellemességét, majd bizalmas suttogással hozzátette: - Olyan gyönyört kaphatna tőlem, amilyenben még sosem volt része. És ha örömet lelem magában, olyan csecsebecsékkal jutalmazom, amiket egy nő csak kívánhat. Sokkal kellemesebb sors, mint amiben most van része, nem?

- Felfordul magától a gyomrom.

- Valóban? - A férfi két lépéssel előtte termett, és megragadta a tarkóját, ujjai fájdalmasan fúródtak feltornyozott hajába. - Akkor miért remeg? - mormolta, és Sophia szája fölé hajolt. - Felizgattam, nem?

A lány undorral húzódott el. Pár pillanatig dulakodtak, aztán Matthew megdermedt, amikor valaki belépett a szobába. Sophia elszörnyedve látta, hogy Ross a betolakodó. Bár

félhomály volt, világos szeme úgy fénylett, mint a macskáé. Előbb Matthew-ra nézett, majd Sophiára. - Mit keresel itt? - kérdezte nyersen az öccsétől.

- Búvóhelyet - vágott vissza Matthew, és elengedte Sophiát. - A drágalátos Miss Sydney-d azonban úgy döntött, a tudomásomra hozza az érdeklődését. Ahogy megmondtam, közönséges lotyó. Sok örömet hozzá. - Azonnal távozott. Az ajtó hangosan csapódott be mögötte.

Sophia földbe gyökerezett lábbal állt a helyén, és Ross hatalmas, sötét alakjára bámult. A feszült csendet csak a vendégek kuncogása törte meg, akik búvóhelyet keresve szétfutottak a házban.

- Mi történt? - kérdezte csendesen Ross.

A lány kinyitotta a száját, hogy elmondja az igazat, de ekkor dermesztő gondolata támadt. Matthew Cannon kiváló ürügyet szolgáltatott, hogy egyszer s mindenkorra megszakítson maga és Ross között mindent. Egyértelmű, tökéletes szakítás lenne. Ha Ross elhiszi, hogy megpróbálta elcsábítani az öccsét, többé nem törődne vele. Elengedné, vissza sem nézne. És sokkal könnyebb megoldás lenne, mint a másik, a viták, a múltra vonatkozó vallomások, a bosszúval kapcsolatos terveit, a fájdalom Ross arcán, amikor rájön majd, hogy ő küldte a halálba az öccsét. Talán még jó is lenne elhítenni vele, hogy sosem ismerte igazán, és érdemtelen a szerelmére vagy a bizalmára. És szerencsésnek mondhatja magát, hogy megszabadult tőle.

Sophia összeszedte minden erejét, és hűvös, nyugodt hangon közölte:

- Az öccse most mondta el.

- Megpróbálta elcsábítani? - kérdezte Ross hitetlenkedve.

- Igen.

- Nem hiszem el! - Úgy ragadta meg, mint az öccse, egyik keze a tarkójára kulcsolódott, a másikkal megmarkolta a ruhája hátát. - Mi folyik itt? Én nem játszadózom, és magától sem tűröm el.

A lány tehetetlenül csüngött a szorításában, arcát elfordította.

- Engedjen el. Nem számít, mit hisz. Az igazság az, hogy nem akarom magát! És most vegye le rólam a kezét! - Keze a férfi izmos vállának feszült, hogy ellökje, de rájött, hogy a sebéhez ért. Ross felnyögött fájdalmában, de nem lazult a szorítása. Borszagú lehelete úgy perzselte, mint a láng.

- Bárki bejöhét - lehelte Sophia.

De Rosst láthatóan semmi sem érdekelt. Hátrafeszítette Sophia fejét, míg a lány fehér nyaka meg nem hajlott. Ahogy testük egymáshoz simult, Sophia érezte, hogy súlyos szoknyáin keresztül a férfi erekciója a combjához szorul. Ross megnyalta a lány ajkát, majd nyíltan kéjes csókban forrt össze vele. Sophiát forró vágó öntötte el. Nyöszörögni kezdett, és tehetetlenül vergődött a férfi karjában.

Ross megragadta a szoros ruhaderékon át Sophia mellét.

- Nem tudsz hazudni nekem - mormolta a fülébe. - Túlságosan jól ismerlek. Mondd meg az igazat, Sophia.

A lány kétségbeesetten és elveszetten dőlt neki, és már nem volt sem a szavai, sem a tettei ura. Érzelmek eluralkodtak rajta, és úgy kerítették hatalmába a lelkét, mint a partot mosó hullámok.

- Nem tehetem - felelte megtört hangon. - Az igazság hallatán meggyűlöl majd, és azt nem viselném el.

- Meggyülnélek? - kérdezte elfúló hangon a férfi. - Istenem, hogy gondolhatsz ilyet? Sophia...

Ross elhallgatott, amikor meglátta a lány szemében a könnyeket. Felhördült, de a következő pillanatban már keményen és követelőzőn csókolta, és úgy szaggatta a ruháját, mintha egyenként akarna minden réteget lehámozni róla. Sophia átadta magát a csókjainak, a simogatásainak, elmerült az érzékek magukkal ragadó erejében, minden gondolata elsüllyedt a megadás ekstázisában. A férfi beszívta a nyelvét, és selymes alsó felületével játszott. Sophia elvesztette az egyensúlyát, és erősen a férfi nyakába kapaszkodott. Ross volt az egyetlen szilárd pont a változékony és bizonytalan világban. Váratlanul a szőnyegen találta magát, és ekkor ébredt rá, mire készül a férfi.

- Jaj, ne - suttogta, de Ross újabb édes, felkavaró csókkal hallgattatta el, miközben elhelyezkedett fölötte.

Felhúzta Sophia szoknyáját a derekáig, és igyekezett lehúzni az alsóneműjét. Sophia vergődött, amikor érezte, hogy Ross keze a combja tövéénél, a szorosan megkötött alsóneműnél keresgél. Ross hüvelykujja a selymes, forró bőrt simogatta, majd egyre feljebb csúszott, míg el nem érte a szűrős, göndör szeméremszőrzetet.

A házban valahol egy nő megjátszott rémületében felsikoltott, amikor a „gyilkos” körbejárt. A sikoly után elfojtott nevetés hallatszott a játékosok körében.

- Ránk találnak - tekergőzött vadul Sophia a férfi alatt. - Ne, nem szabad...

A férfi ujjai gyöngéden becsúsztak a comb közti résbe, és hüvelykujja felfelé siklott, hogy duzzadt csiklóját simogassa. Sophia felnyögött és megremegett, amikor a férfi szelíd erőszakkal bevezette az ujját, miközben elkeseredett hévvel csókolta a száját.

- Nem lehet - nyögte Sophia. - Itt nem...

Ross a szájával hallgattatta el, és a fejét karja hajlatára vonta. Elhúzta a kezét, és Sophia érezte, hogy kigombolja a nadrágját. Sophia fölé hajolt, és térdével szétfeszítette a combját. Sophia Ross izmos karjába fúrta az arcát, és lihegve, az izgalomtól megfeszülve várt.

Ross széles tenyere a feneké alá csúszott.

- Engedd el magad - suttogta. - Finoman csinálom. Csak engedj magadhoz. Így... igen... - Csodás óvatossággal kezdett belehatolni, feszítette, bársonyossággal, forrósággal és hihetetlen érzéssel töltötte meg.

Léptek hangzottak fel az ajtó előtt... vidám nevetés hallatszott... vendégek kerestek új búvóhelyet.

Rajtakapják őket, gondolta Sophia. Páni rémületében felemelkedett, és elkeseredetten küzdött, hogy kiszabaduljon. Ross kicsúszott belőle, súlyos erekciója nedvesen siklott ki Sophia testéből. A férfi lihegve szorította Sophia csuklóját a padlóhoz.

- Csitt - lehelte a fülébe.

- ...próbáljuk meg itt? - kérdezte egy női hang közvetlenül az ajtó előtt.

- Nem - felelte egy férfi. - Itt biztos megtalálnának. Próbáljuk meg a folyosó végén...

Lépteik távolodtak, és Sophia abban a pillanatban távolabb gördült Rosstól, amint a férfi elengedte a kezét. Tántorogva talpra állt, és kapkodva megpróbálta rendbe hozni a ruháját. Égett az arca, amikor lehajolt, és felhúzta a nadrágját, majd derékban megkötötte a lógó szalagokat. Az idegességtől és a félelemtől remegett a lába és a keze. Teste fájt a kielégületlen szenvedélytől. Még sosem ismert ilyen vágyat, ilyen olthatatlan tüzet, amely örjítő hévvel tombolt benne.

Ross begombolta a nadrágját, és hátulról hozzálépett. Amikor gyöngéden megfogta a vállát, Sophia összeresztette. Szerette volna megragadni és a mellére vonni a kezét, s könyörögni akart a férfinak, hogy részesítse abban a kielégülésben, amire úgy vágyott, ehelyett csak mozdulatlanul állt, mint egy szobor, mialatt a férfi belefúrta az arcát kibomlott hajába.

- Egy ideje már nem csináltam ilyesmit - jegyezte meg tréfásan a férfi. - Régen sokkal jobb volt az időzítésem.

- Nem lett volna szabad ilyen messzire mennünk - felelte Sophia, és érezte, hogy duzzadt az ajka. - Sz... szerencse, hogy nem tudtuk befejezni.

A férfi erősebben szorította a vállát.

- Istenemre, nemsokára befejezem. Később majd felkereslek a szobádban.

- Nem! - vágta rá rögtön a lány. - Bezárom az ajtómat. Nem akarok erről beszélni. Soha többé. Ami engem illet, meg sem történt.

- Sophia - suttogta a férfi -, engem csak egy dolog tarthat távol az ágyadtól, éspedig az, ha azt mondom, nem kívánsz.

Ross kiszámított türelemmel várt, míg Sophia küszködött; a lány egy idő múlva úgy érezte, szétrobban a mellkasa. Valahányszor meg akart szólalni, toroka összezárult, és válla megremegett a férfi támaszt nyújtó szorításában.

- Kérlek - suttogta végül, de fogalma sem volt, mire kéri a férfit.

Ross tenyere végigsimította a kulcsontját, és a mellkasa közepén állapotodott meg, ahol érezte a lány szívverését a ruha vastag anyaga alatt.

- Hamarosan eljön a számvetés ideje - mondta gyöngéden a férfi. - Nincs mitől félned, Sophia.

A lány hevesen szakította ki magát az öleléséből.

- Dehogy nincs! - mondta rekedten, és nagy léptekkel otthagya. - Csak még nem tudod.

10.

Sophia a szobájába menekült, és megpróbálta rendbe szedni magát. Hideg vízben megmosdott, és addig súrolta az arcát, míg ki nem pirosodott. Megfésülte a haját, és gyötrelmesen feszes varkocsba fonta, majd feltűzte, és visszatért a munkájához. Kábult és felajzott volt.

Nemsokára befejezettnek nyilvánították a gyilkosos játékot, és a vendégek kitalálós játékkal szórakoztatták magukat, amelyben klasszikus szobrokat keltettek életre. A próbálkozásokat hangos hahota kísérte. Miután Sophia sosem tanult művészettörténetet, nem értette, hogy a társaság mit talál olyan mulatságosnak a játékban. Szórakozottan intett az inasoknak, hogy hordják ki a teázás után maradt piszkos edényeket és borospoharakat. A konyhai mosogatóhelyiségben nyüzögtek a szobalányok, akik evőeszközöket, kristálypoharakat és több száz tányért mosogattak.

Éjjel két óra közeledtével a vendégek többsége visszavonult a szobájába, ahol inasaik és a szobalányaik vártak rájuk, hogy segítsenek a vetkőzésben. Sophia kimerülten felügyelte a közös helyiségek rendbetételét, és megdicsérte a személyzetet a jól végzett munkáért. Végül felment a szobájába egy csésze formájú, ónozott lámpással, amelybe lyukakat ütöttek. Bár nyugodtnak mutatta magát, keze úgy remegett, hogy a lámpa ragyogó, fényes pettyei úgy vetültek a falra, mintha felhőben szentjánosbogarak repkednének.

A szobájába érve becsukta az ajtót, és óvatosan letette a lámpást a sarokban álló egyszerű kis asztalra. Csak most, szobája magányában engedte szabadjára kínnal elfojtott érzelmeit. Megtámaszkodott az asztal szélében, lehajtotta a fejét, és reszketősen felsóhajtott. Az elé vetülő, könnyektől elhomályosuló fénytócsára nézett, és átélte a Ross karjában töltött elragadtató pillanatokat.

- Hogy hagyhatnálak el, Ross? - suttogta.

- Soha nem engedem, hogy elhagyj - hangzott a sötétből.

Sophia megperdült, a kiáltás elakadt a torkában. Az ónozott lámpás bizonytalan fénye halványan kiemelte Ross arcának kemény vonásait. A férfi a keskeny ágyon feküdt, de olyan mozdulatlanul és csendesen, hogy Sophia észre sem vette, amikor belépett.

- Halálra rémítettél! - szólalt meg végül.

A férfi kicsit elmosolyodott, és testalkatához képest nehézkesen tápászkodott fel.

- Bocsáss meg - suttogta, amikor odalépett hozzá. Ujjával letörölte a könnyeket, amelyek csíkot húztak az arcán. - Miért emlegeted, hogy elhagysz? Nem állt szándékomban felzaklatni. Elkapkodtam; nem lett volna szabad így közelednem hozzád.

Sophia szemét erre ismét előntötték a könnyek.

- Nem arról van szó.

A férfi keze a tarkójára siklott, és kihúzta a hajából a tűket, majd a földre dobta őket.

- Akkor hát miről? Nekem mindent elmondhatsz. - Ujjával a lány fejbőrét simogatta, majd kibontott, hullámos haját szétterítette a vállán. - Mostanra már tudnod kellene. Mondd el, és mindent rendbe hozok.

Szavai hallatán Sophia legszívesebben rávetette volna magát, és zokogva, kiabálva mindent kiadott volna magából. Mégis közömbösséget színlelt, és elfordította a tekintetét. Merev ajakkal préselte ki magából a választ.

- Van, amit nem lehet rendbe tenni.

- Mit?

Sophia a tenyerével törölte le a könnyeit, és összeszorította a fogát, hogy ne remegjen a szája.

- Kérlek, ne érij hozzám - suttogta rekedten.

De Ross elengedte a füle mellett a könnyörgését, átkarolta, és széles mellkasára vonta.

- Tudod, milyen önféjű vagyok, Sophia. - A derekára csúsztotta a tenyerét. Bár könnyű volt a keze, Sophia úgy érezte, lehetetlen kiszabadulnia az öleléséből. A férfi ajka beszéd közben meg-megsimította a homlokát. - Előbb-utóbb kihúszom belőled az igazságot. Takarítsd meg mindkettőnknek ezt az időt, és mondd el most.

Sophia kétségbeesetten jött rá, hogy Ross nem nyugszik, míg meg nem kapja a választ, amire kíváncsi, hacsak nem tudja ebben megakadályozni.

- Kérlek, távozz a szobámból - jelentette ki tagoltan. - Különben sikítok, és mindenkinek elmondom, hogy rám erőszakoltad magad.

- Csak tessék. - Ross nyugodtan és fesztelenül várt, Sophia pedig reszketett a feszültségtől. Kissé pimasz mosoly jelent meg az ajkán. - Akár meg is tanulhatod, hogy felesleges blöffel próbálkoznod.

- Az ördög vigyen el - suttogta a lány.

- Szerintem el akarod mondani - dörzsölte a férfi az orrát a feje búbjához. - Amióta megjelentél a Bow Streeten, tudom, hogy titkaid vannak. Ideje napvilágra hoznod őket, Sophia. Később már nem lesz semmi, amitől tartani kellene.

Sophia belekapaszkodott a férfi erős, izmos karjába, és szaggatottan felsóhajtott. Eljött a vallomás ideje. Mindent el kell mondania Rosznak, és vállalnia kell a következményeket. Vad zokogás tört fel a torkából, a meghiúsult bosszú és a reménytelen szerelem rekedt kiáltása.

- Ne - mormolta Ross, és védelmezően a mellkasához szorította. - Ne, Sophia. Kedvesem. Minden rendben.

A gyöngédségét Sophia már nem bírta elviselni. Kibontakozott a karjából, és az ágyhoz botorkált.

Leült, és feltartotta a kezét, hogy távol tartsa Rosst. Bár erőtlén mozdulat volt, visszatartotta a férfit. Megállt az árnyékban, hatalmas termete kitakarta az ónlámpás halvány fényét.

- Képtelen vagyok elmondani, ha megérintesz - suttogta rekedten a lány. - Maradj ott.

Ross mozdulatlanul, néma csendben állt.

- Emlékszel, mi történt a szüleink halála utáni hónapokban - suttogta megkínzottan -, amikor Johnnal lopáson értek. És engem Ernestine kuzinhoz vittek.

- Igen.

- John nem volt hajlandó velem jönni. Inkább elszökött Londonba. Folytatta... a tolvajlást, csúnya dolgokat művelt, és... - Erősen összeszorította a pilláit, de a könnyek kibuggyantak a szemhéja alól. - Egy zsebmetszőbandához csapódott. Végül letartóztatták, és kis összegű lopással vádolták. - Végighúzta a kezét könnyes arcán, és szipogott.

- Tessék - mormolta Ross, és Sophia a szeme sarkából látta, hogy zsebkendőt nyújt felé. Ross arca komor volt: látszott, mennyire megviseli, hogy gyötrődni látja Sophiát, mégsem érintheti meg.

Sophia elfogadta a zsebkendőt, megtörölte a szemét, és kifújta az orrát. Elcsigázottan folytatta a történetét.

- Egy rendőrbíró elé került, aki egy év hajóbörtönre ítélte. Ilyen hétköznapi bűnért szokatlanul kemény büntetés volt. Amikor megtudtam, mi történt az öcsémmel, arra gondoltam, Londonba megyek, és könyörgök a rendőrbírónak, hogy csökkentse a büntetését. De mire a városba értem, Johnt már elvitték a hajóra.

Furcsa bénultság vett erőt rajta; így könnyebb volt beszélnie. Úgy érezte, mintha hirtelen eltávolodna a szobától, és egy színdarab nézőjévé válna.

- Hónapokon át gyötrődtem, minden pillanatban a testvéremre gondoltam, és azon járt az eszem, vajon mennyit szenvedhet. Nem éltem olyan védett életet, hogy ne sejtettem volna, mi folyik a börtönhajókon. De bármi történik is velem, gondoltam, ígéretet teszek rá, hogy gondját viselem, és ha kiszabadul, meggyógyítom. Ha életben marad.

Hosszú, gyötrelmes csend következett.

- De nem maradt - mondta végül Ross.

Sophia megrázta a fejét.

- Kolerát kapott. A hajókon mindig sokféle betegség pusztít... és csak idő kérdése volt, hogy John mikor betegszik meg. Nem maradt életben. Tömegsírban temették el a hajó közelében, se sírkövet, se keresztet nem kapott. Amióta megtudtam, nem vagyok a régi. John halála itatja át minden érzésemet, élményemet, gondolatomat és vágyamat, amióta csak felnőttem. Éveken át állandó gyűlöletben éltem.

- Kit gyűlöltél?

Sophia ránézett, arckifejezése hitetlenkedő volt.

- A férfit, aki odaküldte. A rendőrbírót, aki nem szánt meg egy árvaságra jutott fiút, és a biztos halálba küldte.

Ross arca majdnem teljesen árnyékba borult, csak összehúzott szeme csillogott.

- A nevét - követelte feszülten. Uralkodott a hangján, az mégis elárulta szörnyű gyanúját.

Sophia bénultsága hirtelen eltűnt, és helyette olyan fájdalmat érzett, mintha nyílt seb volna a lelke.

- Te voltál az, Ross - suttogta. - Te küldted Johnt a börtönhajóra.

Bár a férfi nem moccan, Sophia érezte, milyen megrendítő csapást mérnek rá a szavai. A feltárt valóság döbbszerű fájdalommal érezhető volt a férfi kifejezéstelen arcának maszkja alatt. Sophia tudta, hogy megpróbál gyorsan visszaemlékezni a több ezer esetből egyetlenegyre, amelyben ítélkezett.

A vallomás hátralevő része úgy szivárgott elő belőle, mint a méreg.

- Bosszút akartam állni rajtad - folytatta tompán. - Azt hittem, ha rá tudlak venni, hogy alkalmaz, megtalálom a módját, hogy tönkretegyek. Egy darabig a bűnügyi irattárban az aktákból másoltam ki részeket, amelyek lejáráthattak téged és a nyomozókat. De nem csak ez szerepelt a terveim között. A lehető legszörnyűbb fájdalmat akartam okozni. Meg akartalak törni, ahogy az én lelkemet is megtörték. Magamba akartalak bolondítani, hogy aztán olyan fájdalmat okozhassak, amiből sosem állsz talpra. De úgy esett... - Szaggatott nevetésre fakadt. - A rengeteg gyűlölet eltűnt. És kudarcot vallottam.

Elhallgatott, és lehunyta a szemét, hogy ne kelljen a férfi arcát látnia. Várta, hogy a férfi majd megveti, dühös lesz, és ami a legrosszabb, eltaszítja. Puha csend vette körül. Fájó szívvel, megsemmisülten várta, hogy a sors rá mérje a végső csapást. De ahogy a csend folytatódott, mintegy álomban tűnődött, nem távozik-e Ross, és nem hagyja-e, hogy kétségbeesésében összeomoljon.

Nem hallott lépteket, a következő pillanatban Ross mégis mögötte állt, és kezét a vállára tette. Ujjhegye a nyakához ért. Nem is kellene erőfeszítést tennie, és kiszoríthatná belőle az életet. Sophia szerette volna, ha megteszi. Bármi jobb lenne a lelkét átjáró vigasztalanságnál. Engedelmesen és reményvesztetten nyelt egyet a férfi pihekönnyű érintése alatt.

- Még mindig bosszú után sóvárogsz, Sophia? - kérdezte a férfi kifejezéstelen hangon.

- Nem - felelte a lány, de a lélegzet elakadt a torkában.

A férfi keze megmocant, simogatni kezdte oldalt meg elől a lány nyakát, és Sophia bőre életre kelt az érintése nyomán. Sophia zihálni kezdett az életadó simogatástól, feje tehetetlenül hanyatlott hátra, míg a férfi izmos hasához nem ért. Mintha báb volna, csak akkor tudott megmozdulni, ha a férfi életre keltette.

Ross ismét megszólalt:

- Mikor gondoltad meg magad?

Isten a megmondhatója, most már képtelen volt bármit eltitkolni előle! Ross megfosztja a büszkeségétől, és megsemmisülten hagyja ott. Sophia mindent megpróbált, hogy csendben maradjon, de a férfi simogató keze mintha előcsalta volna a szavakat kelleetlen torkából.

- Amikor megsebesültél - felelte megtörtén. - Segíteni akartam rajtad... arra vágytam, hogy soha többé ne érjen baj. Kivált nem miattam. - Úgy kapkodta a levegőt, hogy képtelen volt folytatni. Valahonnan mélyről nyöszörgés kúszott fel a torkán, amikor érezte, hogy a férfi keze becsúszik a ruhája kivágása alá. Ross megmarkolta a mellét, és lassan addig simogatta a mellbimbóját, amíg meg nem keményedett. Sophia úgy érezte, mintha nem akarná felizgatni, csak emlékeztetné a néhány órával korábbi bizalmas együttlétükre. Sophia bőre felforrósodott, és elnehezülten dőlt a férfinak. Testében nem maradt erő.

Ross leült az ágyra, és óvatosan maga felé fordította Sophiát. Amikor a lány felpillantott, látta, hogy a férfi fájdalmasan szorítja össze a száját, mintha súlyos fizikai csapást mértek volna rá.

- Nem tudom, mi történt a múltban - mondta fátyolos hangon. - Nem emlékszem az öcsédre. De megígérem, kiderítem, hogy pontosan mi történt. Ha kiderül, hogy az ellenem elhangzott vádjaid helytállóak, vállalom a felelősséget és mindazt, ami ezzel jár. - Keze tovább játszott a lány mellével, mintha nem állná meg, hogy megérintse. - Most csak egyet kérek. Maradj velem, amíg kiderítem az igazságot. Megteszed, Sophia?

A lány reszkető nyögéssel bólintott.

Ross kisimította az arcából nedves hajtincseit, aztán odahajolt, és keményen, forrón megcsókolta. Sophia megpróbált gondolkozni, és nem csupán a szívverését érezni.

- De becsaptalak... - mondta akadozva. - Most már nem kívánhatsz!

- Miből gondolod, hogy én jobban tudom ezt az érzést irányítani, mint te? - mormolta a férfi. Magához vonta, és izmos testéhez szorította, Sophia pedig beleremegett a mérhetetlen megkönnyebbülésbe. Ross tudja az igazságot és mégsem taszítja el. Sophia

képtelen volt ezt ésszel felérni. Arcát a férfi kabátjába fúrta, és beszívta a füstös biliárdszobában beleivódott dohányillatot.

A férfi gyöngéden ringatta.

- Az érzéseken, amiket éveken át hordoztál magadban... nehéz lesz túllépni.

- Már rég nyomuk sincs - sóhajtott fel Sophia, és Ross vállára ejtette a fejét. - Mindvégig olyasvalakin akartam bosszút állni, aki nem is létezett. Egyáltalán nem hasonlítasz arra, akinek elképzeltelek.

- Öreg, parókás, pókhasú, és pipázik - mondta Ross, mert emlékezett arra, amit Sophia a megismerkedésük napján mondott.

A lány kimerülten elmosolyodott.

- Lépésről lépésre döntötted romba a terveimet, mert lehetlenné tetted, hogy ne szeresselek.

De kijelentése nem szerzett örömet Rosznak.

- És ha kiderül, hogy valóban én juttattam a sírba az öcsédet? - Nyugtalan és sötét volt a tekintete. - Amikor tíz éve a bírói testület tagja lettem, nem volt sok tapasztalatom. Eleinte a felettem álló, idősebb rendőrbírák példáját követve hoztam ítéleteket. Úgy véltem, helyesebb, ha azt az eljárást követem, amit ők vezettek be. Csak később hallgattam az ösztöneimre, és kezdtem úgy irányítani a bíróságot, ahogy jónak láttam. Kétségtelenül sok vádlottal voltam kíméletlen, aki akkoriban élém került. - Széles mellkasából ideges sóhaj tört fel. - De még így sem tartom elképzelhetőnek, hogy egy egyszerű zsebtolvajlásért börtönhajóra küldtem volna valakit.

Sophia tehetetlenül hallgatott. Ross végigsimított a lány finoman ívelt szemöldökén.

- Sosem engedtem a kísértésnek, hogy azt kívánjam, bárcsak megváltoztathatnám a múltat. Hiábavaló óhaj, és a megbánásba bele is örülnék. De most először érzem, hogy a jövőm a tét, és minden egy tévedésen múlik, amit évekkal ezelőtt követtem el. - Fél könyökre támaszkodott, és egy sötét hajtincse a szemébe hullt, amikor lenézett Sophiára. - Hogy kérhetnék meg, hogy bocsáss meg az öcséd haláláért? Sehogy sem vezekelhettek érte. De képtelen vagyok elviselni a gondolatot, hogy elveszíthetlek.

- Már megbocsátottam - suttogta a lány. - Tudom, milyen ember vagy. Jóval kíméletlenebbül büntetted magad, mintha más tenné. Egyébként is hogyan tagadnám meg a megbocsátásomat, amikor te önként adtad a tiédet?

A férfi gyászos mosollyal rázta a fejét.

- Bármilyen volt is az eredeti terved, nem tettél mást, mint velem törődtél.

- Megpróbáltalak magamba bolondítani - felelte Sophia. - Aztán össze akartam törni a szívedet.

- A terv első fele ellen semmi kifogásom - közölte a férfi szárazon. - Bár a másik feléért nem rajonganék.

A lány tétován elmosolyodott. Átólelte Rosst, és a nyakába fúrta az arcát.

- Én sem.

Ross gyöngéden csókolta meg, és úgy tűnt, szenvedélyüket áthatja a tudat, hogy a boldogságukhoz vezető út rögzös lesz. Megbocsátásra és megalkuvásra lesz szükség, és feltétlen bizalomra. Sophia megpróbálta érzékibben csokolni, de Ross elhúzódott, és két kezébe fogta az arcát.

- Nem maradok veled ma éjjel - mormolta, és hüvelykujjával simogatta a lány halántékát. - Amikor majd végre együtt töltjük az éjszakát, nem akarom, hogy utána megbánd.

- Semmit sem bánok meg - mondta komolyan Sophia. - Most, hogy tudom, nem hibáztatsz azért, amit tenni akartam ellened. Ettől félttem a legjobban. Kérlek, maradj velem ma éjjel!

A férfi megrázta a fejét.

- Nem, amíg ki nem derítem az öcséd halálával kapcsolatos igazságot. A tények birtokában majd eldönthetjük, mit tegyünk.

Sophia a férfi keze felé fordult, és megcsókolta meleg tenyerét.

- Szeretkezz velem! Hadd felejtsek el mindent, ami a megismerkedésünk előtt volt!

- Jaj, istenem! - Ross vad nyögéssel eresztette el, és úgy állt fel az ágyról, mintha kőpad volna. - Jobban kívánlak, mint el tudnám viselni. Ne nehezítsd meg még jobban.

Sophia tudta, hogy támogatnia kellene az elhatározásában, de nem állhatta meg, hogy vakmerőn hozzátegye:

- Gyere, feküdj ide mellém. Nem szeretkezünk, ha azt akarod. Csak ölelj magadhoz egy kicsit.

A férfi elkeseredetten mordult fel, és az ajtóhoz indult.

- Tudod, mi történne, ha megpróbálnánk. Öt perc múlva a hátadra fektetnélek, és a lábad a levegőben kalimpálna.

A durva képtől Sophiát élvezetes forróság járta át.

- Ross...

- Zárd be utánam az ajtót - morogta a férfi, és hátra sem pillantva kiment.

Ross öccse késő délelőttig aludt, majd úgy döntött, kártyázással tölti a napot a tóparti pavilonban. Ám mielőtt még kiléphetett volna a ház hátsó kertjére nyíló teraszajtón, Ross állta el az útját.

- Á, Matthew! - szólította meg szívélyesen Ross, és az öccse vállára tette a kezét. Amikor Matthew megpróbált elhúzódni, Ross érintése lerázhatatlanul erős szorítássá vált. - Látom, végre felkeltél. Gyere velem a dolgozószobába. Hirtelen kedvem támadt a társaságra.

Matthew gyanakvóan nézett rá.

- Talán később, bátyám. Most a vendégeinkkel kell törődnöm. Te sem akarod, hogy udvariatlanul viselkedjem.

Ross fagyosan mosolygott.

- Kis ideig biztosan meglesznek nélküled. - Hideg tekintete a másik három fiatalemberre siklott, akik Matthew társaságában voltak. - Folytassák csak az útjukat, uraim, és tegyék, amit elterveztek. Az öcsém hamarosan csatlakozik önökhöz. - A tiltakozó Matthew-t visszahúzta a házba, majd végigkísérte a folyosón a dolgozószobához.

- Mi az ördög folyik itt? - csattant fel Matthew, és sikertelenül próbálta meg lefejtetni magáról Ross erős markát. - A fenébe is, eressz el! Tönkreteszed a kabátomat.

- Menj be - parancsolt rá Ross, és belökte a dolgozószobába, majd becsukta a súlyos tölgyfa ajtót, hogy magukra maradhassanak.

Matthew a bosszúságot eltúlozva simította le a kabátja hajtókáját és ujját.

Ross körülnézett a dolgozószobában, amelynek nem változtattak a berendezésén, miután édesapjuk meghalt. A kényelmes, férfias légkörű szoba kicsi volt, a falakat könyvespolcok szegélyezték. Felcsapható tetejű asztal és íráshoz alkalmas szék állt a

hármaskor ablak előtt. Ross dühösen vonta össze a szemöldökét, amikor eszébe jutott, hányszor látta az idősebb Cannont, ahogy levelet ír vagy a számlakönyvek fölé görnyedve töpreng ennél az asztalnál. Akaratlanul is úgy érezte, szegényt hozott apjára, amikor hagyta, hogy Matthew ilyen elkényeztetett, önző emberré váljon.

Matthew a homlokát ráncolta.

- Úgy nézel rám, mint valami zsebmetszőre, akit a Newgate-be akarsz küldeni.

- A Newgate kéjlok ahhoz képest, ahova küldeni szeretnék.

Ross komor és dühös hangját hallva Matthew hatalmasat sóhajtott.

- Jól van, bocsánatot kérek a tegnapi estéért. Gondolom, Miss Sydney elmesélte a maga változatát, és önmagát erényes áldozatnak állította be. És azt is beismerem, hogy többet ittam a kelleténél. Hatfield barátom megkezdett egy üveg átkozottul finom pálinkát, és az ital a fejembe szállt. - Matthew közönyt színlelve a kopott földgömbhöz sétált, és hanyagul megpörgette.

- Ennyivel nem érem be, Matthew. Igaz, a tegnapi esti viselkedésedről is beszélünk majd, de előbb egy másik, közben támadt ügyel foglalkozunk.

Matthew meglepődött.

- Mire célozol?

- Találkoztam ma reggel Mr. Tannerrel.

- Ki az?

Ross bosszúsán csóválta a fejét.

- Az intézőnk. Aki tíz éve intézi a vagyonunk és a birtokunk ügyeit.

- És te már ma reggel beszéltél is vele? Istenem, hát te sosem pihensz? Semmi kedvem holmi csip-csup üzleti kérdésekről...

- Nem csip-csup - szakította félbe Ross kurtán. - És nem üzleti ügyről van szó. Az egyik bérlőnk azzal a panasszal fordult Tannerhez, hogy a hajadon lánya néhány hónapos terhes.

Matthew tartózkodóbb arcot vágott.

- És mi közöm ahhoz, hogy egy parasztlány bekapta a legyet?

- A család azt állítja, hogy te vagy a gyerek apja. - Ross az öccse arcát figyelte, és elszorult a szíve, amikor meglátta a büntudatot Matthew szürkészöld szemében. Káromkodás hagyta el az ajkát. - A Rann családról van szó. Elcsábítottad a lányt, vagy nem?

Matthew mogorva fintort vágott.

- Szó sem volt csábításról, inkább kölcsönös vágyról. A lány megkívánt, én szívességet tettem neki, és kutya baja se lett senkinek.

- *Kutya baja se lett senkinek?* - ismételte Ross hitetlenkedve. - Tanner azt mondta, hogy a lány még nincs tizenhat éves, Matthew! Elvetted a szüzességét, és egy apátlan gyermekkel ajándékoztad meg, mellesleg pedig megcsaltad Ionát.

Matthew-n nem látszott büntudat.

- Mindenki ezt teszi. Kapásból egy tucat férfit tudnék megnevezni, aki házasságon kívül hajhássza az élvezetet. Szerencsétlen következmény, ha ebből fattyú születik, de ez a lány gondja, nem az enyém.

Rosst a dühe közepette is megdöbbenette öccse kőszívűsége. Jól látta, hogy Matthew pontosan azt tette, amit Sophiával a kedvese: kihasználta, becsapta és elhagyta.

- Istenem, mit tegyek veled? - kérdezte halkán. - Hát nincs lelkiismereted? Felelősségérzetted?

- A lelkiismeret és a felelősségérzet a te kizárólagos kiváltságod. - Matthew úgy pörgette a földgömböt, hogy majdnem leesett a tengelyéről. - Úgy állítottak mindig elém, mint a tökéletes erkölcsiség példaképét. Sir Ross, a férfiasság eszményképe. A földön senki sem ütheti meg az általad állított mércét, és az ördög vigyen el, ha akár csak megpróbálom. Egyébként sem irigylem a steril, örömtelen életedet. Tőled eltérően bennem van szenvedély, férfias vágy, és istenemre mondom, ki is elégítem, amíg a sírba nem fektetnek!

- Miért nem a feleségednél keresel örömeket? - kérdezte Ross csípősen.

Matthew a szemét forgatta.

- Egy héttel az esküvőnk után már untam Ionát. Egy férfitől lehetetlen elvárni, hogy örökre beérje egyetlen nővel. Ahogy a mondás tartja, a változatosság az élet sava-borsa.

Rosznak nagy kedve támadt megmosni Matthew fejét, de ádáz arckifejezéséből látta, hogy makacsul megátalkodott maradna. Sosem vállalná a tetteiért a felelősséget.

- És pontosan mekkora „változatosságban” volt részed? - Matthew értetlenségét látva türelmetlenül átfogalmazta a kérdését. - Hány nőt csábítottál el a Rann lányon kívül?

Matthew arcán halvány önelégültség jelent meg.

- Nem tudom biztosan... kilencet-tízet, azt hiszem.

- Írd fel a nevüket.

- Miért?

- Hogy megtudjam, nemzettél-e még fattyakat. És ha igen, akkor támogatod őket, és fizeted a taníttatásukat.

Öccse kelletlenül sóhajtott fel.

- Nincs erre pénzem, hacsak nem adsz előleget az örökségemből.

- *Matthew!* - dörögte Ross, és elsötétült a tekintete.

Matthew gúnyosan tartotta fel a kezét.

- Rendben, megadom magam. Vedd el, ami kevéske pénzem van. És most csatlakozhatom a barátaimhoz?

- Még nem. Valamit még tudnod kell. Mostantól gondoskodom róla, hogy a tétlenségednek vége legyen. Nem henyélhetsz a klubban, nem ihatsz álló nap, nem játszatsz szerencsejátékokot, és nem hajszolhatod a nőket. Ha felkeresed a szokott törzshelyeidet, meglátod majd, hogy nem kívánt vendég vagy. És bárhova menj, nem kapsz hitelt, mert a boltosok és a csaposok számára is egyértelművé teszem, hogy többé nem fizetem ki az adósságaidat.

- Ezt nem teheted meg! - fakadt ki Matthew.

- De mennyire, hogy megtehetem - biztosította Ross. - Mostantól fogva megdolgozol a járandóságodért.

- Dolgozni fogok? - A szó ismeretlen volt Matthew előtt. - És mégis *mit* csinálnék? Nem vagyok alkalmas a munkára. Én úriember vagyok!

- Majd találok valami megfelelőt - ígérte komoran Ross. - Felelősségre tanítalak, Matthew, kerül, amibe kerül.

- Ha apa még élne, ez sosem történne meg!

- Ha apa még élne, ez már évekkel előbb megtörtént volna - morogta Ross. - Sajnos, jórészt én vagyok a hibás. Túlságosan lefoglalt a Bow Street, hogy figyeljek rá, mit művelsz. Most azonban minden megváltozik.

Matthew hosszan átkozódott, miközben a szekrényben kutatott pohár és üveg után. Pálinkát töltött magának, és úgy hajtotta fel, mintha orvosság volna, aztán újabb adagot

töltött. Az ital mintha megerősítette volna. Néhányszor mély lélegzetet vett, aztán Ross engesztelhetetlen arcába nézett.

- Elmondod Ionának?

- Nem. De nem is hazudok neki, ha valaha hozzám fordul a hűségedet illető kérdéseivel.

- Helyes. A feleségem sosem tenne fel kérdéseket. Nem akarja tudni a választ.

- Az Úr legyen irgalmas hozzá - mormolta Ross.

Matthew ivott még egy kortyot, aztán körbeforgatta az italt a poharában, és rosszkedvűen felsóhajtott.

- Ennyi az egész?

- Nem - felelte Ross. - Még egy dolgról kell beszélünk: a Miss Sydney-vel kapcsolatos viselkedésedről.

- Már bocsánatot kértem. Többet nem tehetek, hacsak nem akarsz, hogy a véretem is ontsam.

- Arra nem lesz szükség. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy mostantól fogva a legteljesebb tisztelettel kell viseltetned iránta.

- Egy szolgáló iránt csak bizonyos fokú tiszteletet tudok tanúsítani.

- Már nem lesz sokáig az.

Matthew némi érdeklődéssel vonta fel a szemöldökét.

- Akkor hát elbocsátod?

Ross kemény és eltökélt pillantással viszonzta a tekintetét.

- Elveszem feleségül. Ha hajlandó hozzám jönni.

Matthew teljes értetlenséggel bámult rá.

- Szentséges Szűzanyám! - horkant fel reszelős hangon, és a legközelebbi székhez botorkált. Lezöttyent, és jól látszott a szeme fehérje, miközben szemügyre vette Rosst. - Komolyan beszélsz? De hisz ez örütség! Nevetség tárgya leszel! Egy Cannon feleségül vesz egy szolgálót! A családnak kedvéért keress valaki mást. Hisz ő is csak asszony, könnyen felcserélheted száz másikkal.

Rosznak minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne tegyen kárt a testvérében. Az íróasztalra támaszkodott, egy pillanatra lehunyta a szemét, és elfojtotta a dühét. Azután megfordult, és indulatos pillantását Matthew-ra szegezte.

- A magányosan töltött évek után most arra kérsz, hogy taszítsam el magamtól az egyetlen nőt, aki boldoggá tesz?

Matthew belekapaszkodott a szavaiba:

- Éppen erre céloztam. Annyi önmegtartóztató év után félig beleőrültél a nőhiányba. Bármelyik nőt kívánatosnak találnád. Hidd el, ez a teremtés nem méltó az érzelmeidre. Tanulatlan, nincs se stílusa, se családja. Tartsd szeretőnek, ha megtetszett. De azt tanácsolom, ne vedd el, mert garantálom, hogy hamarosan ráunsz, és akkor többé nem szabadulsz.

Ross haragja abban a pillanatban elmúlt. Nem érzett mást a testvére iránt, mint szánalmat. Matthew sosem talál rá az igaz szerelemre vagy szenvedélyre, csak annak üres utánzatára. Az életét elégedetlenül éli le, sosem tudja, hogyan töltsen meg a lelkében ásítozó ürességet. Ezért mesterséges élvezeteket keres majd, és megpróbálja meggyőzni magát, hogy elégedett.

- Nem is teszek kísérletet, hogy beláttassam veled Sophia értékét - felelte csendesen Ross. - De ha egyetlen szót is szólsz hozzá, amit kritikusnak vagy leereszkedőnek itélek, kiheréllek. Méghozzá lassan.

11.

A vendégek, akik a szombat esti bálra nem vettek álarcot, egyszerű fekete vagy fehér selyemmaszkot kaptak. A többség azonban csodálatos, külön erre az alkalomra tervezett maszkölteményt viselt. Sophiát elkápráztatták a tollakkal, ékkövekkel, hímzéssel díszített, kézzel festett álarcok. Az emberek jöttek-mentek, merészen flörtöltek, és élvezték az álruha nyújtotta névtelenséget. Éjfélkor majd mindenki leveti az álarcát, és utána pazar vacsorát tálalnak fel.

A fogadószoba ajtajánál kukucskálva Sophia elégedetten mosolygott a szertartásos menüett zenéjére gyakorlott meghajlásokkal és pukedlikkel táncoló vendégeken. A hölgyeken divatosan élénkszerű ruhák voltak, a férfiak többsége viszont feltűnő látványt nyújtott fekete-fehér estélyi öltözékében. A frissen viaszolt és fényesített padló visszaverte a csillárok sziporkázó fényét, és varázslatos ragyogásba vonta a vendégsereget. A levegőben sűrű virág- és parfümillet úszott, amit csak az üvegház és az előcsarnok felől fújó esti szellő frissített fel.

Aki nem táncolt, a fogadószobán túli termekben kártyázott vagy biliárdozott, pezsgőt ivott, és olyan csemegéket evett, mint amilyen az osztrigapástétom, a homáros lepény vagy a rumba áztatott sütemény. Sophiának eszébe jutott a vacsora, és visszaindult a konyhába, hogy ellenőrizze, minden a tervek szerint halad-e. Diszkrétén kisurrant a házból, és az épületet megkerülő kerti úton indult el. Tavasziasan hűs volt a levegő, és Sophia megkönnyebbülten sóhajtott fel, majd meglazította sötét ruhája szoros gallérját.

Amikor elment az oszlopsorral ékesített, nyitott üvegház mellett, meglepetten látta, hogy odabent az idős Mr. Cannon ül a kerekesszékekben, és egy nagy ablakon át a bált nézi. A közelében egy inas várakozott, akit bizonyára azért állítottak oda, hogy a mogorva vénember kívánságait teljesítse.

Sophia félénk mosollyal közeledett hozzá.

- Jó estét, Mr. Cannon. Megkérdezhetem, miért ül idekint egyedül?

- Bent nagy a zaj és a nyüzsgés - felelte az öregember. - Azonkívül éjfélkor tűzijáték lesz, és innen lehet majd a legjobban látni. - Tűnődve pillantott Sophiára. - Ami azt illeti, maga is végignézhetné velem. - Az inához fordulva ridegen vetette oda: - Hozzon pezsgőt. És két poharat.

- Sajnos, én nem ihatok, uram... - kezdett szabadkozni Sophia.

- Tudom jól. Szólítja a kötelesség. De nekem ma van a születésnapom, ezért a kedvemben kell járnia.

Sophia fanyarul elmosolyodott, és leült egy kőpadra, az öregúr széke mellé.

- Ha azt látják, hogy magával pezsgőzöm és nézem a tűzijátékot, valószínűleg elbocsátanak.

- Majd felveszem társalkodónőnek.

Sophia még mindig mosolyogva kulcsolta össze kezét az ölében.

- Nem visel álarcot, uram?

- Miért viselnék? Aligha tévesztenék meg bárkit is ebben a furcsa szerkezetben. - Az ablakon át a táncolókra nézett, és gúnyosan horkant fel. - Negyven éve sem szerettem az álarcosbálokat, amikor divatba jöttek, és most még kevésbé rajongok értük.

- Bárcsak lenne álarcom! - merengett Sophia, és elmosolyodott. - Azt tehetnék, amit akarok, és senki sem ismerne meg.

Az öregember végigmérte.

- Miért visel egy ilyen estén egyszerű gyapjúruhát? - kérdezte váratlanul.

- Nincs szükség szebb ruhára.

A férfi megvetően nevetett fel.

- Butaság. Ünnepi alkalmakkor még Mrs. Bridgewell is a szép, fekete selyemruháját vette fel.

- Nincs ennél elegánsabb ruhám, uram.

- Miért nincs? Az unokám nem ad rendes fizetést?

A beszélgetést az inas érkezése szakította félbe, aki tálcán hozta a pezsgőt.

- Helyes - mondta Mr. Cannon. - Reimsi? Hagyja csak itt az üveget, és menjen be, hátha ott több hasznát veszik. Miss Sydney majd itt marad mellettem.

Az inas engedelmesen meghajolt, és távozott. Sophia elfogadta a pezsgőt, és a talpánál fogta a poharat. Kíváncsian nézte a borostyánszínű italt.

- Ivott már ilyet? - kérdezte az öregember.

- Egyszer - ismerte be Sophia. - Amikor az unokatestvéremnél éltem Shropshire-ben, egy szomszédtól kaptam egy üveggel, amiben maradt egy kevés, de már állott volt. Csalódást jelentett az íze. Édesre számítottam.

- Ez francia pezsgő, ízleni fog. Nézze csak, hogy a buborékok függőlegesen szállnak fel! A jó évjárat jele.

Sophia felemelte a lapos poharat, és élvezte a hűs, csiklandós érzést, ahogy a buborékok az orrában szétpukkantak.

- Mitől gyöngyözik? - kérdezte ábrándosan. - Biztos varázslat.

- A kétszeres erjedés okozza - világosította fel a férfi. A hangja olyan száraz és tompa volt, mint Rossé. - Az ördög borának is nevezik a buborékos természete miatt.

Sophia óvatosan belekóstolt a száraz, habzóborba, aztán az orrát ráncolta.

- Még most sem ízlik - jelentette ki, mire az öregember felnevetett.

- Próbálgassa. Idővel rákap majd az ízére.

Bár Sophia szívesen elmondta volna, hogy sosem lesz alkalma rákapni, engedelmesen bólintott, és ivott.

- Tetszik a pohár formája - mondta, miután az ital lecsorgott a torkán.

- Valóban? - csillogott huncutul az öregember szeme. - Marie Antoinette melle után formázták.

Sophia szemrehányóan nézett rá.

- Ez csúnya megjegyzés volt, Mr. Cannon. - Az öregember erre élvezettel kuncogott.

- Nem Marie Antoinette melle után formázták - csatlakozott egy új hang a beszélgetésükhöz. - Nagyapa csak meg akarja botránkoztatni. - Ross tűnt fel mellettük. Estélyi öltözékében komoran jóképű volt, ujjáról fekete álarc lógott. Foga kivillant, amikor elmosolyodott, s olyan elbűvölő és kedves lett az arca, hogy Sophiának elakadt a lélegzete. Ma este senki sem ért fel vele, senkiben sem volt meg az elegancia és a markáns férfiasság ilyen elege.

Sophia igyekezett leplezni, milyen hatást tett rá, és nagyot kortyolt a hideg pezsgőből, de a jegesen égető italtól a torkán akadt a szó.

- Jó estét, Sir Ross - köszönt, és szemét elfutották a könnyek. Zavartan állt fel, és helyet keresett, ahova leteheti félig kiürült poharát.

- Ejnye, nagyapa - mondta Ross -, tudhattam volna: mindent elkövetsz, hogy megrontsd Miss Sydney-t.

- Egy üveg finom Reimsit aligha neveznék *megrontásnak* - védekezett az öregúr. - A franciák szerint a pezsgő egyetemes orvosság.

- Most először hallom, hogy valamiben egyetértesz a franciákkal. - Ross szeme még nevetős volt, amikor elkapta Sophia csuklóját: nem akarta, hogy elmenjen. - Maradj, és idd meg a pezsgődet, kicsikém - súgta oda halkán. - Ami engem illet, mindent megkaphatsz, amit csak kívánsz.

Sophia elpirult, és a kezét ráncigálta. Nagyon is tudatában volt annak, hogy az öregember figyeli őket.

- Szeretném tenni a dolgomat, uram.

Alig hitt a szemének, amikor Ross a szájához emelte a kezét, és belecsókolt a tenyerébe. Mindezt a nagyapja szeme láttára! A kapcsolatukat akkor sem hozhatta volna jobban a világ tudtára, ha egy hegyről kürtöli szét.

- De Sir Ross! - fedtte meg halkán a férfit.

Ross szántsándékkal fogva tartotta a tekintetét, így hozta szavak nélkül a tudtára, hogy mostantól nem rejti többé véka alá az iránta táplált érzéseit.

Sophia zavartan nyújtotta át a poharát.

- Mennem kell - mondta elfúló hangon. - Bocsásson meg, kérem. - Mialatt elsietett, Ross a nagyapja mellett maradt, de Sophia a hátában érezte a pillantását, olyan áthatóan követte a férfi a tekintetével.

Ross felvonta a szemöldökét, és várakozásteljesen a nagyapjára pillantott.

- Nos?

- Jó parti - felelte az öreg Cannon, és látható élvezettel töltött magának még egy kis pezsgőt. - Kedves és mesterkéletlen teremtés. Hasonlít a nagyanyjára. Kóstolgattad már a bájait?

Ross mosolyogva fogadta a váratlan kérdést.

- Ha így volna is, nem árulnám el.

- Szerintem igen - nézett rá a nagyapja a pohár széle fölött. - És ha ebben is hasonlít a nagyanyjára, akkor igazán kellemes időt tölthettek együtt.

- Ej, vén kujon! Csak nem azt mondod, hogy te és Sophia Jane...?

- Dehogynem. - Gyönyörűséges emlék lehetett, mert az öreg Cannon belefeledkezett, és közben szórakozottan forgatta öreg ujjai között a pezsgős poharat. - Éveken át szerettem - mondta halkán. - Jobban kellett volna törnöm magam, hogy elnyerjem a kezét. Ne hagyj, hogy bármi is közéd és a szeretett nő közé álljon, fiam.

Ross arcáról lehervadt a mosoly.

- Nem hagyom, uram - felelte komolyan.

Sophia épp a kő- és márványlapokkal kirakott előcsarnokon ment át, amikor egy árnyékos, boltíves benyílóból előlépett egy sötét alak. A többi vendéghez hasonlóan fekete selyemálcot és estélyi öltözetet viselt. Fialat volt, és tagbaszakadt, széles vállú

és karcsú derekú, olyan erős testalkatú, mint a legtöbb Bow Street-i nyomozó. Mit keres egy ilyen vendég a fogadószobától ennyire messze? - tünődött Sophia. Bizonytalanul torpant meg.

- Uram? - kérdezte. - Segíthetek valamiben?

A férfi sokáig nem felelt. Végül közelebb ment a lányhoz, és karnyújtásnyira tőle megállt. Az álarc alól csillogó, élénk, kék szem nézett rá; átható tekintete szinte megbabonázta Sophiát. Hangja halk és rekedt volt, amikor megszólalt:

- Magát keresem.

Sophia tanácstalanul nézett rá. Volt benne valami, ami nyugtalanságot keltett benne, valami különös, ideges veszélyérzetet. Az álarc eltakarta a férfi arcát, de merészen előreugró orrát és széles száját semmi sem leplezte. Barna haja rövid volt, és szépen fésült, bőre úriember létére szokatlanul barna.

- Miben lehetek a szolgálatára? - kérdezte Sophia óvatosan.

- Hogy hívják?

- Miss Sydney-nek, uram.

- Maga itt a házvezetőnő?

- Csak ma este. Sir Ross Cannonnál dolgozom, a Bow Streeten.

- A Bow Street veszélyes hely az ön számára - felelte kissé bosszúsán a férfi.

Részeg, gondolta Sophia, és egy lépést hátrált.

- Hajadon? - kérdezte a férfi, és lassan követte.

- Nem vagyok férjnél - ismerte el a lány.

- Miért marad egy ilyen lány férj nélkül?

Furcsa és nem helyénvaló kérdések voltak. Sophia zavartan úgy döntött, bölcsebb, ha mielőbb távozik.

- Nagyon kedves, hogy érdeklődik, uram, de most dolgom van. Ha megbocsát...

- Sophia - suttogta a férfi, és sóvár tekintettel nézett rá.

Sophia megdöbbsent, és el is csodálkozott, honnan tudhatja a keresztnévét. Elkerekedett szemmel bámult rá, amikor váratlanul valami zaj vonta el a figyelmét. Nevetés és éljenzés harsant, élénk zene és petárdák robbanása. Az eget ragyogó fény töltötte be, a színes vibrálás a padlóra vetült. Éjfél lehet, futott át Sophia fején. Ideje, hogy a vendégek levegyék az álarcukat. Gépiesen a robbanások felé fordult.

Az idegen mögéje surrant, de olyan gyorsan és nesztelenül, hogy nem is érezte, míg valami hideg nem hullott a mellére. Odakapta a kezét, és a szokatlan súllyal bíbelődött, ám a következő pillanatban csattanást hallott.

- Viszontlátásra - csapta meg egy meleg lehelet a fülét.

Mire megfordult, a férfi már ott sem volt.

Sophia elképedve szorította a tenyerét a mellkasára, ahol ékkövek és nemesfém bonyolult csipkét érezte. Egy nyakék. De miért adna neki ilyet egy idegen? Döbbenet és rémület kerítette hatalmába, lába sebesen kifelé repítette. A súlyos nyakéket rángatta, a csatot kereste, de nem tudott szabadulni tőle.

Izgatottan szaladt a nyitott üvegházhoz, ahol Rosst és a nagyapját hagyta. Nagy tömeg gyűlt köréjük, és még többen érkeztek a bálterem felől. A petárdák ragyogó színnel töltötték meg az eget, állatokat és fákat formáztak, és a füstpamacsokon keresztül szikraeső hullt a földre. Zúrzavaros jelenet volt, fülsiketítő zajjal.

Sophia a ház oldalához simult, és megpróbálta eltakarni kezével a nyakában csillogó ékszert. Bár Ross nem láthatta-hallhatta, felé fordult, mintha megérezte volna, hogy ott

áll. Amikor holtápadt arcát megpillantotta, azonnal cselekedett. Átfurakodott az éljenző tömegen, miközben le nem vette róla a szemét. Pár lépéssel mellette termett. A zaj akkora volt, hogy képtelenség volt megszólalni.

Ross megfogta a kezét, és szelíden lefejtette a nyakáról. Előtűnt a rengeteg gyémánt. Ross szeme összeszűkült, amikor meglátta az ékszer. Sophia tehetetlenül rángatta a súlyos nyakéket, próbálta levenni. Hirtelen érezte, hogy Ross meleg keze a tarkóján keresgél, és kinyitja a csatot. Az arany és az ékkövek lesiklottak a nyakáról. Ross a zsebébe rejtette az ékszer, és behúzta Sophiát a házba.

Meg sem állt a kék szalonig, amely az előcsarnokból nyílt. A tűzijáték fülsértő robbanásai és ünnepi ragyogása után mellbevágó volt a teremben honoló csend.

- Mi történt? - kérdezte Ross kurtán.

Sophia megpróbálta összefüggően elmagyarázni.

- A konyhába tartottam, amikor egy férfi megállított. Álarcot viselt. Azt mondta, engem keres. Biztos, hogy még sosem találkoztam vele, mégis ismerte a nevem. - Bizonytalanul mesélte el különös beszélgetésüket, majd az idegen meglepő tettét, ahogy felkapcsolta rá a gyémánt nyakláncot, és eltűnt.

Mialatt beszélt, Ross a nyakát simogatta, mintha le akarná törölni a másik férfi érintését.

- Hogy nézett ki?

- Barna haja volt, és kék szeme. És magas volt, de nem annyira, mint maga. Először azt hittem, az egyik nyomozója. Erős testalkatú volt, úgy is mozgott, mint ők, vagyis magasságához képest szokatlanul fürge volt. Elegáns ruhát viselt, akárcsak a többi vendég, de nem hiszem, hogy közülük való volt.

- Volt rajta sebhely vagy anyajegy?

- Nem láttam ilyesmit - rázta a fejét Sophia.

Ross komoran húzta elő a nyakláncot a zsebéből, és egy mahagóniasztalra fektette. Sophia odahúzódott mellé, és áhítatos ijedtséggel bámulta. Még sosem látott ilyen pompás ékszer: gyémántvirágok és smaragdlevelek soraiból szőtt csillogó csipke volt.

- Valódi? - suttogta.

- Az ilyen ékszereket nem üvegből készítik - hangzott a tompa válasz.

- Egy vagyonba kerülhetett.

- Három-négyezer fontba, ha nem tévedek. - Ross méricskélő tekintete végigsuhant az ékszeren. - A csodálód vagy nagyon gazdag, vagy ügyes tolvaj.

- Miért van ez? - suttogta Sophia. - Semmit sem tettem, amivel felkeltettem volna valaki érdeklődését. Mit akarhat? Miért tenne ilyet egy idegen?

A hangjából kicsendülő rémületet hallva Ross lehajolt, és megnyugtató csókot lehelt a lány halántékára.

- Feltett szándékom, hogy kiderítem. Ne félj. Nem hagyom, hogy bármi bajod essék.

Sophia lehunyta a szemét, és beszívta a férfi ismerős illatát. Megnyugtatta határozott ereje.

- Gyere - mormolta Ross. - Elkísérlek a konyhába.

- És aztán?

- Összeszedek néhány inast, és átkutatjuk a házat meg a kertet, hátha az idegened még itt bujkál valahol. Bár kétlem, hogy ekkora bolond volna. - A nyaklánc után nyúlt, és belesüllyesztette a zsebébe. - Egy ilyen ékszer nem a semmiből terem itt... ritka és értékes. Gondolom, nem nehéz kideríteni, honnan származik. Amiből érdekes

következtetést lehet levonni. Az imádód azt szeretné, ha felfedné a kilétét, máskülönben nem adna egy ilyen árulkodó bizonyítékot.

- Gondolja, hogy ő küldte a levendulaszínű ruhát is?

- Igen. - Ross türelmetlenül szorította össze a száját, amivel elárulta, alig várja, hogy megkeresse a rejtélyes vendéget. Amikor azonban Sophia feszült arcára pillantott, megtorpant, és megölelte a lányt. Úgy húzta magához, hogy Sophia kénytelen volt felágaskodni. A férfi átkarolta, és követelőző csókban forrt össze vele.

Néma parancsára Sophia ajka is szétnyílt, és engedett a férfi érzéki kíváncsiságának. A csók egyre követelőbb lett. Ross nyelve lassan vette el az esztét, a férfi térde a lába közé nyomult. Megannyi észérv, aggodalom égett hamuvá a szenvedély lángjában. Csak Ross maradt, akinek a keze és a szája arra a tüzes, meghitt együttlétre emlékeztette, amiben előző éjszaka volt részük. Sophia térde megroggyant, lihegni kezdett, keze nyugtalanul simogatta a férfi hátát. Leküzdhetetlen vágy kerítette a hatalmába, hogy széttépje Ross ruháját, aztán a magáét, hogy mindketten meztelenül álljanak itt.

- Ross - nyögte, és hátrahajtotta a fejét, mialatt a férfi a nyakát csókolta.

Ross felemelte a fejét, és férfias elégedettséggel mosolyodott el, amikor látta Sophia bódult tekintetét és szenvedélytől duzzadt ajkát.

- Az enyém vagy, Sophia... és nem engedem, hogy bármi rossz történjék veled. Megértetted?

A lány kábultan bólintott, és kicsit imbolygott, amikor a férfi átkarolta, és kivezette a szobából.

A rejtélyes idegenek nyoma sem volt Silverhill Parkban; Ross nem is számított másra. A nyom, amit hátrahagyott, ennek ellenére az elfogásához vezet majd. Ross alig várta, hogy visszatérhessen a Bow Streetre, és megkezdhesse az ügy kivizsgálását. A gondolat, hogy valaki ilyen megátalkodottan, titokban követi Sophiát, a legősibb férfiösztöneit ébresztette fel. Nem nyugszik, fogadta meg, míg sarokba nem szorítja azt a gazfickót, a keze közé nem kapja, és ki nem szedi belőle a részletes vallomást.

Másnap szerencsére véget ér majd a mulatság. Ross szólt az inasának, hogy a kora reggeli távozásra számítva már most csomagolja be a holmiját. Mialatt az inas a ruháit hajtogatta, és szépen egymásra fektette őket aládában, Ross a sötét házban bolyongott. Már csak pár helyen voltak ébren: egy pár egy árnyékos sarokban ölelkezett, a biliárdteremben még folyt a kártyajáték, és néhány férfi szivarozott a könyvtárban.

Sophia már biztosan a szobájában van. Ross szeretett volna hozzá sietni. Még sosem volt ilyen nehéz helyzetben: megbántott valakit, akit szeretett, és nem tudta, hogyan hozza helyre; belátta, hogy nem tehet semmit, csak azt, hogy feltámasztja John Sydney-t a halottaiból.

Nem könnyített a szívéen, hogy Sophia megbocsátott neki. Mindig közékük állnak majd múltbeli tettei. Ross kétségbeesett sóhajjal folytatta céltalan kóborlását, és az elmúlt huszonnégy óra eseményein rágódott. Sophia iránti érzései úgy felerősödtek, hogy nem éri be kevesebbel, mint a feltétlen birtoklással. Visszavonhatatlanul, egy életre meg akarta magának szerezni. Ha Sophia igent mond, akkor megpróbálja olyan boldoggá tenni, hogy az öccse emléke ne zavarja meg az egymás iránti érzéseiket.

Egyszer csak a házvezetőnő kis szobája előtt találta magát, amely a konyha közelében volt. Kétszer is felemelte a kezét, hogy bekopogjon, aztán mégis leengedte. Tudta, hogy

vissza kellene mennie a szobájába, és türelmesen meg kellene várnia, hogy kiderítse, mi az igazság a múlttal kapcsolatban. Sophiára kellene gondolnia, nem a saját vágyaira. De annyira kívánta a lányt, hogy az aggály és lelki furdalás már mit sem számított. Kötelességérzet és vágy között őrlődve állt az ajtó előtt, ökölbe szorította a kezét, és teste forró volt szenvedélytől.

Amikor a lelkiismerete végre vonakodva, de visszakergette volna a szobájába, kinyílt az ajtó, és Sophia súlyos szempilláktól keretezett kék szeme nézett rá. A lány szemérmesen magasan záródó, begombolt hálóinget viselt. Ross szerette volna kigombolni, és nyelvvel követni ujjai nyomát a lány gyöngyházfényű bőrén.

- Egész éjjel itt akarsz állni? - kérdezte halkán Sophia.

Ross az ajtógombba kapaszkodott, és mohó tekintete végigfutott a lány alakján. A vágy ellenállhatatlanul söpört végig rajta. Képtelen volt tisztán gondolkodni.

- Csak látni akartam, hogy jól vagy.

- Nem vagyok jól - felelte Sophia, kis kezével elkapta a férfi mellényét, és húzni kezdte befelé. - Magányos vagyok.

Ross alig kapott levegőt, de hagyta, hogy Sophia behúzza a szobájába. Becsukta az ajtót, és lenézett a lány komoly arcába. Sophia ajka érett, hamvas gyümölcsre emlékeztette a sejtelmes gyertyafényben.

- Van néhány ok, amiért várunk kellene - kezdte nyersen, hogy egy utolsó esélyt adjon a lánynak a visszaközásra. De egy szót sem tudott kinyögni, amikor Sophia lábujjhegyre állva a testéhez szorította karcsú alakját.

- Most az egyszer ne cselekedj helyesen - suttozta, és selymes karjával átfonta a nyakát.

Ross érezte, ahogy Sophia finoman a fülcimpáját harapdálja, majd ezt hallotta: - Ha van hozzá bátorságod.

A néhány kósza emléket, amit Sophia első kedveséről őrzött, hamarosan elűzte Ross simogatásainak kiszámított szenvedélyessége. A férfi kapkodás nélkül vetköztette le mindkettőjüket, és ezt gyakran szakította meg ráérős csókokkal. Sophia nem is értette, hogy valaki, aki így hajszolja magát a munkában, hogyan képes ilyen lassan szeretkezni, mintha az idő elvesztette volna a jelentőségét. Amikor a férfi végre levette róla az alsóingét, és Sophia meztelen volt, megkönnyebbült nyöszörgéssel bújt a férfihoz, akinek meleg és selymes volt a bőre, mellkasát pedig sűrű, fekete szőr borította, ami csiklandozta Sophia mellét. Érezte, ahogy a férfi hímvesszője erősen a hasához nyomul, és óvatosan érintette meg; még újonc volt a szeretkezés művészetében.

A hímvesszőt erek hálózta be, a vékony, selymes bőr meg-megcsúszott az alatta érezhető acélkeménységen. A lány tétován szorította meg, amitől Ross hímvesszeje súlyosan megmoccant, mintha önálló életre kelne.

- Jaj! - akadt el Sophia lélegzete.

Ross hangja elfulladt a vágytól és valami mástól is, ami gyanúsan nevetésnek hangzott.

- Ne félj. - A lány kezét a makkhoz csúsztatta. - Itt a legérzékenyebb.

Sophia a széles makkot simogatta, eljátszott a középen levő kis nyílással, amíg egy csepp nedvesség ki nem buggyant. A cseptől síkos lett a bőr, és Sophia körkörös

simogatta a makkot, mielőtt lejjebb siklott volna a keze, hogy felfedezőútra induljon a feszes, hűvös herezacskón.

Ross hirtelen szelíden elkapta a csuklóját.

- Egyelőre elég ennyi - jegyezte meg reszelős hangon.

- Miért?

- Mert elvesztem az önuralmam.

- Ez a célom - felelte a lány.

Ross mélyről jövő nevetéssel válaszolt.

- Úgy csináljuk, ahogy én szeretném - mormolta. Felkapta Sophiát, és a keskeny ágyra fektette. - És sokáig elhúzom.

Ross magas, izmos, kemény teste elnyúlt mellette, Sophia pedig remegő izgalommal gördült oda hozzá. A férfi a hátára fektette, és fölé hajolt; forró lehelete a mellét simogatta. Nyelvével izgatta a lány mellbimbóját. Sophia belekapaszkodott a férfi széles vállába, és homorított, hogy Ross jobban hozzáférjen. A férfi harapdálta és finoman szívta az egyre keményedő bimbót, majd a másik mellel kezdett foglalkozni, a lány pedig vonaglott alatta.

- Ross! - kiáltott fel Sophia kétségbeesetten.

- Igen?

- Többet akarok... többet... - A lány érezte, hogy Ross keze végigsimítja a hasát, és ékesszóló mozdulattal emelte meg a csípőjét.

A férfi felemelte a fejét, és lángoló tekintetében elégedettség költözött, amikor látta, mennyire kipirult a lány arca. Sophia hálásan nyögécselt, amikor a férfi keze megtalálta az utat a göndör szőrzeten át ahhoz a ponthoz, ami olyan édesen feszült, de nem értette, hogy miért csak futólag érinti meg a férfi.

- Jaj, Ross, ne hagyd abba... kérlek...

- Mást szeretnék. - A férfi lejjebb csúszott, és csókokkal hintette be a lány testét, míg vállával el nem helyezkedett kitárt combja között.

Sophia érezte, hogy a férfi a combja belső oldalát csókolja. Hirtelen rájött, mit akar; összerándult, és félig ülő helyzetbe tornázta magát.

- Várj! - lihegte, és két kezébe fogta a férfi fejét. - Várj. Ott ne.

A férfi csillapítóan simogatta a lábát.

- Még nem csináltál ilyet?

- Hát persze hogy nem! Meg sem fordult a fejemben, hogy valaki ott... - Elhallgatott, és zavartan ráncolta a homlokát. - Kétlem, hogy Anthony tudott volna erről.

A férfi halkán felnevetett, és megcsókolta a lány térdét.

- Aznap, amikor megláttalak, már ezt akartam tenni veled.

- Komolyan? - kérdezte elképedve Sophia.

- Ott helyben, az irodámban. Az asztalomra akartalak fektetni, és be akartam bújni a szoknyád alá.

- Lehetetlen - rázta a fejét kételkedve a lány. Képtelen volt elhinni, hogy a férfi hűvös viselkedése ilyen gondolatokat takart. - Hiszen olyan méltóságteljesen viselkedtél!

- Amennyire csak ágaskodó hímvesszővel lehet.

- Valóban? De hogyan... - Felsikoltott, amikor a férfi feje ismét eltűnt a combja között. - Jaj, Ross, várj még...

- A ma éjszaka után - hangzott Ross bársonyos suttogása - azt is elfelejtetted, hogy Anthony valaha létezett.

Sophia érezte, ahogy a férfi ujjai szétválasztják duzzadt szeméremajkát, és nyelve az érzékeny csúccsal kezd játszani. Nyögve rogyott vissza a matracra, és semmit sem látva meredt a sötétségbe. Jaj, istenem, hiszen *nyalogatja!* Hosszan, kígyózó mozdulatokkal, amitől Sophia teste remegett vad izgalmában.

Képtelen volt uralkodni csípője vonaglásán, és újra meg újra a férfi felé lökte magát. Ross a feneké alá nyúlt, és irányította Sophia csípőmozgását, miközben nyelvvel izgatta, kacérkodott vele, fürdette. Amikor Sophia izgalma már az elviselhetetlenségig fokozódott, Ross felemelte a fejét, és testével a lány fölé ereszkedett.

- Jaj, istenem - nyöszörögte a lány, aki ott maradt a csúcspont előtt lebegve. - Kérlek, *kérlek...*

Ross egyetlen csípőmozdulattal belehatolt. Sophia halkán felkiáltott, izmai ösztönösen összerándultak a gyöngéd, de könnyörtelen behatolástól. Úgy érezte, képtelen jobban kitágulni, többet befogadni. Kétségbeesetten igyekezett, de lehetetlennek tűnt.

A férfi megsimogatta szájával az ajkát.

- Nyugodj meg - suttogta. - Nem bántalak. Engedd el magad, szerelmem.

Keze kettejük teste közé csúszott, és Sophia érezte, ahogy lassú mozdulatokkal, könnyedén és óvatosan egyre beljebb hatol, s közben őt simogatja. Sophia a hímvesző minden behatolásánál felnyögött, de ajkába harapott, hogy ne kiáltson fel hangosan. A következő pillanatban Ross teljesen belecsúszott, majd kihúzta a hímveszőjét majdnem a makkig, és újra gyötrelmes lassúsággal hatolt bele. Mellszőrzete csiklandozta Sophia mellbimbóját, lapos hasa az övéhez ért. Sophia kígyózó mozdulattal félúton találkozott vele, csípője átvette a hosszú, élvezetes mozdulatok ritmusát, majd könnyörögni kezdett:

- Kérlek, ne ilyen finoman. Erősebben, úgy, kérlek...

A férfi megcsókolta, és belefojtotta a kiáltásait. A lány testét vad görcsök rázták meg, hüvelyével erősen szorította Ross hímveszőjét, amíg Ross fel nem nyögött, és a lány csípőjét két kézzel megragadva maga is el nem élvezett.

Sophia kis ideig még vonaglott a gyönyörtől, Ross pedig átölelte, és még egyszer megcsókolta. Sophia a férfi nyelvvel a szájában, lent pedig a hímveszőjével betöltve úgy érezte, ismét végighullámszik rajta a gyönyörűség: felnyögött, és beleremegett a második orgazmusba.

Ross hosszú idő elmúltával az oldalára feküdt, nehogy összenyomja a lányt. Sophia élvezettel nyújtózott el mellette.

- Ross - motyogta álmosan -, szeretnék elmondani valamit. Talán nem hiszed el, de igaz.

- Igen?

- Nem tudtam volna végigcsinálni.

- Hogy összetörd a szívem? Tudom jól.

- Hogyhogy?

Ross lesimította a lány összekócolódott tincseit, és beterítette velük a mellkasát.

- Nem jellemző, hogy bárkit bántani tudnál. Sosem tudtál volna becsapni.

Sophiát meglepte, mennyire hisz benne a férfi.

- Hogy lehetsz olyan biztos ebben?

- Könnyen bele lehet látni a szándékaidba - játszott a férfi Sophia fülcimpájával. - Egy ideje már tudom, hogy szeretsz. Tegnap reggelig csak abban nem voltam biztos, mennyire. De egy hét távollét után elég volt az arcodat látnom: mindent elárult.

Sophiát felkavarta a férfi kijelentése. Felült, és a férfi fölé hajolt, meztelen keblét félig eltakarták kócos fürtjei.

- Ha ennyire átlátszó vagyok, mondd meg, mire gondolok!

Ross az arcát fürkészte, majd lassan elmosolyodott.

- Azt próbálsz kitalálni, mikor szeretkezem veled legközelebb. - Mielőtt Sophia felelhetett volna, még jobban magára húzta, és a csípője mellé igazította a lábát. Sophia meglepődött, amikor érezte, hogy a férfi hímveszője életre kel, és keményen nyomul gyöngé bőréhez. - És íme, a válaszom - mormolta Ross, aztán lehúzta magához a lány fejét.

Sophia a Londonba tartó úton az eseménydús hétvégétől kimerülten Ross ölében kucorodott, és majdnem egész idő alatt szundikált a hintóban. Ross az alvó lányt nézte, és elcsodálkozott azon, milyen nagy jelentőségű változások történtek az életében. Annyira hozzászókkott a magányhoz, hogy el is felejtette, milyen az, ha ilyen óriási szüksége van valakire. Minden vágya, amit eddig a testi és lelki szerelem, valamint egy asszony társasága iránt elnyomott magában, megsokszorozott erővel tört fel testéből-lelkéből. Nyugtalanította, hogy Sophiának ilyen hatalma támadt fölötte, amit ráadásul ő maga adott a lánynak. Isten óvja, ha Sophia majd rájön erre! Mégsem tudott semmit megtagadni tőle.

A lány teste, amely a hintó mozgásától ide-odazöttyent, felizgatta, és tétlen ábrándozásra készítette. Gyöngéden a melléhez szorította Sophia fejét, és elnézte, ahogy alvás közben változik az arckifejezése. Előbb kicsit összevonta sötét szemöldökét, és szája nyugtalanul megrándult. Nem lehettek nyugodt álmai. Ross az arcát simogatta, és megnyugtatóan mormolt a fülébe, mire Sophia aggodalmas arca kisimult. Ross nem tudott uralkodni magán, és keze a lány érzéki keblére csúszott. Sophia még alvás közben is hevesen reagált: meggörbült a háta, és álmosan motyogva Ross tenyerének feszült. A férfi Sophia homlokára szorította az ajkát, és magához ölelte, míg a lány nyújtózkodott, és ásított.

- Bocsáss meg - nézett le Ross a lány lassan ébredező tekintetébe. - Nem akartalak felébreszteni.

Sophia álmosan pislogott.

- Ott vagyunk már?

- A legrosszabb esetben is fél óra múlva.

A lány pillantásába óvatosság költözött.

- És holnap mi lesz? - kérdezte.

- Kiderítem, hogy én küldtem-e évekkal ezelőtt az öcsédet a börtönhajóra.

Sophia becsúszta a kezét Ross mellénye alá, hogy érezze a teste melegét.

- Bármire bukkansz, nem számít.

- Dehogynem - felelte nyersen a férfi.

- Nem. - Sophia felágaskodott, átkarolta a férfi nyakát, és finoman megcsókolta Rosst: óvatosan fedezte fel a száját, aztán becsúszta a szájába a nyelvét. Ross öt másodpercig bírta, aztán egy nyögéssel válaszolt Sophia gyöngéd ígézetére. A csók hosszabb és odaadóbb lett, ahogy Ross elmerült Sophia üde bájában.

- Sophia - szakította el magát Ross. Bár nem ez volt a megfelelő idő és hely, a szavak akaratlanul is kibuktak a száján. - Feleségül akarlak venni.

A lány mozdulatlanul feküdt a karjában, arca csak néhány centiméterre volt az övétől. Látszott rajta, hogy nem számított lánykérésre. Zavarában és izalmában pislogni kezdett, aztán a nyelve hegyével megnyalta az ajkát.

- Az ilyen társadalmi helyzetű urak nem veszik el a szolgálójukat.

- Előfordult már.

- Igaz, de akik ilyen hibát követtek el, nevetség tárgyává váltak, sőt olykor ki is közöcsítették őket. És te nagyon is a nyilvánosság előtt szerepelsz. A bírálóid könyörtelenül elbánnának veled!

- Se szeri, se száma az eddigi nyilvános bírálataimnak - vetette ellene Ross. - Már megszoktam. És úgy beszélsz, mintha főrend volnék, holott csak a szakmámat követem.

- A szakmádat követed, de gazdag, az arisztokráciával szoros kapcsolatban levő családból származol.

- Ha már a társadalmi helyzetünket feszegetjük, akkor hadd hívjam fel a figyelmedet, hogy egy vicomte lánya vagy.

- De nem kaptam a rangomhoz méltó nevelést. A szüleim halála után nem volt részem további nevelésben. Nem tudok lovagolni, táncolni, nem tanultam zenélni. Nem tanítottak meg az illemszabályokra, az előkelő viselkedésre...

- Egyik sem számít.

A lány hitetlenkedve kacagott.

- Neked talán nem, de nekem igen!

- Akkor majd megtanulod, amire szükséged van.

Sophia a férfi ingének egyik redőjét babrálta.

- Nem mehetek hozzád.

- Azt akarod mondani, hogy nem akarsz hozzám jönni? - Ajka a lány selymes hajtövét súrolta, és lesiklott a halántékára.

- A családod nem helyeselné.

- Dehogynem. - Ross megcsókolta a nyakát. - Anyám világosan megmondta, hogy tárt karokkal fogad. A többi családtag, a nénikék, bácsik és unokatestvérek úgy tesznek majd, mint ő. A nagyapám egyenesen megparancsolta, hogy kérjem meg a kezedet.

- Az nem lehet! - csodálkozott el Sophia.

- Azt mondta, hogy nálad csinosabbat nem találok. Hozzátette, hogy termékeny talajra hull majd a magom, és helyesen teszem, ha mindjárt neki is látok.

- Istenem! - Sophia nem tudta, hogy nevéssen vagy megbotránkozzon. - Képzelem, miket mondhatott még!

- Mesélt a nagyanyád iránti életre szóló szerelméről, és megbánta, hogy nem rabolta el, nem szöktette meg Sophia Jane-t. Évtizedek óta csak ezt sajnálja. Isten óvjon egy hasonló hibától.

Sophia elmélázott.

- Melletted maradok, ameddig csak akarod. Talán a legjobb megoldás, ha a kedvesed leszek.

Ross határozottan rázta a fejét.

- Nem erre van szükségem, Sophia. Nem vagyok olyan, aki szeretőt tart. És te sem vagy olyan nő, akit ez boldoggá tesz. Szükségtelen, hogy a kapcsolatunkat szégyen övezze. Azt akarom, hogy a feleségem légy.

- Nem tehetem, Ross...

- Várj - mormolta a férfi, mert érezte, hogy elkapkodta a lánykérését. Türelmesen ki kellett volna várnia a megfelelő időpontot. - Ne válaszolj most. Csak gondolkozz rajta.

- Nem kell gondolkoznom - felelte a lány. - Aligha hiszem, hogy...

A férfi megcsókolta, és addig nem is hagyta szóhoz jutni, amíg Sophia el nem felejtette, amit mondani akart.

12.

Megérkezésük után Ross azonnal átment a Bow Street 4-es számú házba. Morgan beleegyezett, hogy Ross háromnapos távolléte alatt ideiglenesen beköltözik a bíróságra, és amikor Londonra leszállt az este, az íróasztalánál felgyulladt a lámpa. Amikor Ross belépett az irodába, Morgan felnézett a munkából, és látható megkönnyebbüléssel sóhajtott fel.

- Istennek hála, hogy visszatért!

- Ilyen elviselhetetlen volt? - kérdezte halvány mosollyal Ross. Megállt, és a kabátzsebébe sülyesztette a kezét. - Történt valami váratlan?

- Nem, csak a szokásos ügyek. - Morgan megdörgölte a szemét. Látszott, mennyire fáradt. - Kiadtunk tíz elfogatóparancsot, letartóztattunk egy szökevényt, és a Covent Garden keleti oldalán kivizsgáltunk egy gyilkosságot a tolvajok konyháján. És Lannigannél egy szökött tőkehal ügyével is foglalkoztunk.

- Tessék?

Morgan széles szája fáradtsága ellenére is mosolyra húzódott.

- Egy Dickie Sloper nevű ifjú legénynek megtetszett egy tőkehal a boltban. A kopoltyújába kampót akasztott, a zsinór másik végét az alsónadrágja gombjára csomózta, és kísértelt a boltból. A halárus érthetően megrémült, amikor látta, hogy a hal látszólag magától leugrik az asztalról, és kisiklik a boltból. Amikor az ifjú Dickie-t elkapták, megesküdt, hogy ártatlan, és a hal önszántából eredt a nyomába.

Ross felnevetett.

- Lannigan ragaszkodik a vádemeléshez?

- Nem. A hal teljes egészében megkerült, és Lannigannek elég volt, hogy Dickie a Bow Street-i fogdában töltötte az éjszakát.

Ross elfojthatatlan vidámsággal nézte Morgant.

- Úgy látom, a Bow Street egész jól megvan nélkülem.

Helyetese gúnyos pillantást vetett rá.

- Nem mondaná, ha látná, mennyi munka halmozódott fel az asztalán. A mellemig ér a kupac. Törtem magamat, ahogy csak bírtam, de így is elmaradtam vele. Most azonban, hogy végre megjött, hazamegyek. Fáradt vagyok, éhes vagyok, és napok óta nem voltam a feleségemmel, egyszóval úgy éltem, mint maga, és egy perccel sem bírom tovább.

- Várjon - komolyodott el Ross. - Magánjellegű szívességet szeretnék kérni.

Ross még sosem kért ilyesmit. Morgan kíváncsian nézett rá, és hátradőlt a székében.

- Természetesen - felelte gondolkodás nélkül.

Ross közelebb lépett az asztalhoz, elővette a gyémánt-smaragd nyakéket, és óvatosan letette az összekaristoltt mahagónilapra. Még a gyöngö lámpavilágnál is csodálatos fénnel sziporkázott.

Morgan döbbenetesen nézett fel, majd ismét az ékszer vizsgálgatta. Halkan füttyentett.

- Jesszusom! Honnan származik?

- Pontosan azt szeretném, hogy ezt kiderítse.

- Miért nem adja ki az egyik nyomozónak? Sayer könnyedén el tudná intézni.

- Nem olyan gyorsan, mint maga - felelte Ross. - És szeretnék mielőbb választ kapni.
- Bár Morgan az ideje javát a bíróságon töltötte, még mindig tapasztaltabb és hozzáértőbb volt bármelyik tolvajfogónál. Senki nem ismerte ki magát úgy Londonban, mint Grant Morgan, és Ross bízott benne, hogy gyorsan végére jár az ügynek.

- Hogy került önhöz a nyaklánc? - kérdezte Grant, és Ross elmesélte a körülményeket. Helyetese hosszan, elgondolkodva hallgatta. - Miss Sydney-t nem érte bántódás?

- Jól van, bár érthetően gondterhelt. Szeretném az ügyet rögtön megoldani, hogy megóvjam a szükségtelen aggodalomtól.

- Hogyne. - Morgan felvett egy tollszárat, és közönyös arckifejezésére rácáfolt, hogy izgatottan kopogni kezdett vele az asztalon. - Cannon - mondta végül csendesen. - Gondolom, fontolóra vette azt a lehetőséget is, hogy Miss Sydney-nek viszonya van valakivel. Ilyen ajándékot rendszerint a szeretőjétől kap valaki.

De még a végére sem ért, amikor Ross már a fejét rázta.

- Nem - felelte határozottan. - Nincs szeretője.

- Honnan tudja ilyen biztosan?

Ross bosszúsán vontá össze a szemöldökét barátja faggatózása miatt.

- Olyan helyzetben vagyok, hogy tudjam.

- Á! - Morgan láthatóan megnyugodott, letette a tollszárat, és összekulcsolta a kezét a hasán. Rossra szegezett tekintete tűnődés és vidámság keverékét tükrözte. - Szóval, végre vele hált.

Ross kifejezéstelen arccal nézett farkasszemet vele.

- Ennek semmi köze a nyakláncához.

- Persze - felelte Morgan, aki szemlátomást élvezte Ross feszélyezettségét. - De régen nem volt benne része, ugye?

- Nem mondtam, hogy vele háltam - felelte röviden Ross. - A legteljesebb tisztelettel viseltetem Miss Sydney iránt. Mi több, nem lenne illendő, ha visszaélnék egy szolgálatomban álló nő helyzetével.

- Igen, uram. - Grant kis szünetet tartott, mielőtt megkérdezte: - És... milyen volt? - Elvigyorodott, amikor Ross figyelmeztető pillantást vetett rá.

Ross mogorván vette tudomásul, hogy Morgannek az íróasztalán felgyült halommal kapcsolatos megjegyzése messze elmaradt a valóságtól. Ledőléssel fenyegető hegyekben álltak a jelentések, akták, levelek és különféle okmányok. Nagyot sóhajtott, amikor belépett az irodájába. Nemrég még meg se rezzent volna egy ilyen halom láttán. Most úgy érezte, képtelenség, hogy egyetlen ember ennyivel megbirkózzék. Egy évvel korábban elfogadott egy megbízást, miszerint Essex, Kent, Hertfordshire és Surrey törvényszéki bírója legyen a már eddig Westminsterben és Middlesexben betöltött állása mellett. Ezzel a tisztséggel Anglia legbefolyásosabb rendőrbírója lett, és elégedettséggel töltötte el, hogy egyre nagyobb tekintélynek örvend. Mostanáig. De e perctől már szeretett volna könnyíteni a könyörtelenül ránehezedő felelősségen, hogy legyen egy kis magánélete. Feleségre, otthonra vágyott... és egy nap majd gyermekekre is.

Nem ismert senkit, aki szívesen betöltené a helyét a Bow Streeten. Még Grant sem vállalná el. Bár becsvágyó és elhivatott ember, sosem hagyná, hogy a hivatása elsőbbséget élvezzen a házasságával szemben. Rossnak nem maradt más választása, mint segítséget igénybe venni a Bow Street-i iroda ügyeinek intézésében, mert ez már túlmegegy azon a határon, amivel egyetlen ember elbír. A megbízását legalább három másik bíróra

kell áttestálnia, és további fél tucat nyomozót kell felvennie. Ezenkívül két vagy három új rendőrbírósgot kell nyitni majd Westminsterben. Amikor belegondolt, hogy ez a javaslat milyen fogadtatásban részesül a parlamentben, a hozzá kapcsolódó pénzügyi segélyekre vonatkozó kérdésekről nem is beszélve, Ross arcán komor mosolyjelent meg.

Ám ez a mosoly is lehervadt róla, amikor átkutatta asztalát a bűnügyi irattár kulcsa után. Amikor megtalálta, végigment a folyosón, kinyitotta az ajtót, aztán belépett, és letette a lámpát egy asztalra. Por- és pergamenszag érződött a levegőben, porszemek szálltak a lámpa fényében. Ross rövid keresés után megtalálta a fiókot, amiben nagy valószínűséggel John Sydney aktája van. Félelem és elszántság dúlt benne, miközben átlapozta a rengeteg okmányt, de semmit sem talált, ami a John Sydney nevű zsebtolvaj ügyére vonatkozott volna.

Becsukta a fiókot, és elgondolkodva nézte az iratszekrények sorát. Sydney ügye valószínűleg jelentéktelen volt ahhoz, hogy egy teljes aktát szenteljenek neki. A fiút mégis meg kellett említeni a bírósági jegyzőkönyvekben. Ross homlokán elmélyültek a ráncok, amikor egy újabb szekrényhez lépett, és eltökélten kinyitotta.

Halk hang szakította félbe a keresését.

- Ott már kerestem.

Az ajtóra pillantott, és meglátta Sophia karcsú alakját. A lány beljebb lépett, a fény kiemelte arca törekeny szépségét. Mélabús mosoly játszott az ajkán.

- Ebben a teremben minden fiókot és aktát végignéztem - mormolta. - Sehol sem tesznek említést Johnról.

Rosst büntudat és aggodalom fogta el, de vigyázott, hogy arcán semmi se tükröződjék, míg a problémán tépelődik.

- Az elmúlt tíz évet megelőző bírósági jegyzőkönyveket átszállították egy legfelső emeleti raktárba. Most rögtön megkeresem őket.

- Később - mondta szelíden Sophia. - Holnap megkérheted Mr. Vickeryt, hogy kutassa át őket.

Ross megértette, Sophiát sem fűti jobban a lelkesedés, mint őt, hogy megtalálja az adatokat, így odament hozzá, és átölelte a derekát. A lány rögtön hozzábújt, amint Ross a csipőjéhez szorította. A férfi lehajolt, és nyelvével kitapintott a lány nyakán egy lüktető ert.

- És addig? - kérdezte, és követelőzően kemény erekciójához préselte Sophiát.

Sophia átölelte a nyakát, és ajkát az ajkához simította egy csók halvány ígéretével.

- Addig lefoglalom minden percedet.

- Az én szobámban vagy a tiédben? - kérdezte a férfi.

Sophia elfulladva kacagott, mert eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor Ross ezt kérdezte tőle. Pontosan itt, az irodájában.

- Melyiket szeretnéd?

Ross a füléhez hajolva súgta:

- Az én ágyam szélesebb.

Ragyogó napsütés áradt be a szobába, mert este elfelejtették behúzni a függönyt. Sophiának még félálomban eszébe jutott, hogy biztosan nagyon erősen süthet a nap, ha áthatol a várost borító füstön.

Mozgást érzett maga mellett. Az oldalára fordult, és felkönyökölt. Ross, miután felébredt, lustán nyújtózkodott mellette, és összetapadt fekete szempillái alól álmos, szürke szemével Sophiára pillantott. Kócos hajával és alvástól kipirult arcával olyan jóképű volt, hogy Sophiának elakadt a lélegzete.

Éjszaka Ross telhetetlen volt. Sophia minden porcikáját megérintette, megcsókolta és megízlelte, keze gyöngédnek bizonyult, csókjai követelődzők voltak. Sophiát csodálkozással töltötték el a meghitt emlékek; érezte, hogy belepirul. Próbaképpen mocorogni kezdett, és felfedezte, hogy combja belső oldalán fájnak az izmai. És fáj a válla meg a tarkója is.

Ross felült, és odahajolt hozzá, amikor fájdalmas fintorát látta.

- Fájdalmat okoztam az éjjel? - kérdezte a homlokát ráncolva.

Sophia a férfi karjára tette a kezét, és szőrös, kissé érdesebb bőrét simogatta.

- Egy forró fürdő bizonyára helyrehozza.

Senki sem ismert volna rá a tartózkodó, ellentmondást nem tűrő Bow Street-i rendőrbíróra, ha látja, milyen gyöngéden néz rá.

- Gyönyörű vagy a napsütésben - jegyezte meg Ross fátyolos hangon.

Sophia mosolya azonnal odalett, amikor teljesen felébredt, és meglátta, hogy a nap forrón süt be a hófehér ágyneműre. Dermesztő nyugtalanság fogta el.

- Elaludtunk! - kiáltott fel elszörnyedve, ahogy sejteni kezdte, hány óra lehet. - El sem hiszem. Mindketten jóval a többiek előtt szoktunk kelni, már kora hajnalban, és most... Istenem, hisz majdnem dél van!

Páni rémületében felült, de Ross visszanyomta az ágyra.

- Maradj nyugton - mormolta. - Végy mély lélegzetet.

- Mindenki ébren van - meredt elkerekedett szemmel Sophia a férfira. - Rég elmúlt a reggeli ideje. Jaj, istenem, még sosem aludtam el!

- Én sem.

- Mit tegyünk?

- Gondolom, felkelhetnénk és felöltözhethetnénk. - Rosst nem villanyozta fel különösebben az ötlet.

Sophia egyre nyomorúságosabban érezte magát, és lel nyögött.

- A szolgák, az írkok, a közrendőrök és a nyomozók mind tudják, hogy együtt vagyunk a szobában! - Elkapta a lepedő sarkát, arca elé húzta, és azt kívánta, bárcsak örökké ide bújhatna. - Tudják, mit tettünk! Jaj, nehogy nevetni merj!

Ross mindent elkövetett, hogy a kedvében járjon, de a szeme mosolygott.

- Sajnálatos módon nem sikerült diszkréten eljárunk. Nem marad más, mint a megszokott módon végezni a munkánkat.

- Lehetetlen - felelte a lepedő miatt tompa hangon Sophia. - Ha belegondolok, hogy eléjük kell állnom...

A férfi kérlelhetetlenül elhúzta a lepedőt, bár kénytelen volt egyenként lefejtetni a lány ujjait az összemarkolt vászonról.

- Senki elé sem kell állnod - mondta. - Itt is maradhatunk.

Sophia rosszállóan meredt rá.

- Légy már komoly!

A férfi felnevetett.

- Komoly vagyok - bizonygatta, és Sophia türelmetlenül mocorgott alatta.

- Fel kell kelnünk, Ross!

- Én már felkeltem - nyugtatta meg a férfi, és a lány kezét kemény hímvesszőjére csúsztatta.

Sophia felsikoltott, és elkapta a kezét.

- Ha azt képezed, hogy ezt csinálom veled *fényes nappal*, miközben mindenki tudja, hogy idefent vagyunk...

A férfi kétértelműen felnevetett, és széttárta Sophia combját.

- Jaj, maradj már csendben! - suttogta mérgesen a lány, és valahogy sikerült kievickélnie Ross alól, és kimászni az ágy szélére. - Valaki még meghallja! - Halkan sikkantott, amikor érezte, hogy a férfi játékosan a jobb farpofáját harapdálja.

Ross elkapta a derekánál, hátrahúzta, és alulról felfelé haladva csókolni kezdte a gerincét.

- Feldörzsöltél - tiltakozott a lány, bár végigfutott rajta a gyönyörűség, amikor Ross egy érzékeny ponton harapdálta a lapockája alatt.

A férfi feljebb támaszkodott, és a tarkójába suttogta:

- Gyöngéd és óvatos leszek. Csak még egyszer, Sophia.

A szája érintése elgyöngítette a lányt.

- Remélem - borzongott meg -, nem csinálsz ebből rendszert. Múlt éjjel háromszor, ma reggel újra... ugye, nem így lesz mindig?

- Nem - csúsztatott a férfi egy párnát a lány csípője alá, hogy magasabbra emelje. - Csak egy ideig nem volt részem ilyesemben. Végül majd betelek vele, és beérem éjszakánként egy szeretkezéssel.

- És mennyi idő az a „végül”? - kérdezte Sophia, mire Ross halkan felnevetett.

Arcát a matracra fektette, és lehunyta a szemét.

- Ross - nyögött fel, amikor a férfi ujjai becsúsztak duzzadt hüvelyébe. A férfi még gyöngédebben hánt vele, ujjait alig mozgatta, bár mélyen benne hagyta. Ajka a lány tarkójáról a nyakára vándorolt, de csókjai lehetetlenség voltak, és forró lélegzete úgy perzselte a lány bőrét, hogy Sophia remegni kezdett az élvezettől. A gyönyör fokozódott és elmélyült, s Sophia nyöszörögni kezdett, majd megpróbált megfordulni.

- Ne mozdulj - simogatta meg a férfi forró lehelete a fülét.

- De kívánlak! - sóhajtott fel Sophia, és vonaglott, miközben a férfi óvatosan beljebb vezette ujjait. Édes gyötrelem volt Ross alatt feküdni, érezni mellkasszörzete csiklandozását a hátán. A férfi a nyelve hegyével a lány fülcimpája alatti mélyedést nyalogatta, Sophia pedig vergődött és nyögött a kéjtől, hüvelyizmai a férfi ujjai köré zárultak. Kezével kapaszkodót keresett, végül rátalált a matrac szélére, és úgy szorította, hogy kifehéredtek a bütykei.

Hirtelen érezte, hogy Ross a lábával szétfeszíti a combját.

- Tárd szét a combodat - mormolta Ross. - Szélesebbre, igen, édes, édes...

Kihúzta ujjait, és behatolt. Kemény hímvesszője tökéletesen betöltötte a lányt, miközben kezével feljebb emelte Sophia csípőjét, és aprólékos gonddal még beljebb csúsztott. Alig mozgott a lányban, csak mélyen, feszesen benne maradt, keze viszont Sophia teste alá csúsztott. Megkereste a nedves, göndör szőrzetben a pontot, amely oly izgatottan lüktetett.

Simogatása és mozdulatai azonos ritmushoz alkalmazkodtak, és nem mozgott olyan erősen, ahogy Sophia szeretne volna. A férfi visszafogottságától Sophia elvesztette az önuralmát. Arcát a matracba fúrta, hogy elfojtsa akaratlanul feltörő kiáltásait, mialatt csípője vadul le-fel mozgott. Altسته felforrósodott, és végighullámozott rajta a gyönyör.

Minden porcikájával arra a pontra koncentrált, ahol összeforrt Ross-szal, a vaskos, lüktető szervre, amely addig fokozta az eksztázisát, míg a gyönyör robbanása magával nem ragadta.

Újra meg újra végigborzongott, izmai összehúzódtak Ross körül. A férfi a hátára hajolva hangosan felnyögött, és hagyta, hogy őt is magával sodorja, kiszipolyozza és felszabadítsa az orgazmus. Lihegve támaszkodott Sophia fölé, amíg a karja remegni nem kezdett. Végül az oldalára rogyott, de nem csúszott ki a lányból, hanem továbbra is a testében elmerülve húzta magával. Napfényben fürödve feküdtek a szerelemillatú, gyűrött ágyneműn.

Ross csak sokára tudott megszólalni.

- Fürdővizet hozatunk mindkettőnknek. Szükségünk van rá.

Sophia megfordult, és a férfi szőrös mellkasára fektette arcát.

- Ha így folytatjuk, az egész napot itt töltjük - motyogta siralmasan.

- Remélem is - felelte a férfi, és feljebb billentette a lány állát, hogy újabb csókot lopjon tőle.

Sophia meglepetten látta, hogy a Bow Street-i személyzet úgy tesz, mintha semmi szokatlan nem történt volna. Az emberek kerültek ugyan a tekintetét, és az is nyilvánvaló volt, hogy majd' megölte őket a kíváncsiság. Ross iránti közös tiszteletük miatt arról nem is beszélve, hogy nem merték magukra haragítani - egy szóval sem említették, hogy Sophia minden kétséget kizáróan együtt hált vele.

Mr. Vickeryt bízták meg, hogy a tíz évvel korábbi bírósági jegyzőkönyvekből keressen elő minden iratot, amelyben John Sydney neve előfordul, bár Ross nem bocsátkozott magyarázatba, hogy miért kéri. Fáradságos munka volt, az írnoknak lapról lapra kellett haladnia a megfakult irományokban, és bizonyára több napba is beletelik majd, mire a szükséges feljegyzéseket átnézi.

- Sir Ross - jegyezte meg Vickery nagy érdeklődéssel -, az embernek óhatatlanul is feltűnik a vádlott neve. Megtudhatom, hogy Miss Sydney rokona-e?

- Inkább nem válaszolnék erre a kérdésre - felelte Ross csendesen. - És megkérném, hogy a Bow Streeten ne is említse az illető nevét, sőt magát az irat utáni kutatást sem.

- Még Sir Grantnek sem? - kérdezte látható meghökkenéssel Vickery.

- Senkinek - hangsúlyozta Ross, és szavait jelentőségteljes pillantással kísérte.

Mialatt Vickery keresgélt, Sophia Rosznak segített a felhalmozódott munkát elvégezni. Szokásos feladatai mellett Rosznak még egy sor rajtaütést is irányítania kellett a londoni külvárosokban, hogy kifüstölje búvóhelyeikről a csavargókat, sőt váratlanul arra is felkérték, hogy döntőbíráskodjék a szenvedélyesen magasabb béreket követelő londoni szabóknál.

Sophia mulatott magában, de szánta is Rosst, amikor készülődés közben meghallotta a morgását.

- Hosszú ideig tart eldönteni a vitát? - kérdezte.

- Remélem, nem - felelte komoran a férfi. - Nem vagyok olyan hangulatban, hogy órákig elviseljem a civakodásukat.

Sophia a férfi mérges arcába mosolygott.

- Ne félj, sikerrel jársz. Nem kétlem, mindenkit rá tudsz venni, hogy akármivel egyetértsen.

A férfi tekintete ellágyult, majd magához húzta és megcsókolta a lányt.

- Ugye, te vagy erre a legékesebb bizonyíték? - mormolta.

Ross már éppen indult, amikor Mr. Vickery kopogott. Sophia ajtót nyitott, és görcsbe rándult a gyomra, amikor meglátta, milyen diadalittasan csillog az írnok szeme. Megsárgult aktát tartott a kezében.

- Sir Ross! - kiáltott fel látható elégedettséggel. - Nagy szerencsémre megtaláltam, amit keres. Hetekbe is beletelhetett volna, de még a negyedét sem néztem át, amikor véletlenül rábukkantam a megfelelő dobozra. És most talán azt is elárulhatja, miért...

- Köszönöm - szakította félbe Ross nyugodtan, és odalépett, hogy átvegye az iratot. - Ennyi az egész, Vickery. Jól dolgozott.

Az írnok arcára kiült a csalódottság, amikor rádöbrent, hogy Ross nem árul el többet.

- Igenis, Sir Ross. Gondolom, elolvassa majd, miután visszajött a szabók vitájáról...

- A szabók várhatnak - szögezte le határozottan Sir Ross. - Csukja be az ajtót maga után, Mr. Vickery.

Az írnok vonakodva tett eleget a parancsnak, és egyáltalán nem értette, miért fontosabb egy idejétmúlt bírósági irat, mint a szabók tiltakozása.

Az ajtó halk kattanására Sophia összerezzen. Rémült érdeklődéssel meredt az iratra, amit Ross a kezében tartott. Arcából kifutott a vér.

- Nem kell most elolvasnod - szólalt meg rekedten. - Intézd nyugodtan a dolgaidat.

- Ül le - mondta halkan Ross, és odalépve hozzá a vállára tette a kezét. A szelíd noszogatásnak engedve Sophia lerogyott a legközelebbi székre, és megragadta a karfát. Le sem vette a szemét Ross egykedvű arcáról. Ross az íróasztalához ment, és az összekaristoltsz asztallapon kiterítette az elrongyolódott aktát, majd tenyerével a bírósági jegyzőkönyvek mellé támaszkodott, és belemerült az olvasásba.

Szeme ide-oda vándorolt az oldalakon, és a szobában közben nyomasztó csend honolt. Sophiának nagy erőfeszítésébe került, hogy egyenletesen lélegezzen, és nem értette, miért olyan nyugtalan. Végére is nagy bizonyossággal tudta, mi lesz a feljegyzésekben, és amint már említette Rosznak, az egész ügysem számít. Megbocsátott már a férfinak, és közben megnyugvásra is lelt. Most mégis úgy érezte magát, mint egy túl feszesre húzott rugó, és a körmét belevájta a karfába, amikor látta, hogy Ross a homlokát ráncolja.

Amikor már úgy érezte, rögtön megbolondul a feszültségtől, Ross megszólalt, de szemét továbbra sem vette le a bírósági jegyzőkönyvekről.

- Most már emlékszem. Aznap én voltam a soros rendőrbíró. Miután meghallgattam a vádat, John Sydney-t tíz hónapra ítéltém, amit a börtönhajón kellett eltöltenie. A bűnét tekintve messze ez volt a legenyhébb büntetés, amit kiszabhattam rá. Ha enyhébbet adok, azzal kiváltottam volna az emberek felháborodását, és le kellett volna mondanom az állásomról.

- Tíz hónap egyszerű zsebtolvajlásért? - hitetlenkedett Sophia. - Nem túlzott büntetés ez?

Ross nem nézett rá.

- A testvéred nem hétköznapi zsebtolvaj volt, Sophia. És nem is egy kisszerű tolvajbanda tagja, hanem útonálló.

- Tessék? - rázta a fejét elképedve a lány. - Lehetetlen! Az unokatestvérem azt mondta...

- Vagy nem tudta, mi az igazság, vagy azt hitte, jobb, ha nem tudod.

- De John csak tizennégy éves volt!

- Útonálló bandájához csatlakozott, és egy sor rendkívül kegyetlen rablásban vett részt, amíg mind a négyüket el nem fogták, elém nem hozták, és gyilkossággal meg nem vádolták. Sydney végig nem említette a rangját, hanem közrendűnek vallotta magát.

Sophia értetlenül meredt rá.

Ross ekkor nézett csak a szemébe, és arca egykedvű maradt, miközben monoton hangon tovább mondta:

- Megállították egy család hintáját, amiben két asszony, egy kisgyerek és egy öregember ült. Nemcsak elrabolták a hölgyektől az óráikat és az ékszereiket, de a Hawkins nevű útonálló elvette a gyerek ezüst cumisüvegét is. A hölgyek tanúvallomása szerint a gyerek olyan szánandóan kezdett sírni, hogy a nagyapja visszakövetelte az üveget. A dulakodásban Hawkins a pisztolya agyával megütötte az öreget. A nagyapa a földre zuhant, és vagy a sérülésbe, vagy az izgalomba halt bele, hogy melyik végzett vele, nem tudni. Mire a bandát elfogták és elém hozták, a nyilvánosság már a fejüket követelte. Az idősebb három bandatagot bíróság elé állítottam, ahol elítélték és rövid időn belül fel is kötötték őket. John Sydney azonban még fiatal volt, és az, hogy nem vett részt az öregember elleni támadásban, lehetővé tette, hogy enyhébb ítéletet hozzak. A börtönhajóra küldtem, ami kiváltotta a nyilvánosság dühét és kritikáját, mivel sokan a halálát követelték.

- Nem jellemző az öcsémre - suttogta Sophia. - John nem volt képes ilyen bűncselekményekre.

Ross óvatosan fogalmazta meg a választát.

- Egy fiatalember nem úszhatja meg ép bőrrel a londoni alvilágot. Gondolom, az öcséd megkeményedett a szegénynegyedekben és a zsiványtanyákon. Ez az élet bárkit elzüllesztett volna.

Sophiának felkavarodott a gyomra az elmondottak hallatán, és mélységesen szégyellte is magát.

- Ennyi éven át igazságtalansággal vádoltalak - nyögte ki végül -, amikor valójában mindent elkövettél, hogy segíts rajta!

Ross a törékeny pergament vizsgálta, amely előtte feküdt, karcsú ujjával a megfakult írást simította végig.

- Emlékszem, hogy volt benne valami, amit érdemes volt megmenteni - felelte szórakozottan. - Nyilvánvaló volt, hogy olyasmibe keveredett, ami felett nem volt uralma. - Ross szürke szeme összeszűkül, ahogy tovább nézte a periratokat. - Valami nyugtalanít ebben az ügyben - mormolta maga elé. - Elsiklottam valami felett... Érzem, hogy összefügg valamivel, de hogy mivel, arra képtelen vagyok rájönni...

- Sajnálom - csóválta lassan a fejét Sophia.

A férfi felpillantott, és megélné a tekintete.

- Mit?

- Hogy befurakodtam az életedbe... hogy bosszút forraltam, amikor nem érdemelted meg... és lehet len helyzetbe hoztalak. - Nagy keservesen felállt; rettenetes fejfájás gyötörte, toroka úgy elszorult, hogy alig kapott levegőt.

Ross megkerülte az asztalát, és megpróbálta átölelni, de a lány szelíden elhárította.

- Akkor tenném a legjobbat veled, ha eltűnnék - mondta Sophia.

A férfi megragadta mindkét karját, és szeretetteljesen megrázta.

- Nézz rám, Sophia - unszolta. Hangja éles lett, mintha félelem vagy harag költözött volna bele. - Nézz rám, az ördögbe is! Ha eltűnnél, úgyis megtalálnalak. Mindegy, milyen gyorsan vagy milyen messzire menekülnél! Ezt tehát verd ki a fejedből.

Sophia kábultan bámult a férfi átható, szürke szemébe, és bólintott, bár a feje zsongott a szörnyű spekulációtól.

- És most ígérd meg - folytatta a férfi röviden -, hogy amíg távol vagyok, nem teszel semmi meggondolatlanságot. Itt maradsz, és amikor visszajövök, mindent elrendezünk. Rendben van? - Amikor Sophia nem mozdult, olyan magasra emelte, hogy a lába alig érintette a földet. - Rendben van? - ismételte meg jelentőségteljesen.

- Rendben - suttogta a lány. - Megvárlak.

13.

Rosst estig nem várhatta vissza, így Sophiának nem sok dolga maradt az irodában. Elhatározta, hogy leltárt készít a konyha melletti kamrákban. A testvérével és annak tisztességtelen múltjával kapcsolatos, frissen szerzett tudása váratlanul érte és felkavarta. Képtelen volt tisztán gondolkodni. Gépiesen végezte a munkáját, legyőzöttek és fáradtnak érezte magát, míg valami ki nem zökkenti benuhátságából.

A nedves kamra palával fedett polcáról fertelmes bűz áradt, és Sophia undorral kiáltott fel. A bűz forrását kezdte keresni.

- Istenem, mi ez? - kérdezte. Eliza az ajtóhoz bicegett, és Sophiát figyelte.

Nem tartott sokáig, hogy felfedezze: egy régen romlásnak indult lazac árasztja a szörnyű bűzt.

- Beáztathatjuk ecetbe és meszes vízbe - ajánlotta le lován Eliza. - Az elveszi a szagot, ha nem romlott meg túlságosan.

Sophia fuldokolva dobott egy rongyot a nyálkás halra, és felemelte a polcra.

- Ezt a halat már semmi sem menti meg, Eliza - mondta. - A „romlottság” erre már enyhe kifejezés... fejétől a farkáig bűzlik.

- Majd én becsomagolom - motyogta a konyhalány, és ügyesen egy előző napi újságba csavarta a halat, míg a szagát el nem fojtotta.

Sophia bosszúsan figyelte ténykedését.

- Ugye, Lucie vette ma Lannigannél?

Eliza bólintott.

- Lannigan azt állította, hogy friss.

- Még hogy friss! - horkant fel cinikusan Sophia.

- Visszavitetem vele - mondta Eliza, aztán a homlokát ráncolta. - Csak az a gond, hogy elküldtem vízitormamagokért a savanyúsághoz.

- Majd én visszaviszem - döntötte el Sophia, mert tudta, hogy Eliza térde még nem gyógyult meg, és nem tud elgyalogolni a halárusig. Alig várta, hogy kicsit megmozgassa a tagjait, és kitisztítsa a fejét. - Van pár keresetlen szavam Mr. Lanniganhez. Hogy mer egy ilyen lazacnak nem nevezhető fertelmet elküldeni Sir Ross házába!

- Azt hiszem, kicsit várnia kell, Miss Sydney. Ernest nem kísérheti el, mert Sir Grant elküldte valamiért.

- Akkor majd egyedül megyek. Nincs messze, és visszaérek, mielőtt bárki rájönne, hogy elmentem.

- De Sir Ross ezerszer elmondta, hogy csakis kísérővel mozduljon ki. Ha bármi baja történne... - szörnyülködött Eliza.

- Semmi bajom sem lesz. Nem nyomortanyára tartok, csak a halárushoz!

- De Sir Ross...

- Majd én elintézem Sir Rosst - mormolta Sophia, és elment a főköttőjéért.

Sophia jogos felháborodása láttán Mr. Lannigan alig győzött bocsánatot kérni, nem is szólva, amikor a lány arra emlékeztette, hogy mi mindent tett érte Sir Ross.

- Hiba vót - szűrte a szót a fogai között erős cockney akcentusával, és tekintete ide-oda vándorolt a boltban, csak hogy ne kelljen Sophiára néznie. Húsos arca vörös foltos lett zavarában. - Soha az életbe' nem küttem vóna bűdös halat a Bow Streetre! Semmi pénzér' át nem vágnám Sir Rosst... csak egy sültbolond tenne ilyet, nem? - Felderült az arca, amikor eszébe jutott a lehetséges mentség. - Az a tyúkeszű Lucie a rossz halat vitte el, úgy biz'a!

- Akkor szeretném visszacserélni a jóra, kérem - felelte határozottan Sophia.

- Igenis, kisasszony. - Lannigan elvette a papírba csavart halat, és fűgén a bolt hátsó traktusába sietett. - Mondok én mindég, Sir Rosznak csakis a legjobbat... - motyogta magában.

Míg Lannigant várta, hogy becsomagolja a friss lazacot, Sophia észrevette, hogy az üzlet előtt kisebb csődület támadt. Kíváncsian a vastag üvegű kis ablakhoz ment, és látta, hogy az izgatott tömeg átellenben egy ház bejáratánál tolong.

- Vajon mit néznek?

- Gentry megint vadászik - felelte Lannigan, és hangja furcsa módon büszkeségről árulkodott.

- Nick Gentry? - pillantott hátra a lány, és kérdőn vont a szemöldökét. - Azt mondja, el akar fogni valakit?

Lannigan kisimította a barna papírost, és tiszteletteljesen az egyik sarkára fektette a halat.

- Gentry ravasz, mint a róka, a legagyafűrtabb és leggyorsabb lábú tolvajfogó Morgan óta. Nekem elhiheti! - Ügyesen belecsavarta a halat a papírba.

Sophia tovább nézte a kinti jelenetet, és úgy vélte, az emberek azt várják, hogy a hírhedt Gentry kilépjön az épületből.

- Lehet, hogy Mr. Gentry tolvajfogó - jelentette ki hetykén -, de bűnöző is. Nem sérteném meg Sir Grantet a párhuzammal, hiszen ő egyike a legtisztéletreméltóbb embereknek!

- Úgy ám, kisasszony - kötötte meg lendületes mozdulattal Lannigan a zsineget. - De Gentry kiváló fickó, az más szent igaz!

Sophia nem értette, miért éreznek az emberek ekkora csodálatot Gentry iránt. Hogyan vakítja el vonzerejével és híres bájával a tömegeket, hogyan nem veszik észre a romlottságát?

Lannigan odament az ablakhoz, és átadta Sophiának a becsomagolt halat.

- Megnézte Gentryt, Miss Sydney, amikó bevitték a Bow Streetre?

- Ami azt illeti, nem - ráncolta a homlokát elmélázva Sophia. Eszébe jutott, milyen dühös volt Ross, amikor bement a fogdába, ahol csak az alvilág hírhedt királyának hátát látta. - Bár ott voltam, nem láttam.

- A hintója itt várja a sarkon túl - világosította fel ravaszul Lannigan. - Ha odamegy, vethet rá egy pillantást.

Sophia könnyedén felkacagott.

- Jobb dolgom is van annál, mint arra várni, hogy megpillantsak egy Nick Gentry-féle gazembert!

De miután kilépett a boltból, és végignézett a sikátoron, pillantása egy feketére lakkozott, arannyal dúsan díszített hintóra esett. A hatfogatú hintó éppen olyan extravagáns, de ízléstelen jármű volt, amelyet ebül szerzett pénzből lehet venni. A kocsis unott és fáradt képpel ült fenn a bakon, a fegyveres inas pedig tíz ajtónál állt.

Sophia nem sejtette, hogy ennyire kíváncsi Gentryre. Talán azért, gondolta, mert Ross olyan mélységesen gyűlöli a tolvajfogót. Gentry mindannak az ellenkezőjét testesítette meg, amiben Ross hitt. Bár a férfi hivatásos tolvajfogónak vallotta magát, és ennél fogva a törvény oldalán állt, valójában elvetemült bűnöző volt. Az általa elkövetett bűnök között zsarolás, besúgás, szervezett bűnözés, hamis vád és mindközönségesen lopás szerepelt. Lábbal tiporta az erkölcsöt. Mégis sokan hősként néztek fel rá, és azok is félték szembeszállni vele, akik nem tartották hősnek.

Miközben Sophia a Gentry számlájára írható vétségeken töprengett, látta, hogy a tömeg kettéválik, és átenged egy magas férfit; az idegen dölyfösen, fesztelen magabiztossággal, könnyed, hosszú léptekkel közeledett. Amikor elhaladt az emberek előtt, ők megveregették a vállát meg a hátát, és vidám éljenzésben törtek ki mögötte:

- Rendes fickó a mi Gentrynk!

- Éljen a Fekete Kutya!

Fekete Kutya? Sophia undorral fintorodott el. Az épület falához húzódott, és nézte, ahogy az emberek Gentry nyomába szegődnek. Amikor a tolvajfogó közelebb ért, Sophia meglepetten látta, hogy fiatal és jóképű, orra egyenes és hosszú, finom, tiszta arcéle és csillogó kék szeme van. A Bow Street-i nyomozókhöz hasonlóan erős fizikumú volt, és magabiztosan járt. Láthatóan tele volt mindazzal, amit udvariasan csak „életerőnek” neveznek. Haja sötétbarna volt, bőre pedig erősen napbarnított, amitől - ha mosolygott - fehéren villogtak a fogai. Szemmel látható jókedve ellenére is volt benne valami furcsa hidegség, a kíméletlenségre való nyilvánvaló hajlam, amitől Sophia a nyári melegben is megborzongott.

A fegyveres inas kinyitotta a hintó ajtaját, és Gentry fűgén odalépett. De mielőtt fellépett volna a hintóba, valamiért megállt, és könnyedén nekitámaszkodott a fekete, lakkozott ajtónak. Mozdulatlanul állt, mintha fülelne valamire, amit senki más nem hall. Megmerevedett a válla, és lassan megfordulva egyenesen Sophiára nézett. A lány döbbenet viszonzta a pillantását, a férfi arckifejezése valósággal megdermesztette.

A csödület, az utca, az ég, mintha minden eltűnt volna, és csak ketten maradtak. Sophia hirtelen ráismert a Silverhill Park-i rejtélyes idegenre, akitől a gyémánt nyakéket kapta. De hogy lehet ez? Mit akarhat tőle egy olyan ember, mint amilyen Nick Gentry? Elerőtlenedett kezéből kihullott a papírba csomagolt hal, és Sophia szaggyöttingen felsóhajtott.

Sóbálvánnyá válva figyelte, ahogy a férfi megindul felé. Gentry arca sápadt volt. Megállt Sophia előtt, kinyújtotta felé a kezét, aztán mégis meggondolta magát, de a szemét nem vette le róla. Végül úgy tűnt, hogy elhatározásra jut. Nagy kezével elkapta Sophia csuklóját, és ujjai a lány vadul lüktető pulzusára tapadtak.

- Jöjjön velem - mondta, és halk hangja a tömeg éljenzése közepette is hallható volt. - Nem bántom.

Sophia meghökkent, hogy a férfi hozzá mer érn, és ellenállt a szelíd nógatásnak. Arcából kifutott a vér.

- Engedjen el - rángatta rabul ejtett csuklóját. - Ha bármi bajom esik, Sir Ross megöli. A férfi közelebb húzódott, és a fülébe súgta.

- Tudni szeretné, mi történt John Sydney-vel?

A lány úgy rántotta hátra a fejét, hogy beleverte a falba.

- Mit tud a testvéremről?

A férfi ajka gúnyos mosolyra húzódott.

- Jöjjön velem.

A nézőközönséget végtelenül szórakoztatta, hogy Nick Gentry magával visz egy csinos nőt a tömegből. Nevettek és tapsoltak, a hintó köré gyűltek, miután Gentry behúzta Sophiát a kocsiba. A lány félig ült, félig eldőlt a bőrrel kárpitozott ülésen. Az ajtó becsukódott, és a hintó nekilódult, amikor a hat ló elindult. Befordultak a sarkon, és a lovak gyorsabban kezdtek futni, majd vad vágatába fogtak.

- Hova megyünk? - kérdezte idegesen Sophia. - És miért említette az öcsém nevét? Miért adott nekem egy ruhát és egy nyakláncot és...

- Várjon - emelte fel a kezét megjátszott önvédelemmel Gentry. - Mindent elmagyarázok, csak várjon egy kicsit.

Az ajtó melletti fényezett rekeszbe nyúlt, és elővett egy poharat meg egy borostyánszínű itallal teli metszett kis üveget. Vagy a hintó zötyögése zavarta, vagy szokatlan módon a keze nem akart engedelmeskedni, de képtelen volt tölteni. Végül elkáromkodta magát, a szájához emelte és meghúzta az üveget.

Óvatosan visszatett mindent a rekeszbe, és széles tenyerével a térdére támaszkodott.

- A West Streeten levő házamba viszem. A Fleet Ditch közelébe.

Sophia nem tudta eltitkolni undorát. A cím az egyik legveszélyesebb és legocsmányabb londoni környéken volt, rablók és törvény elől menekülők tanyája, közel a Newgate, a Ludgate és a Fleet börtöneihez. A Fleet Ditch nevű, hatalmas csatorna bőven ontotta a bűzt a csatornát körülvevő kanyargós sikátorokba és utcácskákba.

- Mellettem biztonságban lesz - nyugtatta meg Gentry kurtán. - Csak négyszemközt akarok beszélni magával.

- De miért? - fakadt ki Sophia. - Mit tettem, amivel felhívtam magamra a figyelmét? Nem találkoztunk még, és biztosan nincs közös ismerősünk.

- Majd megérti, ha elmagyarázok pár dolgot.

Sophia a sarokba kucorodott, és fagyos pillantást vetett rá.

- Helyes, akkor hát magyarázza meg. Utána pedig sértetlenül szállítson vissza a Bow Streetre.

Gentry fehér fogai kivillantak: láthatóan élvezte Sophia rettenthetetlenségét.

- Rendben van - felelte nyugodtan. - Megegyeztük. John Sydney utolsó napjairól szeretnék beszélni.

- Ismerte az öcsémet? - kérdezte óvatosan Sophia.

A férfi bólintott.

- Ott voltam a börtönhajón, ahol meghalt.

- Miért higgyem el?

- Mi okom volna hazudni? - A férfi tekintetében volt valami, ami arra készítette Sophiát, hogy elhiggye, amit állít. Szavai feltépték a sebet, amit John halála hagyott. Soha nem mesélte el senki, hogy szeretett öccse mit szenvedett a börtönhajón, vagy miben halt meg. Mindig is vágyott arra, hogy megtudja, de most, hogy eljutott ideig, hirtelen rémület töltötte el.

- Folytassa - felelte rekedten.

Gentry lassan mesélt, és hagyott rá időt, hogy Sophia megeméssze a hallottakat.

- A Scarborough-n voltunk, ami a Temzén horgonyozott. A fedélzet alatt hatszáz elítéltet őriztek, és volt, akit a tölgy oldalfalakba ágyazott rudakhoz láncoltak. A többségnek láncra kötött vasgolyót tettek a lábára. Egyformán bántak a tolvajokkal,

gyilkosokkal, zsebtolvajokkal, mindegy, milyen kicsi vagy nagy volt a bűnük. A fiatalabb fiúkkal bántak a legrosszabbul, az olyanokkal, mint amilyenek John meg én voltunk.

- Hogyan? - Sophia nehezen tette fel a kérdést.

- Olyan férfiak mellé láncoltak minket, akiket megfosztottak a... - A szót kereste, amit Sophia megérthet. - Olyanok mellé, akik régen nem voltak nővel. Érti?

Sophia tétován bólintott.

- Ha egy férfi ilyen helyzetbe kerül, hajlandó olyasmit is tenni, amit általában nem tenne meg. Megtámadja a gyengébbeket, és... - Elhallgatott, szája megrándult. Tekintete révedező lett, mintha egy ablakon át valami kellemetlen látványt nézne. Eltávolodott az emlékeitől, szenvtelené és kissé töprengővé vált. - Kimondhatatlan dolgokat művel velük - fejezte be.

Sophia fájdalmas elszörnyedéssel hallgatta, és nem szólt. De a fejében már megfogalmazódott a kérdés: miért vallana be Nick Gentry ilyen kínzó és személyes dolgokat egy olyan nőnek, akit nem is ismer?

A férfi halkán és tárgyilagosan folytatta:

- A rabok éheztek, mocskosak voltak, ott rostokoltak abban a bűzös, áporodott fedélközben, és láz gyötörte őket. Mindenkit egy helyen tartottak: az élőket, a haldoklókat és a halottakat. Reggelente felvitték a fedélzetre azoknak a testét, akik nem éltek túl az éjszakát, kiszállították őket a partra, és eltemették.

- Meséljen az öcsémről - sürgette Sophia, és vigyázott, ne remegjen a hangja.

Gentry a szemébe nézett, és Sophia meglepődött, milyen hihetetlenül csillogó és kék a férfi szeme.

- John összebarátkozott egy vele majdnem egykorú fiúval. Igyekeztek megvédeni egymást, amikor csak lehetett, segítettek egymásnak, és arról a napról beszéltek, amikor majd elengedik őket. John rettegett attól, amikor majd a fiút elengedik, mert nem volt már messze. És tudta, hogy amikor a barátja szabad lesz, ő megint egyedül marad.

Kis szünetet tartott, és beletúrt sűrű, barna hajába. Összekuszálta csillogó fürtjeit. Egyre nehezebben beszélt.

- A sors úgy hozta, hogy két héttel John barátjának a szabadulása előtt a hajón kolerajárvány tört ki, és John hiába tett meg mindent, hogy ápolja, a fiú meghalt. John pedig érdekes helyzetbe került. Úgy okoskodott, hogy mivel a barátja már halott, senkinek sem származik kára abból, ha átveszi a helyét.

- Hogyan? - kérdezte Sophia elhaló hangon. A férfi nem nézett rá.

- Ha John felveszi a fiú személyazonosságát, pár nap múlva szabadulhat, és nem kell még hónapokat töltenie a hajón. És nem volt kétséges, hogy ezt úgysem érné meg. Aznap éjjel ruhát cserélt a halottal, és reggel úgy adta át a testet, mint John Sydney-ét.

A hintó megállt, és lassan beszívárgott a Fleet Ditch bűze. Sophia szíve úgy vert, hogy alig kapott levegőt.

- De hát ennek semmi értelme! - mondta, mert agya nehezen fogta fel, amit hallott. - Ha ez igaz, akkor... - Hirtelen elhallgatott. Füle zúgni kezdett.

Gentry rámeredt, de arcáról lassan eltűnt a hidegség, álla úgy remegett, mintha erős érzelmekkel viaskodna. Összeszorította a száját, majd halkán így szólt:

- A halott fiú neve Nick Gentry volt.

Sophia váratlanul könnyekben tört ki.

- Nem! - zokogta. - Nem igaz! Miért teszi ezt velem? Vigyen vissza a Bow Streetre!

A szemét elhomályosító forró könnyeken át is látta, hogy Gentry közelebb húzódik hozzá.

- Hát nem ismersz meg, Sophia? - suttogta gyötrődve. Sophia megrökönyödött, amikor a férfi térdre rogyott előtte, és a szoknyájába kapaszkodva az ölébe fúrta sötét fejét.

Sophia döbbenten meredt a szoknyájába csimpaszkodó kézre. A torkán akadt a sírás, és megérintette a férfi bal kézfejét. Csillag formájú kis heg volt rajta, pontosan olyan, amelyet John gyerekkorában szerzett, amikor vigyázatlanul egy tüzes piszkavashoz ért. Visszafojtott könnyei lecsorogtak az arcán, és kezét a sebhelyre fektette.

A férfi felemelte a fejét, és ránézett. Sophia csak most döbbsent rá, hogy a szeme pontosan olyan, mint az övé.

- Kérlek! - suttogta a férfi.

- Semmi baj - felelte reszkető hangon Sophia. - Hiszek neked, John. Megismerlek. Azonnal rá kellett volna jönnöm, de nagyon megváltoztál.

A férfi bánatosan felmordult, és láthatóan az érzelmeivel viaskodott.

Sophia érezte, hogy arca öröm és nyomorúság zavaros grimaszába rándul.

- Miért nem kerestél meg már évekkorábban? Sokáig gyötört a magány! Miért tartottad távol magad, és miért hagytad, hogy gyászoljalak?

A férfi megtörölte szemét a kabátujjával, és reszketve felsóhajtott.

- Majd bent beszélgetünk.

Az inas kinyitotta a hintó ajtaját, és Gentry - John - könnyedén leugrott, majd felnyúlt Sophiáért. A lány a vállára támaszkodott, és érezte, hogy öccse megragadja a derekát, aztán óvatosan leteszi a földre. Sophia térde azonban megroggyant, és meglepetten tapasztalta, hogy mindjárt összeesik.

Gentry rögtön elkapta, és a hóna alá nyúlt.

- Vigyázz. Foglak, ne félj. Bocsáss meg. Nagy megrázkódtatás ért.

- Jól vagyok - felelte elgyöngülve Sophia, és megpróbálta eltolni magától.

Gentry azonban átkarolta, és a ház felé vezette. Sophia egy valaha kocsmaként szolgáló, átalakított épületet látott. Képtelen volt leplezni az elképedését, amikor körülnézett: a környék olyan volt, mintha lidérces álmában látná; Londonnak ezt a részét még a legbátrabb nyomozók is igyekeztek elkerülni. A girbegurba utcákon sompolygó lények szinte nem is voltak emberek. Szürke és koszos arcukkal, rongyos ruhájukban kísértetnek látszottak.

Az utcákon halmokban álló szeméten patkányok futkostak, a pöcegödrök és a csatornák büze elvegyült a közeli vágóhid szagával, és olyan dögletes lett tőle a levegő, hogy Sophiának könnyeket csalt a szemébe. Zaj és tülekedés volt mindenütt, utcagyerekek és koldusok kiabáltak, disznók rőfögtek, tyúkok káráltak, részeg verekedés zajlott, sőt olykor még pisztolylövések is eldördültek.

Gentry Sophiára pillantott, és halványan elmosolyodott, amikor látta, milyen hatással van rá a hely.

- Hát nem éppen Mayfair, ugye? De ne aggódj, hamar hozzászoksz a szaghoz. Én már észre sem veszem.

- Miért laksz itt? - kérdezte a lány, miközben majdnem megfulladt a bűzben. - Azt beszélik, sok pénzed van. Biztosan megengedhetnél magadnak valami jobbat is.

- Vannak is előkelő irodáim a városban - nyugtatta meg az öccse -, ahol a gazdag klienseket, politikusokat meg hasonlókat fogadom. De ezen a környéken vannak a

zsványtanyák meg a börtönök, és könnyen el kell érnem őket. - Amikor látta, hogy Sophia nem érti a cockney tolvajnyelvet, magyarázni kezdte, mialatt felvezette nővérét a rozoga lépcsőn. - A zsványtanyákon a sikeres tolvajok élnek, ahol a törvény keze nem éri el őket, és nyugodtan játszhatnak szerencsejátékot, ihatnak és rajtaütéseket tervezhetnek.

- És te vagy a legsikeresebb „tolvaj”? - kérdezte Sophia, aki követte öccsét a titkos folyosók, lépcsők és sötét benyíló elképesztő labirintusában.

- Van, aki ezt állítja - hagyta rá a férfi a legcsekélyebb szégyenkezés nélkül. - De jobbra tolvajfogó vagyok, ráadásul átkozottul kiváló.

- De nem ilyen életet kellene élned! - jegyezte meg halkán Sophia, akit elborzasztott, hogy mi lett az öccséből.

- És neked szolgálatba kellett állnod? - kérdezett vissza gúnyosan Gentry. - Ne ítélkezz, Sophia. Mindketten azt tettük, amit az életben maradásért tennünk kellett.

Egy zsúfolt folyosó végén vastag faajtóhoz értek, amelyet Gentry kinyitott Sophia előtt.

Amikor a lány belépett, csodálkozva pillantott körbe a fényűzően berendezett szobákban. A tapétázott falakon aranykeretes barokk tükrök és szép festmények lógtak. A lakást aranyozott és brokáttal kárpítozott francia bútorokkal rendezték be, és az ablakokon kékszürke bársonyfüggönyök takarták el a kilátást.

Sophia elkerekedett szemmel nézett az öccsére, mert elképesztette, hogy egy ennyire düledező épületben ilyen elegáns lakosztályt lát.

A férfi fesztelenül elmosolyodott.

- Csak azért, mert a West Streeten kell laknom, még nem kell nyomorban élnem.

Sophia elgyöngült élete legnagyobb megrázkódtatása után, és egy párnázott székhez ment. Gentry a tálalóhoz lépett, és két pohárba italt töltött, majd az egyiket odaadta Sophiának.

- Igyál kicsit - biztatta.

A lány engedelmeskedett, és örült, amikor a pálinka finoman végigperzselte a torkát. Öccse leült mellé, és úgy hajtotta fel az italt, mintha víz volna. Sophiára szegezte a tekintetét, és látható csodálkozással jegyezte meg:

- El sem hiszem, hogy itt vagy! Éveken át jártál a fejemben, és nem tudtam, mi lett veled.

- Tudtomra is hozhattad volna, hogy még élsz - felelte Sophia határozottan.

A férfi arca kifejezéstelen lett.

- Igen. Megtehettem volna.

- És miért nem tetted?

A férfi a poharába meredt, és finoman forgatta hosszú ujjával.

- Főként azért, mert jobban jártál, hogy nem tudod. Veszélyes, arról nem is szólva, hogy kétes és rossz életet élek, és nem akartam, hogy viselned kelljen a szégyent, amiért ilyen testvéred van. Biztosra vettem, hogy rég férjhez mentél valami rendes emberhez a faluban. Azt hittem, már gyerekeid vannak. - Hangja fenyegető dühvel telt meg. - Ehelyett *vénlány* vagy! - Úgy mondta ki, mint valami szitkot. - Az isten szerelmére, Sophia, miért álltál szolgálonak? És éppen a *Bow Streeten*?

- Ki vett volna feleségül, John? - kérdezte gúnyosan a lány. - Nem volt se hozományom, se családom, se semmi, ami mellettem szólt volna, a szép arcomon kívül, ami... hadd nyugtassalak meg... nem sokat ér a falubeli földművesek és mesteremberek

körében. Egyetlen férfi kérte meg a kezemet, a helyi pék, egy nálam csaknem kétszer idősebb, kövér vénember. Jobb volt Ernestine kuzinnál dolgozni. Ami meg a Bow Streetet illeti... szeretek ott lenni.

Kísértést érzett, hogy elmesélje Anthonyhoz fűződő röpke románcát, azt, ahogy a férfi kihasználta és becsapta. De az öccse rossz hírére gondolva úgy döntött, megtartja magának. Még az is előfordulhat, hogy John megöleti, vagy megkínóztatja Anthonyt.

Gentry megvetően horkant fel a Bow Street hallatán.

- Nem neked való hely - jegyezte meg gúnyos megvetéssel. - A nyomozók semmivel sem jobbak, mint a nekem dolgozó gonosztevők. És ami azt a hidegszívű Cannont illeti, ígérem, hogy...

- Nem - vágott közbe sietve Sophia -, senki sem bánt rosszul velem. És Sir Ross nagyon jó hozzám.

- Hát persze - felelte Gentry tiszta szarkazmussal. Sophia szívét mintha kés járta volna át, amikor eszébe jutott, hogy a kedvese és az öccse esküdt ellenségek. Most minden megváltozik, gondolta ideges izgalommal. Ross oly sok mindent elnézett neki, de azt, hogy Nick Gentry a testvére, akit a legjobban megvet... emellett már nem fog elmenni. A helyzet olyan rettenetes és különös volt, hogy Sophia ajkán bizonytalan mosoly jelent meg.

- Mire gondolsz? - kérdezte Gentry.

Sophia megrázta a fejét, a mosoly lehervadt az ajkáról. Szükségtelen, hogy az öccse tudjon a Bow Street-i főbíróhoz fűződő szerelmi viszonyáról, főként most, hogy nagy valószínűséggel úgyis vége. Igyekezett elhessegetni kétségbeejtő gondolatait, és inkább a testvére arcát fürkészte.

A szépsége, amelynek ígését már gyerekkorában észrevette, kivirult. Huszonöt évesen tigrisre emlékeztető erős, csontos kecsesség jellemezte. Markáns vonásai voltak, az arc síkja tökéletes, az áll szépen formált, az orr előreugró, egyenes és erős. Sűrű, szépen ívelt szemöldöke alatt csodálatos szempár, olyan telt kék színű, hogy a fekete pupilla csaknem eltűnt a szivárványhártya ragyogó színében. Ám az arc csodálatos, férfias szépsége sem takarta el a Sophiát mélyen felkavaró kíméletlenségét. Gentryről lerítt, hogy bármire képes, mintha szemernyi lelki furdalás nélkül tudna hazudni, lopni vagy akár gyilkolni. Nem volt benne lágyság, és Sophia sejtette, hogy rég kiveszett belőle minden együttérzés és irgalom. De akkor is a testvére.

Kíváncsian emelte fel a kezét, hogy megérintse Gentry arcát. A férfi nem mozdult az arcára simuló tenyér alatt.

- Sosem mertem reménykedni, hogy még életben vagy, John.

Gentry szelíden levette a kezét, mintha nehezen viselné el az érintését.

- Megrendültem, amikor a Bow Street-i fogdában megláttalak - mormolta. - Rögtön tudtam, ki vagy, mielőtt még hallottam volna a nevedet. - Állkapcsa megfeszült. - Amikor az átkozott Cannon rád ordított, alig bírtam visszafogni magam, hogy ne tépjem fel a torkát...

- Jaj, ne - szakította félbe sietve Sophia. - Csak aggódott értem. Védni próbált.

De Gentry szeméből nem tűnt el a vadság.

- Főrangú hölgynek születted, Sophia. Senkinek sincs joga cselédként bánni veled.

Sophia ajka fáradt, gyászos mosolyra húzódott.

- Igaz, úri hölgynek születtem, te pedig úriembernek. De senki sem gondolná, hogy a felső tízezerhez tartozunk, ugye? - Amikor öccse nem válaszolt, így folytatta: - Rettenetes dolgokat hallottam rólad, jobban mondva Nick Gentryről.

- Szólíts csak Nicknek - vetette oda határozottan a férfi. - John Sydney már nem létezik. Nagyon kevésre emlékszem abból az életből, ami a börtönhajó előtt volt. Nem is akarok emlékezni! - Fagyos mosoly suhant át az arcán. - Amit mondanak, annak a fele sem írható a számlámra. De magam is támogatom a hírverést, és a legszörnyűbbeket sosem tagadom. Megfelel a céljaimnak, hogy rossz a hírem. Szeretném, ha félelemmel és tisztelettel fordulnának felém. Jót tesz az üzletnek.

- Azt állítod, hogy nem loptál, nem koholtál hamis vádakat, nem csaltál, nem zsaroltál...

Gentry bosszúságot kifejező morgással szakította félbe.

- Nem vagyok szent.

Sophia a fájdalom ellenére is majdnem felkacagott a tények enyhítése hallatán. A férfi összehúzta a szemét.

- Csak azt használom ki, aki tompaagyú, és *megérdemli*, hogy visszaéljenek a bizalmával. És sosem vagyok nagyra a jóval, amit tettem.

- Például mivel?

- Kitűnő tolvajfogó vagyok. Az embereimmel kétszer annyi tolvajt fogtunk el, mint Sir Ross és a nyomozói.

- Azt mondják, néha bizonyítékot gyártasz. Alávaló módszerekkel csikarod ki a vallomást, ami talán nem is igaz.

- Azt teszem, amit tennem kell - felelte kereken a férfi. - És ha a bűnözők, akiket letartóztatok, egy bűnben ártatlanok is, legalább egy tucat másikban bűnösök.

- Akkor miért nem...

- Elég - fojtotta bele a szót kurtán az öccse. Felállt, és hosszú léptekkel visszament a tálalóhoz. - Nem akarok a munkámról beszélni.

Sophia nézte, ahogy pálinkát tölt és gyorsan felhajtja. Alig bírta elhinni, hogy ez a kegyetlen, erőszakos idegen az öccse.

- Nick - ízlelgette az új nevet. - Miért adtál ajándékokat? Majdnem megőrijtett a kíváncsiság, hogy ki küldhette. És megijedtem attól, hogy Sir Ross majd azt képzelem, titkos szeretőm van.

- Bocsáss meg - motyogta az öccse, és bűnbánó mosolyt villantott rá. - Jótevődként akartam fellépni. Meg akartam neked adni, amit megérdemelsz. Sosem akartam veled személyesen találkozni. De úgy vágytam rá, hogy nem bírtam tovább.

- Ezért jöttél oda Silverhill Parkban?

- A férfi csintalan iskolás fiúként mosolygott rá.

Kedvemre volt, hogy Cannon orra előtt csinálhatom. És tudtam, hogy a nagy tömegben észrevétlenül surranhatok be és ki, anélkül, hogy elfognának.

- Lopott volt a nyaklánc?

- Dehogyan - háborodott fel az öccse. - Pénzért vásároltam.

- De mit kezdjek veled? Sosem viselhetem!

- Majd fogod - nyugtatta meg Gentry. - Vagyont gyűjtöttem, Sophia. Veszek neked valahol egy házat... Franciaországban vagy Itáliában... ahol úri hölgyként élhetsz. Járandóságot fizetek neked, hogy soha többé ne kelljen aggódnod a pénz miatt.

Sophia tátott szájjal bámult rá. –John!... vagyis *Nick*... Nem akarok külföldön élni!
Minden, ami fontos nekem, az itt van.

- Igen? - A férfi hangja ijesztően megszelídült. - És mi tart itt?

14.

A dühös tiltakozók üvöltése áthatolt a Threadneedle Streeten álló Vörös Oroszlán kocsmá falán. A tömeg kint szorongott, és az emberek a nyakukat nyújtogatták, hogy minél jobban lássák az asztalt, ahol Ross a szabók és a munkaadók képviselőivel ült. A tárgyalások első órája alatt Ross meghallgatta mindkét fél siralmaikat. Amikor magasra csaptak az indulatok, Ross arra a következtetésre jutott, hogy a vita egész nap tart majd, sőt lehet, hogy az éjszakába is belenyúl. Sophiára gondolt, meg arra, hogy mennyire szeretne hazamenni hozzá, és igyekezett elfojtani türelmetlenségét.

A begyes pincérmő, aki kölnivízzel locsolta be magát, hogy más, jóval kellemetlenebb illatokat leplezzen, odaoldalazott Rosshoz a kávéval, amit rendeli.

- Tessen csak, Sir Ross - dorombolta, és hatalmas melliét Rosshoz fente, amikor fölé hajolt. - Mire lenne még gusztusa, uram? Meleg sajtos pirítósra vagy almás pitére? - Széles képét közel dugta, és jelentőségteljesen hozzátette: - *Bármit* megkaphat, Sir Ross!

Ross, aki az évek során már hozzászokott a hasonló ajánlatokhoz, udvariasan, de hűvösen utasította vissza.

- Nagyon kedves, de nem.

A nő csalódott fintort vágott.

- Talán majd később. - Amikor távozott, csípője úgy ringott, mint egy hajó.

A szabók egyik képviselője, egy Brewer nevű fickó, sunyi mosollyal figyelte Rosst.

- Látom ám, miben sántikál, Sir Ross. Úgy tesz, mintha nem kéne az asszony, aztán annál keményebben töri magát, hogy felkeltse az érdeklődését, mi? Ravasz róka maga... lefogadom, hogy ért a nyelvükön.

Ross váratlanul elmosolyodott.

- Két dolog van, Brewer, amit egy férfi sosem tehet: nem várakoztathat meg egy nőt, és nem állíthatja, hogy megérti.

A szabó kuncogott, Ross pedig hirtelen felfigyelt egy magas férfira, aki akkor lépett be a kocsmába. Sir Grant Morgan volt, aki egy fejjel a többiek fölé magasodott, éles tekintete pedig a tömeget pásztázta. Amikor megtalálta Rosst, minden ceremónia nélkül odafurakodott hozzá a tömegen keresztül. Az emberek sietve engedtek utat neki; nem akarták, hogy a komor képű óriás eltapossa őket.

Ross rögtön tudta, hogy kellemetlen üggyről lehet szó, és állva fogadta a helyettes főbíró.

- Miért jött, Morgan? - kérdezte kurtán.

- A nyaklánc miatt - hangzott a korábbi nyomozó szűkszavú válasza. Olyan halkán beszélt, hogy senki se hallja. - Megtaláltam az ékszerészt, aki készítette: Daniel Highmore a Bond Streetről. Rábeszéltem, hogy mondja el, ki vette.

Ross vad, várakozásteljes izgalmat érzett, hogy végre kiderül, ki Sophia titkos rajongója.

- Ki az?

- Nick Gentry.

Ross üres tekintettel meredt Morganre. Kezdeti döbbenetét primitív, pusztán férfiakra jellemző ölési vágy váltotta fel.

- Gentry biztosan látta Sophiát, amikor bevittük a Bow Streetre. Amikor Sophia lejött a fogdába. Istenem, darabokra szaggatom! - Amikor észbe kapott, hogy érdeklődő tekintetek szegeződnek rá, és a körülöttük levők azon tűnődnek, miről beszélgethetnek, Ross igyekezett lehalkítani a hangját. - Vegye át a tárgyalás vezetését, Morgan. Meglátogatom Gentryt.

- Várjon! - tiltakozott Morgan. - Még sosem döntőbíráskodtam szakmai vitában!

- Ideje, hogy megtanulja. Sok szerencsét - mondta Ross, és átvágott a kocsmán, majd kiment oda, ahol kikötötte a lovát.

Sophia nem tudta, hányadán áll az öccsével. Beszélgetés közben igyekezett megérteni, hogy John milyen emberré vált, de nemigen fogta fel, hogy nincs tekintettel sem a maga, sem mások életére. „Minél nagyobb gazember valaki, annál nagyobb a szerencséje” - ez a mondás járta a Bow Streeten, és ez magyarázta a bíróság elé kerülő bűnözők öntelt dacosságát. És jól illett Nick Gentryre. Kétségkívül gazember volt, aki hol elbűvölően, hol kőszívűen viselkedett; becsvágyó ember volt, aki arisztokratának született, de se birtokot, se neveltetést, se vagyont, se társadalmi kapcsolatokat nem kapott hozzá. Így azután erkölcstelen utakon igyekezett hatalomra jutni. Bűnözői sikerei vaddá és eszessé, kegyetlenné és magabiztossá tették.

Sophia habozva számolt be a Shropshire-ben eltöltött éveiről, arról a vágyáról, hogy megbosszulja a „halálát”, majd azt, hogy úgy tervezte, Londonba jön, és tönkreteszi Sir Rosst.

- Hogy az ördögbe gondoltad? - kérdezte szelíden Gentry, de éles tekintetét Sophia arcára szegezte.

Sophia elpirult, és egy féligazsággal válaszolt.

- A bűnügyi irattárból rá nézve terhelő tényeket akartam összeszedni. - Bár szívesen elmondta volna a teljes igazságot, ösztönei arra intették, hogy ostobaság lenne elárulni a Sir Ross-szal folytatott viszonyát. Végére is a két férfi esküdt ellensége egymásnak...

- Okos lány - mormolta Gentry. - Hozzáférsz a Bow Street-i bűnügyi feljegyzésekhez?

- Igen, de...

- Kitűnő. - Gentry hátradólt a székében, és lustán szemügyre vette csizmája orrát. - Van néhány dolog, amit kideríthetsz nekem. Hasznát veszem, hogy a Bow Streeten dolgozol.

Az ötlet, hogy öccse a saját - feltehetően bűnös - céljaira szeretné felhasználni, arra készítette Sophiát, hogy határozottan rázza a fejét.

- Nem kémkedem neked, John.

- Csak pár apróságról lenne szó - nyugtatta meg a férfi, és hízelgően elmosolyodott. - Segíteni szeretnél, nem? És én is segítek neked. Mindketten bosszút állunk Cannonon.

Sophia hitetlenkedve kacagott fel.

- Én csak azért akartam bosszút állni, mert azt hittem, a börtönhajón a halálba küldött! Gentry a homlokát ráncolta.

- Cannon valóban odaküldött, és nem neki köszönhető, hogy nem haltam meg!

- Bárki más gondolkodás nélkül vérpadra küldött volna! - emlékeztette Sophia. - Azok után, amiket tettél: kiraboltál egy hintót, egy szegény öregember halálát okoztad...

- Nem én ütöttem kupán - védekezett Gentry. - Csak kirabolni akartam a vénembert, nem megölni.

- Mindegy, mi volt a szándékom, az eredmény ugyanaz. Gyilkosságban voltál bűnrészes. - Sophia Gentry kökemény arcába pillantva szelídebben folytatta: - De a múlton már nem lehet változtatni. Annyit tehetünk csak, hogy a jövőre gondolunk. Nem folytathatod így, John.

- Miért nem?

- Mert nem vagy sebezhetetlen. Előbb-utóbb hibát követsz el, aminek az lesz a vége, hogy felhúznak. És nem viselném el, ha még egyszer elveszítenélek. Egyébként sem jó élet ez. Nem arra születél, hogy...

- De, *pontosan* ez a nekem való élet - vágott közbe kurtán Gentry. - Akármilyen emlékeket őrzöl is rólam, Sophia, azok most már nem érvényesek. Érted?

- Nem - felelte a lány makacsul. - Nem értem, hogy élhetsz így. Jobb és értékesebb vagy ennél.

Gentry arcán különös, zord mosoly jelent meg.

- Ez mutatja, mennyit tudsz. - Felállt, odament a kandallóhoz, és nagy kezét ráfektette a fehér márvány kandallópárkányra. A lángok kiemelték kemény, fiatal vonásait, és fekete-arany csíkokat festettek rájuk. Pillanatnyi tünődést követően Sophia felé fordult. Tekintete átható volt, de hangja megtévesztően fesztelen. - Beszéljünk még egy kicsit a Bow Streetről. Azt mondd, be tudsz jutni a bűnügyi irattárba. Véletlenül szükségem lenne némi felvilágosításra...

- Mondtam már, hogy nem. Nem élek vissza Sir Ross belém vetett bizalmával.

- Az elmúlt két hónapban megtetted - felelte ingerülten az öccse. - Most mi tart vissza?

Sophia rájött, hogy John nem nyugszik, míg be nem vallja az igazat.

- Nick... - kezdte bizonytalanul. - Van egy bizonyos... kapcsolat, ami kialakult köztem és Sir Ross között.

- Istenem - túrt bele szórakozottan a hajába az öccse. - Te és ő... - Nem talált szavakat.

Sophia, aki megértette a kimondatlan kérdést, óvatosan bólintott.

- A nővérem a Bow Street szerzetesével! - motyogta undorral Gentry. - Szép kis bosszú, Sophia! Azzal hálsz, aki csaknem végzett velem! Ha így képzeled el a megtorlást, akkor el kell magyaráznom néhány dolgot!

- Megkérte a kezem.

Gentry szemében meglepett düh villant, és mintha elakadt volna a lélegzete.

- Inkább lássalak holtan, mint egy efféle feleségként.

- A legjobb ember, akit ismerek.

- Úgy ám, egy istenverte mintakép! - jegyezte meg Nick epésen. - Ha hozzámész, életed végéig az orrod alá dörgöli majd. Elhiteti veled, hogy nem vagy elég jó neki. Az átkozott becsülete és tiszteletreméltósága valósággal agyonnyom majd. Cannon ezerszer is megfizetted veled, hogy nem vagy tökéletes.

- Nem ismered - válaszolta Sophia.

- Jóval régebben ismerem, mint te, Sophia. Cannon nem ember!

- Sir Ross megbocsátó és kedves, és tisztában van a tökéletlenségemmel.

Öccse mérlegelő tekintetet vetett rá, amitől Sophia zavarba jött. Gentry ördögien vonta fel sötét szemöldökét.

- Nagyon biztos vagy benne - jegyezte meg behízelgően.

Sophia bátor őszinteséggel viszonzta a pillantását.

- Igen.

- Akkor tegyük próbára a hitedet, Sophia. - Nick fesztelenül a kandallópárkányra könyökölt. - Megszerzed nekem a szükséges felvilágosítást a bűnügyi irattárból, különben... elmondom az állhatatos, oly megbocsátó kedvesednek, hogy legmegátalkodottabb ellensége nővérednek a kezét kérte meg. Hogy Sophiának és a megvetésre méltó Nick Gentrynek ugyanaz a vér folyik az ereiben.

Sophia majd hanyatt esett megdöbbenésében.

- Zsarolsz? - suttogta elfulladva.

- Rajtad múlik. Megszerzed, amit akarok... vagy vállalod a kockázatot, hogy elveszíted Sir Rosst. Most mekkora a megbocsátásába vetett hited?

Sophia meg sem tudott szólalni. Egy gondolata volt csupán: *édes istenem, hát örökké kísért a múlt?*

- Azt akarod, hogy elmondjam neki, az öcséd vagyok? - nógatta a férfi.

Sophia nem volt biztos benne. Tudta, hogy Rossra mindaz igaz, amit elmondott, és még több is. És ha egyszer megtudja, milyen kapcsolatban van Nick Gentryvel, megtalálja a módját, hogy még egy rettenetes dolgot elnézzen neki. De az is lehet, hogy ez lesz az utolsó csepp a pohárban. Megeshet, hogy Ross többé nem tud majd úgy a szemébe nézni, hogy ne jutna eszébe: gyűlölt ellenségének a testvére.

Sophia ekkor jött rá, hogy inkább meghal, mint hagyja, hogy ez megtörténjen. Nem éli túl Ross visszautasítását, most már semmiképpen sem, hogy ilyen közel kerültek egymáshoz. Nem kockáztathat, túl sok a vesztenivalója.

- Nem - felelte rekedten.

Gentry tekintetében furcsa módon csalódás tükröződött, mintha arra számított volna, hogy a lány visszautasítja.

- Mindjárt gondoltam.

Sophia áthatóan fürkészte öccse arcát; nem tudta eldönteni, hogy nem játszik-e vele.

- Bizonyára nem lennél képes megzsarolni - jegyezte meg, bár hangja reszketése elárulta a bizonytalanságát.

A férfi szívtelen mosollyal válaszolt.

- Csak egy módon lehet a végére járni, nem?

Mielőtt Sophia válaszolhatott volna, izgatott dörömbölés hallatszott, és egy tompa hang bebocsátást kért. Gentryt láthatóan bosszantotta, hogy félbeszakítják. Az ajtóhoz ment, és beengedett egy férfit. A látogató különös látványt nyújtott: nagydarab, izmos, duzzadt képű férfi volt, kékes bőrrel. Borostás arca kékesfekete árnyékaitól még sötétebb, piszkosabb lett a megjelenése. Sophia eltűnődött, vajon hány hasonló alak dolgozik az öccsének.

- Kékbőr - üdvözölte Gentry a szolgáját.

- Valaki keresi - motyogta a férfi. - Maga a Szerzetes.

- Cannon? - csodálkozott el Gentry. - Az ördög vigye, hiszen februárban már átkutatta ezt a helyet! Mit szeretne megtalálni?

- Nem házkutatásra gyűtt - felelte Kékbőr. - Egyedül van.

Sophia rémülten ugrott fel.

- Sir Ross itt van?
- Úgy fest - felelte undorral Gentry, és intett a nővéreinek, hogy kövesse. - Fogadnom kell. Menj ki hátul Kékbőrrel, mielőtt Cannon észrevenne.
Kékbőr félbeszakította.
- Akarod, hogy a fiúkkal kidobassam, Gentry?
- Dehogya, te hülye. Akkor száz rendőrrel jön vissza, és darabokra szed itt mindent. Ezt a nőt vidd vissza a Bow Streetre. Ha a haja szála is meggörbül, elvágom a torkodat. - Nick Sophiához fordult. - Ami a bűnügyi aktákat illeti: derítsd ki, mit tudott meg Cannon egy George Fenton nevű alakról, akit két hete vittek be kihallgatásra.
- Ki az a Fenton?
- Az egyik zsebesem. - Amikor látta Sophia értetlenségét, türelmetlenül magyarázta meg: - Képzett tolvaj. Tudnom kell, mit mondott Cannonnak, hogy hű maradt-e hozzám, és befogta-e a pofáját.
- Igen, de mi lesz Mr. Fentonnal, ha kiderül, hogy...
- Nem a te dolgod - felelte az öccse, és kitzsigálta a hátsó ajtón. - És most igyekezz, mielőtt Cannon itt talál velem. Kékbőr majd vigyáz rád.

Egy perc sem telt el Sophia távozása után, és Cannon már be is nyomakodott a lakosztályba. Nick a kandalló előtti székből, bosszantóan tunya pozícióban hevert, mintha fittyet hányna arra, hogy a Bow Street-i főbíró betör a lakásába. Cannon felé tartott, és néhány méterre tőle megállt. Furcsán világos volt a szeme düttől.

Nicknek a főbíróval szembeni ellenszenve ellenére is el kellett ismernie, hogy vonakodva bár, de tiszteli. Cannon eszes volt, viharedzett és nagy hatalmú... igazi férfi. És szilárd erkölcsi alapokon állt, ami felkeltette Nick érdeklődését. Az elvek hátrányával induló ember, aki képes mindazt elérni, amit Cannon, olyan ellenfél, akit nem lehet számításán kívül hagyni.

A levegőben érezhető volt a fenyegetés és a támadókedv, mégis sikerült normális hangon társalogniuk.

- Magától kapta Miss Sydney a nyakéket - tért a tárgyra bevezető nélkül Cannon.
Nick gúnyos elismeréssel hajtotta meg a fejét.
- Átkozottul gyorsan kiderítette.
- Miért? - Cannon olyan képet vágott, mintha ízekre akarná szedni.
Nick megvonta a vállát, és könnyen hihető hazugsággal válaszolt.
- Azóta tetszik a kis ribi, amióta megláttam a Bow Streeten. Próbálkozni akarok nála, ha maga végzett vele.
- Tartsa magát távol tőle - mondta Cannon halkán, de életveszélyes komolysággal. - Különben megölöm.
Nick hidegen mosolyodott el.
- Ezek szerint még nem végzett vele.
- Sosem fogok. És ha legközelebb ajándékot küld neki, személyesen fogok a torkán le...
- Rendben - szakította félbe Nick egyre nagyobb ingerültséggel. - Értek a szóból. Nem zaklatom a kis mucusat. És most tűnés a házamból.
Cannon olyan halálos érzéketlenséggel nézett rá, ami más férfit megrémített volna.

- Csak idő kérdése, hogy túllőjön a célon - mondta halkán. - Az egyik terve majd nem jön be. Találunk egy bizonyítékot, ami belekeveri egy bűncselekménybe. És akkor ott leszek, és nézem, ahogy felakasztják.

Nick lélektelenül mosolyodott el, és arra gondolt, Cannon nem vágna ilyen önelégült képet, ha tudná, hogy Sophia a nővére.

- El is hiszem, hogy megtenné - mormolta. - De ne remélje, hogy a halálommal jobb lesz magának. Még az is lehet, hogy banni fogja.

Az idősebb férfi arcán zavart tünődés suhant át, majd összehúzott szemmel nézte Nicket.

- Mielőtt elmegyek - morogta -, szeretném, ha megmagyarázna valamit. A ruha, amit Miss Sydneynek küldött... Miss Sydney azt mondja, pontosan olyan, mint az édesanyja régi ruhája.

- Valóban? - felelte lustán Nick. - Érdekes egybeesés.

- Nyilvánvaló volt, hogy Cannon a merev arckifejezése mögött kérdések sokasága között keresgél.

- Igen - helyeselt. - Valóban érdekes.

És Nick nagy megkönnyebbülésére a bíró szó nélkül elhagyta a lakosztályát.

Amint visszaért a Bow Streetre, Sophia kihasználta Ross távollétét, és bement a bűnügyi irattárba. Kiváló alkalomnak ígérkezett, hogy megkeresse az öccse által kért adatokat, mivel Vickery és a többi írnok a helyi kocsmába ment marhasültet enni és sört inni. Az irodák jobbára üresek lesznek, gondolta Sophia, amíg valamelyik bíróhelyettes vissza nem jön, hogy felkészüljön az esti tárgyalásokra.

Sophia finom ujjai sebesen kutattak az akták között: a feljegyzéseket kereste, amelyek George Fenton kihallgatásán készültek. A kis szobát olyan lámpa világította meg, amely alig adott elég fényt az olvasáshoz.

Tekintete végül megakadt egy lapon. Alaposabban szemügyre vette, és látta, hogy Nick Gentry és George Fenton neve is szerepel rajta. Amikor rájött, hogy ezt kereste, összehajtogatta a lapot, és a ruhaujjába akarta gyömöszölni.

Hirtelen lépteket hallott. Elfordult az ajtógomb. Rajtakapták! Szíve nagyot dobbant, majd megfulladt az ijedségtől. Visszatolta a papírlapot a fiókba, amelyet éppen akkor tolt be, amikor nyílt az ajtó.

Ross állt a küszöbön, sovány, közönyös arca árnyékban maradt.

- Mit keresel itt?

Sophiát balsejtelem fogta el, és idegesen megnyalta a száját. Ross biztosan nem látja, mennyire elsápadt. Tudta, hogy most maga a megtestesült büntudat. Kétségbeesetten kapaszkodott az első hazugságba, ami eszébe jutott.

- M... megpróbáltam visszatenni az aktákba a feljegyzéseket, amikkel téged meg a nyomozókat akartalak lejáratni.

- Értem. - A férfi vonásai ellágyultak. Közelebb lépett, megfogta Sophia állát, és a puha bőrt simogatta. Sophia erőt vett magán, és a férfi szemébe nézett, bár undorodott attól, hogy becsapja Rosst. Ross ajka gyöngéd mosolyra húzódott. - Ne nézz ilyen büntudatosan. Nem okoztál kárt senkinek.

Könnyű csókokkal hintette be az arcát.

- Sophia - mormolta. - Morgan ma kiderítette, ki küldte a nyakláncot.

Sophia elhúzódott tőle, és igyekezett olyan arcot vágni, mintha nem tudná a választ.

- Ki? - kérdezte bizonytalanul.

- Nick Gentry.

Sophia szíve iszonyatos, kellemetlen erővel kezdett verni.

- És miért tenne ilyet?

- Ma délután felkerestem Gentryt, hogy feltegyem ezt a kérdést. Úgy tűnik, megtetszettél neki, és szeretne a pártfogásába venni, ha majd véget ér a kapcsolatunk.

- Ó! - Sophia képtelen volt továbbra is a szemébe nézni. A férfihoz simult, fejét a vállára hajtotta. Hangját elfojtotta a férfi kabátja. - Megmondtad, hogy ez sosem következik be?

A férfi átfogta a derekát.

- Gentry többé nem zaklat, Sophia. Gondoskodom róla.

Bárcsak igaz lenne, gondolta elkeseredetten Sophia, és viharos érzések kerítették hatalmukba. Dühös volt az öccsére, hogy ilyen rettenetes helyzetbe hozta, ugyanakkor szerette, és még mindig hitt benne, hogy van benne jó is. Biztos volt abban, hogy van még számára megváltás. Igaz viszont, hogy nem sok jót mondhat el egy olyan emberről, aki a nővérét zsarolja, gondolta.

Majdnem engedett a kísértésnek, hogy mindent bevalljon Rossnak, és az ajkába kellett harapnia, nehogy kimondja azt, ami annyira kikíváncozott belőle. Csak az a szörnyű félelem akadályozta meg ebben, hogy elveszítheti a férfit. Kintól és csalódottságtól remegve még jobban odasimult Ross védelmet nyújtó testéhez.

Ross érezte, hogy a lány remeg, és megnyugtatóan mormolt a fülébe, meleg lehelete a lány fülét simogatta.

- Ugye, nem félsz? - szorította magához. - Nincs miért nyugtalanzkodnod. Biztonságban vagy.

- Tudom - vacogtak Sophia fogai. - Csak az elmúlt napok sok feszültséggel jártak...

- Fáradt vagy - mormolta a férfi. - Forró pálinkára van szükséged, fürdőre, ami ellazít, és kiadós alvásra...

- *Rád* van szükségem! - ragadta meg Sophia a férfi gallérját, és lehúzta a fejét, hogy lábujjhegyre állva mohón megcsókolhassa.

Ross eleinte vonakodott, és tartózkodóan viszonzta a csókját.

- Nyugalom - suttogta, amikor szétvált az ajkuk. - Most biztos nem akarod...

Sophia vadul megcsókolta, nyelvével bebarangolta a férfi száját, míg Ross ellenállása meg nem tört, és lihegni nem kezdett.

- *Ezt* akarom - súgta Sophia, és a férfi kezét a mellére szorította. - Kérlek! Ne utasíts vissza, Ross.

Ross nyelve hegyén még ott ültek a kifogások, de megfogta Sophia mellét, és lehajolt, hogy megcsókolja a nyakát. Kifogásai helyét gyorsan elfoglalta a vágy. Kéjesen felnyögött, és megmarkolta Sophia fenekét. Felültette a lányt az irattartó szekrényre, de közben szenvedélyesen csókolta. Sophia szemérmetlen mohósággal tárta szét harisnyás lábát, hogy Ross közéje állhasson.

- Itt nem lehet - motyogta Ross, de keze a suhogó szoknyák alatt keresgélt. - Ha bejön egy írnok, és meglát...

- Nem érdekel. - Sophia megint magához húzta a fejét.

Csókban forrtak össze, így kapaszkodtak egymásba, amíg ki nem fulladtak. Sophia felnyögött, amikor érezte, hogy a férfi keze becsúszik a nadrágja hasítékán, és gyöngéden simogatja nedvesedő szemérmét.

- Kívánlak - lihegte, és a férfi kezét erősebben nyomta magához.

- Sophia... - Ross a lány nyakába fúrta a fejét, és alig bírt beszélni. - Menjünk a szobámba...

-Most - hajtogatta Sophia. Türelmetlenül próbálta kigombolni a férfi nadrágját, és kiszabadítani előkíváncozó hímvesszőjét.

Ross felhagyott azzal, hogy jobb belátásra bírja a lányt, és segíteni próbált.

- Kielégíthetetlen rosszság! - szidta meg nevetve, és Sophiát a szekrény peremére húzta. Egyetlen sima mozdulattal belehatolt, amitől Sophia halkán felkiáltott. - *Tessék...* így már jó?

- Igen! Igen... - Sophia tehetetlenül dőlt a férfi karjába.

Ross a hátánál és a fenekénél fogva felemelte, de közben is felnyársalva tartotta. Az ajtóhoz vitte, és nekitámasztotta. Sophia lába tehetetlenül kalimpált a levegőben. A lány fel-felnyögött, ahogy Ross megfelelő szögben újra meg újra belehatolt, simogatta a hüvelyét, és szeméremdombja rejtett, legérzékenyebb pontjához dörgölte magát.

- Sophia - mormolta Ross, és nem változtatott az ütemen. - Most akarom a válaszodat.

A lány döbbenetesen nézett rá.

- Milyen választ? - lihegte.

- Mondd, hogy hozzám jössz feleségül.

- Jaj, Ross, ne most! Még gondolkodni szeretnék.

- Most - erősködött a férfi, és mozdulatlanra merevedett a lányban. - Akarsz? Egyszerű igen vagy nem is elég.

A lány belekapaszkodott a vállába, teste lüktetett a vágytól.

- Ne hagyd abba! Kérlek!

A férfi ragyogó, szürke szeme fogva tartotta a tekintetét, miközben gyötrelmesen lassú tempóban folytatta a szeretkezést. Lassan, kényelmesen hatolt bele újra meg újra; tudta, hogy ezzel megbolondítja Sophiát.

- Igen vagy nem?

- Erre most nem válaszolok! - vonaglott eszeveszetten a lány. - Várnod kell.

- Akkor neked is. - A férfi keményen megcsókolta. - Így várunk - suttogta. - És esküszöm, Sophia, hogy a lábad nem érinti a földet, amíg meg nem kapom a választ. - Szelíden ringatta, és még mélyebbre tolta a hímvesszőjét.

Sophia torkából zokogás tört fel. Olyan közel volt már, teste kielégülés után sóvárgott, elviselhetetlen érzelmi feszültség nehezedett rá. Nem számított más, csak Ross. Egyetlen meggondolatlan, sóvár, lelki gyötrelmetől áthatott pillanatban azt választotta, amire leginkább vágyott. Szája megmozdult a Rossé alatt, és néma szót préselt a férfi ajkára.

- Hogyan? - sürgette a férfi, és fejét hátrahajtván ránézett Sophiára. - Mit mondtál?

- Igen - nyögött fel Sophia. - *Igen!* Jaj, Ross, segíts rajtam, kérlek...

- Segíték - suttogta gyöngéden a férfi, és csókjával fojtotta el a sikolyait, miközben megadta neki azt, amire a legnagyobb szüksége volt.

15.

A Silverhill Park-i birtok magánképezésében tartott egyszerű esküvői szertartás után Ross édesanyja bált rendezett, amelyre csaknem három megyéből érkeztek vendégek. Sophia igyekezett megküzdeni az iránta mutatkozó érdeklődéssel. Számptalan napilap és képes újság írt Sir Ross menyasszonyáról, hogy hol és mikor lesz az esküvő, sőt arról is, hol fognak lakni. A szalonokban, a kocsmákban és a kávéházakban ez volt a legizgalmasabb pletyka. A történetnek további pikantériát kölcsönzött, hogy Sir Ross újdonsült felesége egy vicomte lánya, hiszen az is köztudott volt, hogy házassága előtt a Bow Streeten dolgozott.

Sophiának nagy örömet jelentett, hogy a Cannon család készségesen befogadja, kivált az a kedvesség esett jól neki, ahogy Ross anyja bánt vele.

- A barátaim arra kértek, írjalak le - mesélte Catherine az esküvő előtti napon Sophiának. A vendégek a fogadószobában üldögéltek, vagy kártyáztak, mások kart karba öltve sétáltak az egymásba nyíló termekben. Néhány asszony kézímunkázott, az urak újságot olvastak, és a nap eseményeiről társalogtak.

- Természetesen mind rendkívül kíváncsiak, hogy milyen az a hölgy, aki rabul ejtette Ross szívét.

- Nem a *szíve* az a testrészt, amit rabul ejtett - mormolta a közelben Matthew.

Catherine kérdően fordult felé.

- Mit mondtál, kedvesem?

Matthew őszintétlen mosollyal válaszolt:

- Hogy a bátyámat valóban rabul ejtették. Alig lehet ráismerni attól a hebehurgya mosolyról, ami mostanában jellemzi. - Néhány vendég felnevetett a megjegyzés hallatán, mivel az általában távolságtartó Sir Ross régen nem volt ilyen vidám és fesztelen.

Matthew szavai közben Ross lépett be a szalonba, és Sophiához sétált. Felemelte a kezét, amely a pamlag ívelt karfáján nyugodott, az ajkához emelte, és azt suttogetta:

- Árujjam el, miért mosolygok?

Szeme pajkosan csillogott, és Sophiának eszébe jutott az éjszakai szenvedélyes együttlétük, amikor Ross beosont a szobájába, és mellé feküdt. Sophia most a homlokát ráncolta, és elpirult. Ross nevetett a zavarán, és letelepedett mellé a pamlagra.

- És hogy írod le a menyasszonyomat a barátaidnak, anyám? - kérdezte visszatérve az előbbi témához.

- Elmesélem, hogy a legelragadóbb ifjú hölgy, akivel valaha találkoztam. Arról nem is beszélve, hogy milyen ragyogóan szép - folytatta az asszony, és helyeslő tekintetet vetett Sophia barackrózsaszín ruhájára. - Új ruhád van, kedvesem? Nagyon jól áll ez a szín.

Sophia nem mert Rossra pillantani. Néhány nappal korábban heves vitájuk kerekedett a ruhák kérdésében. Mivel Ross ragaszkodott hozzá, hogy minél hamarabb összeházasodjanak, Sophiának nem maradt ideje, hogy ruhákat csináltasson. És Ross - férfi lévén - egyáltalán nem törődött Sophia kelengyével. Sophiának csak azok a sötét ruhái voltak, amelyeket a Bow Streeten viselt; mindegyik durva anyagból készült, sima ruha volt. Sophia húzódozott attól, hogy ilyen komor öltözékben álljon oltár elé, majd

ebben táncoljon a bálon. Éppen ezért zaklatottan kereste fel Rosst, hogy visszakérje a levendulaszínű ruhát.

- Mivel a nyomozáshoz már nincs rá szükség - magyarázta Rossnak az irodájában -, szeretném visszakapni.

Ross meglepetten és rosszkedvűen fogadta a kérését.

- Miért van szükséged rá?

- Ez az egyetlen megfelelő ruha, amiben férjhez mehetek - felelte higgadtan a lány.

- Ross a homlokát ráncolta.

- Azt a ruhát nem veszed fel az esküvőnkön.

- Kifogástalanul szép ruha - erősködött Sophia. - Semmi oka, hogy ne viselhetném.

- Dehogyan nincs! - háborodott fel a férfi. - Nick Gentrytől kaptad.

- Senki sem tudja - ráncolta most a homlokát Sophia is.

- De én tudom. És az ördög vigyen el, ha engedem, hogy felvedd.

- Rendben van. És mégis, mit vegyek fel?

- Keress egy varrónőt; bárhova elviszlek ma délután, ahova csak akarsz.

- Egyetlen varrónő sem készít el egy ruhát három nap alatt! Még arra is alig van idő, hogy a levendulaszínűt megigazítsa. És nem megyek hozzád a barátaid és a családod előtt olyan öltözékben, mintha koldus lennék!

- Kölcsönkérhetsz egyet anyámtól vagy Ionától.

- Az édesanyád csaknem száznyolcvan centi magas, és tübe lehet fűzni, olyan sovány - emlékeztette Sophia. - És engem is vigyen el az ördög, ha Iona ruháját viselem! Aztán hallgathatom az öcséd rosszindulatú megjegyzéseit. Szóval, hova tetted a levendulaszín ruhát?

Ross dühösen dőlt hátra a székből, és csizmasarkát feltette az asztalára.

- A bizonyítékörzöbe - morogta.

- A ruhám az ördögben? - háborodott fel Sophia. - Biztosan feltetted egy piszkos polcra!

Amikor kisietett, még hallotta Ross káromkodását.

Ross inkább elküldött három nyomozót, hogy kérdezzék ki a varrónőket, semhogy engedje, hogy Sophia a levendulaszínű selyemruhát viselje. Sikerült is találniuk valakit, aki hajlandó volt eladni egy másik hölgy rendelésében szereplő ruhát. Figyelmeztette Rosst, hogy egy vagyona kerül majd, mert valószínűleg elveszti majd emiatt egyik legbecsessebb ügyfelét. Ross egyetlen szó tiltakozás nélkül kifizette a súlyos összeget.

Sophia jól titkolt megkönnyebbüléssel látta, hogy a ruha egy csodálatos, halványkék selyemruha, előnyös, szögletes kivágással, felső- és divatosan hosszított övrésszel. A bő szoknyát gyöngyökből kivarrt, csillogó virágok díszítették, és ugyanilyen virágokkal varrták ki a könyökig érő, bő ruhaujjat is. Pompás ruha volt, majdnem tökéletesen illett Sophia alakjára, így keveset kellett csak alakítani rajta. A varrónő nagyvonalúan még két másik ruhát is eladott a másik megrendelésből Sir Rossnak, így Sophiának délutáni ruhái is voltak, amelyeket Silverhill Parkban viselhetett.

Esküvőjük napján Sophia feltűzve viselte loknikba göndörített haját, amibe a szobalánya ezüstszalagokat font. Nyakában gyöngyös-gyémántos nyakéket viselt, amit aznap reggel kapott Rosstól. Királykisasszonynak érezte magát a tündöklő selyemruhában, lábán a magas sarkú selyemcipővel, nyakában a meg-megcsörrenő nyakékkal. A szertartás olyan volt, mint egy álom, és csak Ross kezének meleg szorítása, szemének ezüstös, átható tekintete kapcsolta a valósághoz. Miután elmondták esküjüket,

Ross követelődő csókkal pecsételte meg az egybekelést, és futó simogatása későbbre még többet ígért.

Az esküvői lakomán folyt a pezsgő, a nyolcfogásos vacsorát fényűző bál követte, ahol Sophiát több száz embernek mutatták be. Nemsokára belefáradt a mosolygásba, és csengett a füle. Csupán egy-kettőre emlékezett a temérdek új arcból. Néhányukat mégis megjegyezte, például Sir Grant Morgan feleségét, Lady Victoriát. Régóta gyötörte a kíváncsiság, milyen asszony az, aki a lenyűgöző óriáshoz hozzáment, és most meglepetten látta, hogy az asszony igen kis termetű. Ezenkívül páratlanul gyönyörű teremtés dús idomokkal, hatalmas, vörös hajkoronával és eleven mosollyal.

- Lady Sophia - köszöntötte barátságosan a vörös hajú asszony. - Szavakkal ki sem fejezhetem, mennyire örülünk, hogy Sir Ross végre megnősült! Csak egy bámulatos asszony csalhatta ki az özvegység barlangjából.

Sophia szívesen viszonzta Lady Victoria mosolyát.

- A parti csupán nekem kedvez - felelte.

Sir Grant szólt közbe; zöld szeme kedvesen csillogott. Egészen másként festett, mint a Bow Streeten, és Sophia azt is észrevette, hogy úgy sütkeznek a felesége kisugárzásában, mint a macska a napon.

- Bocsásson meg, de nem osztom a véleményét, hölgyem - mondta Sophiának. - A parti igen sok előnyt tartogat Sir Rosznak is, amit jól látnak azok, akik ismerik.

- Való igaz - mondta Lady Victoria elgondolkodva, és Ross sötét, magas alakjára nézett, aki egy másik sor gratulációit fogadta. - Még sosem láttam ilyen remek formában. És most látom először mosolyogni.

- És még csak nem is erőltetett a mosolya! - jegyezte meg Morgan.

- De Grant! - szidta meg a felesége alig hallhatóan. Sophia nevetett. Morgan rákacsintott, és arrébb terelte a feleségét.

A muzikusok egy Bach-darabot kezdtek játszani, és Sophia Rosst kereste a tekintetével a tömegben. Sajnos, sehol sem látta. A vonósok és a fuvolán játszó zenész édes melódiái vágyódást ébresztettek benne. Lenézett csillogó szoknyájára, és kesztyűs kezével lesimította. Elképzelte, mennyire örültek volna a szülei, ha tudják, hogy egy olyan férfihoz megy hozzá, amilyen Sir Ross. És bánatuk is milyen nagy lett volna, ha megtudják, mi lett egyetlen fiúnkból. Hirtelen végtelenül magányosnak érezte magát, és arra gondolt, bárcsak öccse is eljött volna az esküvőjére, noha ez minden bizonnyal lehetetlen. Kettejük világa nem érintkezik, és sosem fogják a kettőt egymáshoz közelíteni.

- Lady Sophia - zavarta meg egy hang a gondolatait, és amikor megfordult, azt az arcot látta, akire a legkevésbé számított.

- Anthony - suttopta Sophia, és összefacsarodott a szíve.

Anthony Lyndhurst pontosan úgy festett, ahogy az emlékeiben élt: jóképű, szőke, elbizakodottan mosolygó fiatalemberként. Sophia el sem hitte, hogy van mersze odamenni hozzá. A megrázkódtatástól nem is viszonzta pukedlivel a férfi meghajlását.

- Gratulálok a házasságkötésedhez - mondta Anthony halkán.

Sophia minden erejét összeszedte, hogy leplezze feldúltságát. Kétségbeesetten törte a fejét, miért jött Anthony, és ki hívhatta meg. Hát még az esküvőjén sem lehet nyugalma?

- Sétáljunk egyet - javasolta a férfi, és a szalonból nyíló családi arcképcsarnokra mutatott.

- Nem - felelte halkán az asszony.

- Ragaszkodom hozzá. - A férfi a karját nyújtotta, és Sophia nem utasíthatta vissza úgy, hogy ne rendezett volna jelenetet. Tétova mosolyt erőltetett az arcára, és kesztyűs kezét a férfi karjába öltötte. Anthonyval tartott a képtárba, ahol sokkal kevesebben voltak, mint a szalonban. - Sokra vitted, Sophia - jegyezte meg Anthony. - Jelentős vagyonhoz és társadalmi ranghoz jutsz azzal, hogy egy Cannonhoz mentél feleségül. Ügyes.

Sophia azonnal elengedte a karját, amint megálltak egy sor családi portré előtt.

- Ki hívott meg? - kérdezte fagyosan.

Anthony elmosolyodott.

- A Lyndhurstök és a Cannonok házasság révén távoli rokonok. Gyakran meghívják a silverhilli birtokra.

- Sajnálattal hallom.

A férfi kurtán felkacagott.

- Látom, még mindig haragszol rám. Hadd kérjek bocsánatot azért, hogy legutóbbi találkozásunk alkalmával oly sietve távoztam. Sürgős üzleti ügyeim szólítottak el, amelyek nem tűrtek halasztást.

- Talán a feleségeddel kapcsolatban? - kérdezte Sophia hirtelen fellobbanó megvetéssel.

A férfi kissé szégyenlősen somolygott, mintha apró baklövésről volna szó.

- A feleségemnek semmi köze hozzánk.

- Feleségül kértél, holott már nős voltál. Félrevezető, nem?

- Csak azért tettem, hogy rávegyelek arra, amire te is vágytál. Erős vonzalom volt köztünk, Sophia. Ami azt illeti, úgy érzem, még most sem tűnt el teljesen.

Sophiát meglepte az a bíráló tekintet, amellyel Anthony végigmérte. Istenem, de könnyen felébresztette benne az önmaga iránti undort és szégyent, amit már megpróbált eloszlatni.

- Ha valamit érzel rajtam, az csak utálat lehet.

- Nők! - felelte a férfi, és láthatóan jól mulatott. - Mindig az ellenkezőjét mondjátok annak, amit akartok.

- Gondolj, amit akarsz. De tartsd távol magad tőlem, különben a férjemmel gyűlik meg a bajod.

- Aligha hiszem - válaszolta Anthony szentelen mosollyal. - Cannon úriember, és mellesleg halvérű is. Az ilyenek mindig elfordítják a fejüket.

Ha Sophia nem lett volna annyira felháborodva, biztos megvetően felkacag az ötletre, hogy Ross az úriembersége miatt nem tiltakozik a felszarvazása ellen.

- Tartsd magad távol tőlem - ismételte meg, és hangja megremegett, bár erősen igyekezett uralkodni magán.

- Felcsigáztad a kíváncsiságomat, Sophia - jegyezte meg Anthony. - Sokkal tüzesebb és nagyvilágibb lettél, mint annak idején. Bájos változáson mentél át. Azt hiszem, ennek alaposabban utána kell járnom.

- *Utánajárnod?* - kérdezte döbbenetén Sophia.

- Természetesen nem most, hisz csak most mentél férjhez. De nemsokára rábeszéllek, hogy újítsuk fel a... barátságunkat - tette hozzá a férfi gúnyos és öntelt mosoly kíséretében. - Mint tudod, nagyon meggyerő vagyok.

Sophia felszisszent.

- Semmivel sem tudsz rávenni, hogy akár öt percet töltsék a társaságodban.

- Semmivel? Igazán nem szívesen híresztelnék bizonyos dolgokat a társaságban. Milyen kínos lenne a férjed és a családja számára! Talán érdemes lenne fontolóra vened, Sophia, hogy kedves légy hozzám. Ha nem, a következmények igazán aggasztóak lehetnek.

Sophia belesápadt a haragba és a félelembe. Anthony kétségkívül élvezte a szóváltásukat: úgy játszott vele, mint macska az egérrel. Akár komoly volt a fenyegetőzése, akár nem, sikeresen kibillentette Sophiát a lelki egyensúlyából. És még ő maga ruházta fel ezzel a hatalommal, amikor elég ostoba volt, hogy bízson benne. Ha Anthony elmondja a társaságban, hogy viszonyuk volt, képtelen lenne cáfolni az állítását. Valóban kínos lenne a Cannon családnak. Sophia elkéseredetten nézte az előtte függő ünnepélyes arcképeket, férje előkelő őseinek arcát. Mennyire alkalmatlan ő arra, hogy belépjen ebbe a társaságba.

- Jól van hát - mormolta Anthony, aki láthatóan élvezte Sophia néma kétségbeesését.
- Úgy látom, meg is egyeztünk.

Ross egy pohár pezsgős puncsot vitt az édesanyjának, és közben megpillantotta Sophiát, aki a képtár bejárata közelében álldogált. Egy fiatalemberrel társalgott, akivel Ross még sosem találkozott. Bár egy futó pillantással aligha lehetett volna tudni, mi játszódik le Sophia fejében a kifejezéstelen arc mögött, Ross ennél jobban ismerte.

- Ki az, anyám? - kérdezte.

Catherine követte a pillantását.

- A szőke úriember, aki Sophiával beszélget?

- Igen.

- Mr. Anthony Lyndhurst. Elbűvölő fiatalember, Lyndhurst báró fia. A múlt évben nagyon összebarátkoztam a családdal. Bájjos emberek. A nagyapád születésnapján bálján is találkozhattál volna vele, de a báró húga súlyos beteg volt, és a család természetesen nem akarta magára hagyni, amíg nincs túl a veszélyen.

- Anthony - ismételte meg Ross, és a vékony, aranyszőke fiatalember arcát fürkészte. Semmi kétsége sem volt, hogy ugyanarról az Anthonyról van szó, aki elcsábította Sophiát.

- Három fiú közül a legfiatalabb - világosította fel Catherine - és talán a legtehetségesebb. Csodálatos tenorja van; a hideg futkosna a hátadon, ha énekelni hallanád.

Ross szívesebben borzongatta volna meg Anthonyt.

- Arcátlan gazember - mormolta a bajsza alatt. Nem tudta, hogy Anthony a múlt miatt szabadkozik-e vagy szemrehányást tesz Sophiának, de azt igen, hogy néhány kérdésben nyíltan megmondja majd neki a véleményét.

- Mit mondtál? - kérdezte Catherine. - Istenem, te és Matthew az utóbbi időben úgy rászoktatok a motyogásra, hogy már az is felmerült bennem, talán romlik a hallásom.

Ross nagy keservesen elfordította a tekintetét Anthony Lyndhurstről.

- Bocsáss meg, anyám. Lyndhurstre értettem, amit mondtam.

Catherine-t láthatóan megdöbbenetette a nyers megjegyzés.

- Mr. Lyndhurst csak cseveg Sophiával, kedvesem. Semmi értelme úgy viselkedni, mintha nem úriemberhez méltóan viselkedne. Nem vall rád, hogy féltékeny légy, és kisajátítsd a feleségedet. Remélem, nem rendezel jelenetet!

Ross azonnal közönyös mosolyt erőltetett az arcára.

- Sosem rendezek jelenetet - felelte szelíden.

Catherine megbékélve mosolygott rá.

- Így sokkal jobb, kedvesem. Most pedig gyere velem, mert szeretnék bemutatni Lord és Lady Maddoxnak. A volt Everleigh-birtokot vették meg, és az egész keleti szárnyat rendbe hoz... - Zavart meglepetéssel hallgatott el, amikor észrevette, hogy idősebb fia már nincs mellette. - Istenem, ez a titokzatos rohangálás! - mormolta maga elé, mert Ross eltűnése felzaklatta. - Talán elfelejtette, hogy ma este nincs a Bow Streeten. - Elkeseredve csóválta a fejét. Felhajtotta a maradék puncsot, és a barátai felé indult.

Miután elvált Sophiától, Anthony Lyndhurst odébb sétált a szalontól. Megállt egy hatalmas, aranykeretes tükör előtt, és nagy szakértelemmel páváskodott. Amint úgy érezte, hogy a külseje kifogástalan, kísértelt a nyitott üvegházba, hogy elszívjon egy szivart, és élvezze az ottani hűvösséget. Meleg, sötét este volt, levélsusogás törte csak meg a csendet, és bentől kihallatszott a fülbemászó zene.

Anthony várakozásteljesen vette számba a korábbi kedvesénél tapasztalt váratlan változásokat. Miután elhagyta volt szerelmeit, sosem kereste fel újból őket. Ha egyszer végzett velük, nem érdekelték többé. És Sophia az ágyban sem volt különösebben szórakoztató, csupán ártatlan szerelmet adott, ami hamar tovatűnt. Most azonban kétségtelen volt, hogy a közben eltelt hónapok alatt Sophia tapasztalatokat szerzett. Duzzadt ajkáról és ragyogó arcáról lerítt, hogy szerelmi örömeiben van része, mozdulataiból érzékiség áradt, ami korábban, amikor Anthony megismerte, nem volt rá jellemző. Elegáns, szerelmi téren tapasztalt asszony benyomását keltette.

Biztos, hogy a változás nem Sir Rosznak köszönhető. Mindenki hideg, kellemetlen fickónak tartotta, aki híresen nem közeledik a nőkhöz. Sophiának talán új szeretője van. Anthony gondolatait ez az érdekesítő kis rejtély kötötte le, miközben benyúlt a zsebébe, hogy elővegyen egy szivart.

Hirtelen a semmiből egy árnyék vágódott neki. Anthony fel sem kiálthatott, máris durván a falhoz csapták. Félelmében megdermedt. Érezte, hogy valami a torkához szorul: egy kemény, izmos kar, ami mintha az életet akarta volna kiszorítani belőle.

- Mi... mi... - kapkodott levegő után Anthony, és tehetetlenül küszködött foglyul ejtőjével. Dühös, nagydarab férfi volt, akiből egy őrjöngő állat dühe áradt. Anthony kiguvadó szeme előtt egy olyan sötét lény tornyosult, aki akár maga a sátán is lehetett volna. Pár percbe telt, mire ráismert támadójára.

- Sir Ross...

- Gyáva anyámasszony katonája - hörögte Cannon. - Ismerem a fajtádat. Gondosan választod meg az áldozataidat: ártatlan nőket, akiknek senkijük sincs, aki megvédené őket a hozzád hasonló csatornatöltelékektől. De most rossz lóra tettél. Keress valami ürügyet, hogy rögtön elhagyhasd Silverhilt, különben feltörlöm veled az utat innen Londonig. És ha még egyszer szót mersz váltani a feleséggel, vagy akár csak rá mersz nézni, széttrancsírozlak.

- Cannon... - sípolta nehézkösen Anthony. - Viselkedjen... civilizáltan...

- Sajnos, kivész belőlem a civilizáltság, ha a feleséggemről van szó.

- *Kérem...* - fuldoklott Anthony, ahogy a torkán fokozódott a nyomás.

- Még valami, amit szeretnék világosan értésedre adni - folytatta halkán Cannon. - Ha egy szót is mersz szólni a Sophiával folytatott románcodról, a két kezemmel hajítalak be

a Newgate-be. Természetesen csak három napig tarthatlak ott, de az olyan lesz, mintha sosem akarna véget érni, mert olyan lényekkel leszel egy zárkában, akikben több van az állatból, mint az emberből. Mire kiengednek, megátkozod a napot, amikor anyád a világra hozott.

- Ne! - könyörgött Anthony. - Nem szólok semmit... nem háborgatom...

- Helyes - suttogta ellenségesen Cannon. - Kerüld el a feleségemet, hogy a létezéséről is megfélemedjen. A Cannonokkal fennálló ismeretségednek ezzel egyszer s mindenkorra vége.

Anthony-nak sikerült valahogy bólintania; amennyire bírta, Ross tudomására hozta, hogy belemegy mindenbe. Amikor már úgy érezte, rögtön elájul, Ross elengedte. A földre zuhant, levegő után kapkodott és fuldoklott, aztán az oldalára gördült. Amikor sikerült valamelyest magához térnie, Cannon ijesztő alakja már eltűnt. Anthony félelemtől remegve talpra kászálódott, és a ház előtt várakozó hintók felé futott. Úgy rohant, mint aki az irháját menti.

Sophia a báli vendégekkel csevegett és nevetgélt, lelke azonban dermedt volt, és undor töltötte el. A pohár puncs sem javított a hangulatán. Nyugtalanul tépelődött azon, hol lehet a férje. Százféle módot is kieszelt, hogyan mondja el az Anthony-val történt találkozását. A hír biztosan elrontja majd a férfi estéjét, ahogy az övével is ezt tette. Senki sem szereti, ha az esküvői fogadásán a felesége volt szeretőjével szembesül.

Sophia gondolatai egyre borúsabbak lettek, amikor végre megpillantotta a férjét. Feléje közeledett. Elegáns és jóképű volt, barna bőrét kiemelte ragyogóan friss, fehér nyakkravalója. Bizonyára a barátaival szórakozott a biliárdszobában vagy a könyvtárban, mert valami biztosan jókedvre derítette.

- Édesem - fogta meg Ross a felesége kesztyűs kezét, és az ajkához emelte.

- Jó ideje nem láttalak - üdvözölte Sophia. - Merre jártál?

- El kellett távolítanom egy patkányt - felelte könnyedén a férje.

- *Egy patkányt?* - ismételte értetlenül Sophia. - Nem intézhette volna el a személyzet? A férfi fehér foga kivillant, amikor nevetett.

- Ezt én akartam kidobni.

- Ó! - Sophia aggódalmasan ráncolta a homlokát, és a szalon fényes padlójára pillantott. - Mit gondolsz, nem futkos itt több is? Szívesen felszaladnak a hölgyek lábán.

Ross tovább mosolygott, és átkarolta a derekát.

- Az egyetlen élőlény, aki ma éjjel a bokáját harapdálja, hölgyem, én leszek.

Sophia körülnézett, hogy megbizonyosodjon, senki sem hallja, miről beszélnek.

- Ross - kezdte bizonytalanul -, m... muszáj elmondanom valamit...

- Hogy itt a volt szeretőd? Tudom jól.

- Honnan? - képedt el az asszony. - Hiszen sosem árultam el a teljes nevét!

- Láttam az arcodat, amikor beszélgettél vele - mosolygott megnyugtatóan a férje. -

Minden rendben. Lyndhurst nem bánthat, Sophia. Most már az enyém vagy.

Az asszony lassan megnyugodott a karjában; hatalmas kő esett le a szívéből, hogy Ross nem rendezett féltékenységi jelenetet, és nem vágott keserű vádakot a fejéhez. Milyen különleges ember, gondolta, és szívét pattanásig feszítette a szerelem. Más férfiak megrótták volna, hogy már nem szűz, és bukott nőként bántak volna vele, de Ross mindig csak a legteljesebb tisztelettel fordult felé.

- Ne nevezd Anthonyt a szeretőmnek, mert tőle csak fájdalmat és szégyent kaptam - vetette szelíden a férje szemére. - Sosem volt más szeretőm, csak *te*.

Ross lehajolt, és megcsókolta a halántékát.

- Ne aggódj, kedvesem. Többé nem háborgat. Egyébként, ha jól sejtem, váratlanul el kellett mennie.

A hangjában volt valami, amitől Sophiának rögtön az volt az első gondolata, hogy Ross beszélt Anthonyval.

- A „patkány”, amit az előbb kidobtál, Ross... - szólalt meg gyanakvóan.

- Elkezdődött a nyitótánc - szakította félbe a férje, és magával vonta a táncoló párok közé.

- Igen, de nem...

- Gyere! Kötelességünk megnyitni a táncot.

Ross nem tévedett: sikerült elterelnie Sophia figyelmét.

- Nem biztos, hogy tudom, hogy kell - szabadkozott. - Láttam már a táncot, de még sosem próbáltam.

- Nagyon egyszerű - mormolta a férfi, és a karjába fűzte a kezét. - Csak követned kell.

Bár kesztyűt viseltek mindketten, Sophián végigfutott az izgalom, amikor Ross megszorította a kezét. Felnézett férje sötét bőrű arcába, és hirtelen felajzva válaszolt:

- Bárhova követnélek.

Ross sűrű szempillája eltakarta szürke szemét. Sophia érezte, Ross milyen hevesen vágyik arra, hogy kettesben legyenek.

- Három óra - jegyezte meg a férfi, mintha magában beszélne.

- Tessék? - kérdezte Sophia.

- Három óra van éjfélig. Aztán felmész, és én is hamarosan követlek.

- Nem korai ilyenkor eltűnni a bálból? Azt hiszem, a párok hajnalig is táncolnak.

- De mi nem leszünk köztük - jelentette ki határozottan a férfi, és a szalonba kísérte Sophiát. - Sokkal kellemesebben is tölthetjük az éjszakát.

- Alvással? - kérdezte színlelt ártatlansággal a felesége.

Ross lehajolt, és a fülébe súgta a másik lehetőséget, aztán elvigyorodott, amikor Sophia elpirult.

16.

Ross alig tudta leplezni bosszúságát, amikor a Bow Streetre visszatérve a hat nyomozó összegyűlt, hogy gratuláljon az egybekelésükhöz. Harsányan hajtogatták, hogy joguk van „megcsókolni a menyasszonyt”, és egymás után hajoltak Sophia felé, de inkább testvéri kedvességgel, mint udvarlási szándékkal. Ross mégis dühösen nézett, míg kacarászó feleségét vissza nem kapta.

- És most dologra - vetett rájuk figyelmeztető pillantást.

A tolvajfogók kedélyesen dohogva vonultak ki a 4-es számú házból, de Eddie Sayer előtte még esdekelve kérte Sophiát:

- Tegyen meg mindent, hogy meglágyítsa! Ön az egyetlen reményünk, hölgyem!

Sophia kacagva ölelte át Ross nyakát, és megcsókolta szigorúan összeszorított száját.

- Tessék! Ez meglágyít?

Ross kelleetlenül elmosolyodott, és vágyakozva visszacsókolta.

- Sajnos, ezzel csak az ellenkezőjét éred el. De azért ne hagyd abba.

Sophia kacér pillantást vetett rá félig lehunyt pillái alól.

- Estig nincs több. Dolgoznod kell.

- Morgan majd elvégzi helyettem. Csak addig maradok, míg néhány apróbb ügyet elintézek, aztán megyünk.

- Hova? - sóhajtott fel Sophia, amikor férje ajka felvándorolt a nyakán a füléig.

- Megnézünk valamit.

- Nagyot vagy kicsit?

- Nagyot - harapdált Ross egy érzékeny pontot Sophia nyakán. - Egész nagyot.

- Milyen... - kezdte Sophia, de férje egy hosszú csókkal belefojtotta a szót.

- Nincs több kérdés. Egy óra múlva állj készen az indulásra.

Bár Sophia arra számított, hogy Rosst leköti majd a munka, férje egy óra múlva ott volt érte, és kikísérte a hintójukhoz. Sophia kérdésekkel zaklatta, de Ross őrjítően szűkszavú maradt, és még csak utalni sem volt hajlandó a titokzatos úti célra. Ahogy a hintó nyugat felé haladt, Sophia felemelte az ablakot eltakaró lapot, és kinézett. Pompás árkádokat és piacokat hagytak el, ahol fényűző cikkeket árultak; látott rövidáruboltokat, aranyműveseket, gomb- és parfümkészítőket, sőt még egy tollüzletet is, amely fölött az érdekes „Dísztollkereskedés” felirat állt.

Mivel Sophia még sosem járt Londonnak e részében, nagy izgalommal figyelte az utcákon sétáló, gyönyörűen öltözött embereket. Előkelő férfiak és nők tértek be a cukrászdába, hogy fagyaltot egyenek, kávéházak teraszain vágta át, vagy megálltak a metszetkereskedések kirakatánál, hogy megnézzék a díszes lapokat. Ez a világ merőben más volt, mint a Bow Street, pedig a távolság nem volt nagy köztük.

Mayfairbe tartottak, London legdivatosabb negyedébe, ahol egymás mellett épültek a tágas családi rezidenciák. Megálltak a Berkeley Square-en egy timpanonos, klasszicista ház előtt. A fehér kőből épített homlokzatnak a hatalmas táblaüvegek egyszerre kölcsönöztek légies és pompás külsőt. Egy inas kinyitotta a hintó ajtaját, és hordozható

lépcsőt tett le Sophiának, a másik inas elvett egy kulcsosomót Rosstól, és felszaladt a bejárathoz vezető lépcsőn.

- Meglátogatunk valakit? - kérdezte Sophia, és csodálattal bámulta a házat.

- Nem egészen. - Ross az asszony derekára tette a kezét, és felvezette a bejárathoz. - A ház Lord Cobhamé, aki egyidős a nagyapámmal, és a vidéki kastélyában él. Úgy döntött, bérbe adja ezt a házat, mivel jobbára senki sem lakja.

- Miért vagyunk itt? - kérdezte Sophia, amikor belépett a hűvös márvány előcsarnokba, ahol se bútorok, se dísz tárgyak nem voltak. A kék lazúrkő oszlopok és ajtókeretek élesen elütöttek a ragyogóan fehér falaktól.

Ross odalépett hozzá, és felnézett a hat méter magasán levő mennyezet aranyozott berakásaira.

- Arra gondoltam, ha tetszik ez a ház, itt lakhatnánk, amíg a miénket felépítik. - Bocsánatkérő arcot vágott, majd hozzátette: - Nincs bútorozva, mert Cobham a családi bútorok többségét magával vitte vidékre. Ha bérbe vesszük, be kell rendezned.

Sophia megszólalni sem tudott, csak ámulatlan nézett körül.

Amikor Ross megértette, hogy egyelőre nem számíthat válaszra, nyugodtan folytatta:

- Ha nem tetszik, mondd csak meg. Más házakat is megnézhetünk.

- Nem, nem - felelte Sophia elfulladva. - Nagyon is tetszik! Hogyne tetszene? Csak nem voltam rá felkészülve. Azt hittem, hogy... a Bow Streeten fogunk lakni.

Ross meghökkentette és mulatatta is az ötlet.

- Isten ments! A feleségem nem fog a bíróságon lakni! Sokkal megfelelőbb egy ilyen ház, a kényelemről nem is beszélve.

- Igen nagyúri - jegyezte meg kételkedve Sophia, és magában úgy vélte, a „kényelmes” szó sokkal jobban illik egy kis vidéki villához vagy kisebb városi házhoz. - Ross - kezdte elővigyázatosan -, ha minden idődet a Bow Streeten töltöd, és dolgozol, azt hiszem, nem szeretnék egyedül lenni egy ilyen nagy házban. Talán kereshetnénk egy kisebb házat a King Streeten...

- Nem leszel egyedül - csillant fel vidáman a férfi szeme. - Az életemből eleget szenteltem a Bow Streetnek. Átalakítom a bíróságot úgy, hogy nélkülem is boldoguljanak, aztán Morgant javaslom a főbírói tisztre, és egyszer s mindenkorra felmondok.

- De mit csinálsz majd? - kérdezte Sophia lassan feltámadó aggodalommal, mert tudta, hogy Ross tevékenyebb, semhogy beérné az úri életre jellemző tétlenséggel.

- Van néhány reformtörekvésem, amivel elfoglalhatom magam, és erőteljesebben kell irányítanom a silverhilli birtokot is. De részleges érdekeltséget szeretnék vásárolni a stocktoni új vasúttársaságban, bár Isten a megmondhatója, hogy anyám gutaütést kap majd ilyen alantas, kereskedői tevékenység hallatán. - Olyan hirtelen rántotta magához Sophiát, hogy az asszony szoknyája majdnem a lábára tekeredett. Lehajolt, amíg az orruk csaknem összeért. - De elsősorban veled akarok lenni - suttogta. - Elég sokat vártam erre, és Istenemre mondom, ki is fogom élvezni.

Sophia lábujjhegyre állt, és ajkával megsimogatta Ross ajkát, de mielőtt a férfi szenvedélyesebben csókolni kezdte volna, elhúzódott, és kacér mosolyt vetett rá.

- Mutasd meg a ház többi részét - kérte.

Igazán elbűvölő ház volt: sok szobának lekerekített volt a vége, kis fülkék, beépített könyvespolcok tették hangulatosabbá. A paszteszínre festett falakat fehér bordűrök szegélyezték, néhány falmezőt griffek és más mitikus állatok díszítettek. A kandallókat

faragott márványból készítették, a padlót vastag, bolyhos francia szőnyegek borították. Itt-ott megmaradt néhány bútordarab: az egyik szobában egy domború elejű komód, a másikban egy lakkozott paraván. A második emeleten a hátsó szobában Sophia érdekes furcsaságot talált, ami ugyan székre hasonlított, a formája mégis szokatlan volt.

- Mi ez? - kérdezte, és körbejárta a tárgyat.

Ross nevetett.

- Hintaló. Évek óta nem láttam ilyet. Ami azt illeti, gyerekkorom óta.

- Mire használják?

- Tornázásra. A nagyapámnak is volt ilyen. Azt állította, hogy erősíti a lábizmait, és karcúsítja a derekát, ha túl gyakran enged a csábításnak.

Sophia szkeptikusan fürkészte Ross arcát.

- Hogy lehet tornázni egy lovon?

- Ugrálsz rajta. - Az emlékek mosolyt csaltak Ross arcára. - Esős napokon, amikor nem volt más szórakozásunk, Matthew-val néha órákon át ugráltunk nagypapa hintalován.

- Kezével lenyomta az ülést, amit legalább nyolcvan centi vastagon párnáztak ki. - Rugók és elválasztó lapok vannak benne. Az oldalán levő lyukakon távozik a levegő.

Ross óvatosan leereszkedett a hintalóra; a mahagóni karfába kapaszkodott, lábát az elülső fellépőre tette. Kicsit meglökte a lovat, és az ülés recsegve-ropogva le-fel mozgott.

- Képtelenül festesz! - kuncogott Sophia azon, hogy a tiszteletreméltó főbíró ezen a furcsa szerkezeten lovagol. - Rendben van! Megígérem, hogy itt lakom, ha ettől a valamitől megszabadulsz.

Ross mosolygó, szürke szeme az övébe mélyedt, és látszott, hogy elgondolkodik. Amikor megszólalt, hangja egy oktávval mélyebb volt.

- Csak ne siesd el. Lehet, hogy később még használni akarod.

- Nem hiszem - felelte Sophia, és csillogott a szeme. - Ha testmozgásra lesz szükségem, sétálni megyek.

- Tudsz lovagolni?

- Nem. Sajnos. Se igazi, se hintalovon.

- Akkor megtanítlak. - Tekintete mohón siklott végig a felesége alakján. - Vedd le a ruhádat - lepte meg az asszonyt.

- Micsoda? - Sophia zavartan csóválta a fejét. - Itt? Most?

- Itt és most - hagyta rá halkan a férfi. Hátradőlt a széken, egyik lábát felrakta a fellépőre. A szeme pajkosan csillogott.

Sophia elbizonytalanodott. Bár nem volt gátlásos, habozott levenni a ruháját egy idegen házban, fényes nappal, amikor a lefüggönyözetlen ablakokon beáradt a napsütés. Óvatosan, de engedelmesen kezdte kikapcsolni a ruháját. - És ha ránk nyitnak?

- Üres a ház.

- Értem, de ha az egyik inas benyit ide, hogy kérdezzen valamit.

- Több eszköz van annál. - Ross figyelte, ahogy Sophia ujjai fürgén matatnak a ruhaderekán. - Segítsek?

Sophia megrázta a fejét, és kínos zavarban lépett ki a cipőjéből. Kikapcsolta a ruháját, és hagyta a földre hullani, azután a könnyű fűző következett. Amikor azt is ledobta, már csak térdig érő ingében, pamut alsóneműjében, harisnyatartóban és harisnyában állt előtte. Fülíg pirult, amikor az ing alját megfogta, és derékig felhúzta. Keze megállt a levegőben, és Ross érdeklődő arcára pillantott.

- Folytasd - biztatta Ross.

Lédér nőnek érezte magát, akit azért fizetnek, hogy csábító pózokban tetszelegjen a férfiak előtt az előkelő londoni bordélyokban.

- Ha nem a férjem volnál, nem tenném meg - mondta, és határozott mozdulattal ledobta az ingét.

A férfi ajkán mosoly játszott.

- Ha nem a feleségem volnál, nem kérnék erre. - Pillantása bejárta az asszony meztelen felsőtestét, elidőzött a melle ívén és a rózsás mellbimbón. Szaggatottabban szedte a levegőt, ujja megrándult a hintaló karfáján. - Gyere ide hozzám... Ne! Ne takard el magad.

Sophia megállt előtte, és libabőrös lett, amikor Ross pihekönnyű mozdulattal megsimogatta a vállát, majd meleg tenyere lejjebb vándorolt a mellére, és hüvelykujjával finoman megsimította a mellbimbóját. Sophia érezte, ahogy a férfi keze az alsóneműje szalagját húzza, majd a nadrág leesett a földre. Sophia kilépett belőle, és a harisnyakötője, harisnyája után nyúlt, de Ross lefogta a kezét.

- Tetszel harisnyában.

Sophia pillantása a férfi láthatóan feszülő nadrágjára siklott.

- Látom!

Ross elmosolyodott, és maga felé húzta az asszonyt.

- Mássz az ölembe.

Sophia óvatosan feltette a lépcsőre harisnyás lábát, Ross pedig megfogta a derekánál, és felemelte. Sophia kacagva rogyott az ölébe, és átkarolta férje nyakát. A hintaló hangosan nyekergett, és kettejük súlya alatt jó néhány centit süllyedt.

- Nem megy - kiáltott fel Sophia, és leküzdhetetlen kacagás vett erőt rajta.

- Segíts hát! - szólt rá a férje szigorúan, de a szeme nevetett.

- Igenis, uram. - Sophia megjátszott engedelmességgel hagyta, hogy Ross a csípője mellé húzza szétterpesztett lábát, amíg fel nem tárult az öle, és védtelenné nem vált.

Sophia kuncogása lassan elhalt.

- És te? Leveszed a ruhádat? - kérdezte, és kicsit összerándult, amikor a férfi tenyere meztelen feneké alá csúszott.

Ross megmarkolta a fenekét, és feljebb emelte a testét.

- Nem.

- De azt szeretném, ha...

- Pszt! - Ross a szájába vette a mellbimbóját, és édesen, forrón szívni kezdte. Keze közben felcsúszott Sophia combján, amíg kézfeje hozzá nem ért a szeméremrését védő göndör szőrszálakhoz. Valahányszor Sophia megmozdult, a hintaló finoman megugrott, és az asszony kénytelen volt erősebben kapaszkodni a férje nyakába, nehogy elveszítse az egyensúlyát.

Ross ujja a hüvelyébe csúszott, s addig simogatta, míg nedves nem lett, és lüktetni nem kezdett. Sophia lehunyta a szemét, mert elvakította az ablakon beömlő napfény, és arcát a férje sűrű hajára fektette. Ross a mellbimbóját szívta, és a szakállá dörzsölte Sophia nedves bőrét.

Sophia már annyira felajzott volt, hogy lenyúlt, és a férje nadrágját próbálta kinyitni. A férfi elkapta Sophia ügyetlenkedő kezét, és eltolta.

- Inkább én - nevetett halkán -, mielőtt letéped a gombokat.

Az asszony lihegve támaszkodott neki, míg Ross kigombolta a nadrágját, és kiszabadította merev hímvesszőjét. Ross halkán mormolt az asszony fülébe, miközben

maga fölé húzta, és a megfelelő szögbe döntötte. Sophia alig várta, hogy ráülhessen, és halkán felsikoltott a gyönyörtől, amikor a férfi hímvesszője belehatolt, és teljesen betöltötte. Sophia keze a férfi kabátját markolta, ujjait a gyapjúszövetbe mélyesztette.

- Kapaszkodj - suttogta Ross. Amikor Sophia átölelte a lábával és a karjával, Ross felemelte lábát a fellépőről, hagyta, hogy az ülés több centit süllyedjen, és a váratlan zökkenés még jobban ráhúzta Sophiát a hímvesszőjére, amitől az asszony kéjesen nyögdecselet.

Ross elmosolyodott, amikor az asszony tágra nyílt, semmit sem látó szemébe nézett. Ross arccsontján és ornyergén kipirult a bőr, és finom veríték ütközött ki rajta. Combizmai megfeszültek, ahogy újra nekifeszítette talpát a fellépőnek, majd ismét hagyta, hogy lezöttyenjenek.

- Jó így? - suttogta. - Nem erős?

- Nem - nyelt egy nagyot Sophia. - Csináld még egyszer.

A férfi engedelmeskedett: le-felugrált a hintalovon, ami ritmikus nyekergést váltott ki a szerkezetből. A hintaló nyílásaiból a párna táglulásával és összehúzódásával úgy tört elő a levegő, mint egy fűjtatóból. Sophia erősen kapaszkodott a férfiba, és hüvelye is szorította Rosst. A vastag, merev hímvessző minden leereszkedésnél keményebben és mélyebben hatolt bele, amíg a simogató, őrlő mozdulatoktól Sophia meg nem rázkódott, és el nem érte a hosszan tartó, kéjes csúcspontot.

Ross még utoljára belehatolt, amikor érezte az asszony hüvelyének görcsös rándulásait, és maga is kielégülten nyögött fel. Amikor az asszony testét a karjában tartva végre hátradólt, Sophia teljesen ellazulva ölelte át. Testük nem vált szét, és Sophia felnyögött, amikor Ross megrándult benne.

- Azt hiszem, megtartjuk ezt a széklet - mormolta Ross az asszony hajába. - Sosem lehet tudni, mikor kell újabb lovaglórát adnom.

Amíg a bérbe vett házat a legszükségesebbel be nem bútorozta, Sophia és Ross továbbra a Bow Street 4-es szám alatt lakott. Sophia a napot bevásárlással, bútorok kiválasztásával, személyzet toborzásával és ruhapróbákkal töltötte. Ross betartotta az ígéretét, és kezdte megszervezni a visszavonulását. Sophia tudta, hogy nem lesz egyszerű a megszerzett jelentős hatalmat átadnia, Rosst azonban bámulatosan hidegen hagyta a kilátás, hogy le kell mondania róla. Élete szűk kerékvágásban folyt hosszú időn át, és most új lehetőségek tárultak fel előtte. Kivételesen komoly ember volt, aki ritkán mosolygott vagy nevetett. Most azonban sokkal gyakrabban mosolyodott el vagy ugratta az embereket; végre megmutatkozott jelleme játékos oldala is, amit Sophia elbűvölőnek talált. Érzéki szerető volt, és korlátokat nem ismerő meghittséggel vette birtokba Sophia testét, ami az asszonyt tökéletesen kielégítette.

Sophia korábban abban a hitben ringatta magát, hogy mivel egy fedél alatt élnek, jól ismeri Rosst. De most kezdte igazán megismerni. Ross bizalommal megosztotta vele a gondolatait és az érzéseit, hagyta, hadd lássa olyannak, amilyen valójában: nem mintaképnek, hanem kétségektől és félelmektől gyötört, valóságos embernek. Ő is követett el hibákat, és a kelletténél gyakrabban érezte, hogy elmarad a maga által megfogalmazott magas kívánalmaktól.

Rosznak csalódást okozott, hogy a kincstárnál mindeddig nem sikerült elérnie, finanszírozzák Middlesex, Westminster, Surrey, Hertfordshire és Kent új

rendőrbíróóságainak és közhivatalainak felállítását. A kormányt nem tudta még meggyőzni, hogy a változások indokoltak; továbbra is szívesebben fizettek egy embernek, hogy a teméntelen feladattal megbirkózzék.

- Az én hibám - mondta komoran Sophiának, amikor a hálósobában a kandalló előtt üldögélt, egy pohár brandyvel a kezében. Úgy hajtotta fel a régi évjárátú, finom italt, hogy nem is érezte az ízét. - Szerettem volna bebizonyítani, hogy egyedül is boldogulok mindennel, és a pénzügyminiszter most azt hiszi, elég egy embert felvennie a helyemre. Meggyőződésem, hogy Morgan hajlandó felváltani a főbírói székben, de nem a családi és magánélete rovására.

- Rajtad kívül senki sem tudott ennyit elvégezni - válaszolta Sophia, és elvette tőle az üres poharat. Letelepedett férje székének a karfájára, és Ross sötét haját simogatta. Ujjait végighúzta a halántékon ezüstösen megcsillanó szálakon. - És még te is szenvedtél a rád nehezedő munka súlya alatt, bár makacsabb voltál, semhogy bevallottad volna.

A férfi felnézett rá, és láthatóan enyhült a feszültsége.

- Amíg meg nem jelentél - mormolta. - Akkor jöttem rá, mi hiányzik az életemből.

- Ennivaló és alvás? - vetette fel Sophia, és nevetett a szeme.

- Egyebek mellett. - Ross megragadta az asszony bokáját, és a szoknyája alatt felcsúsztatta kezét a térdéig. - Most már semmi sem tarthat távol tőled.

Sophia tovább simogatta férje haját.

- Időbe telik, míg bizonyos változásokat megvalósíthatsz - jegyezte meg. - Miattam nincs okod sietni. Bár szeretnék csak magamnak, kivárom, akármeddig tart.

Ross szerelmesen tekintett fel rá.

- Nem akarok várni. - Köröket rajzolt az asszony térdére, aztán hirtelen elmosolyodott. - A sors iróniája, nem? Éveken át panaszkodtak, hogy elbitorolom a hatalmat. Most, amikor el akarom hagyni a Bow Streetet, senki sem szeretné, ha távoznék. A bírálóim azzal vádolnak, hogy hátat fordítok a kötelezettségeimnek, a kormány miniszterei pedig a legkülönbébb ösztönzési módokkal ostromolnak, hogy maradjak.

- Mert csak egy Sir Ross Cannon van, és ezt mind tudják. - Sophia könnyedén végighúzta ujját férje erős állán. - És ő az enyém - szögezte le elégedetten.

- Igen - fordította fejét az asszony tenyere felé Ross, aztán lehunyta a szemét. - Pokoli nehéz és hosszú nap volt. Szükségem van valamire, ami elfeledtetni velem a parlamenti pénzeket és a törvényszéki reformokat.

- Kérsz még brandyt? - kérdezte együttérzéssel az asszony, és felállt a szék karfájáról.

Ross felnevetett.

- Nem brandyre gondoltam. - Ő is felállt, átkarolta Sophia derekát, és közelebb húzta magához. - Más orvosságra vágyom.

Az asszony várakozással nézett fel rá, és átölelte a nyakát.

- Kérj, amit akarsz - felelte. - Mivel a feleséged vagyok, mindent elkövetek, hogy a segítségére legyek.

Ross jót nevetett Sophia szemérmes megfogalmazásán, és az ágy felé tolta.

- Efelől semmi kétségem - biztosította, és szorosán a nyomában maradt.

Sophiára sokan voltak kíváncsiak, és Ross-szal mindenhova meghívták őket: politikusokhoz és értelmiségiekhez, sőt még az arisztokrácia tagjaihoz is. Ők azonban

csak kevés meghívást fogadtak el, mert Sophiának nehezebbre esett beleszoknia abba az új életbe, amibe belecsöppent. Éveken át cselédként dolgozott, és képtelen volt fesztelenül társalogni a felsőbb körökhöz tartozókkal, bármilyen kedvesek voltak is új ismerősei. A legtöbb összejövetele zavarban volt, mereven viselkedett, bár Ross anyja megnyugtatta, hogy idővel kellemesebben érzi majd magát. Könnyebben vegyült el a „középosztálybeli” társaságban, például Sir Grant és a felesége, Victoria, valamint más értelmiségiek között, akik nem voltak olyan kifinomultak, mint az arisztokraták. Hiányzott belőlük az elbizakodottság, és jobban tudatában voltak a mindennapi gondoknak, például a kenyér árának vagy a szegények problémáinak.

Ross igyekezett eloszlatni Sophia aggodalmait. Sosem becsülte le a félelmeit, nem bánt vele türelmetlenül. Ha Sophia beszélni akart vele, félbehagyta munkáját vagy tárgyalásait, akármilyen fontos dologról volt is szó. Ha estélyre vagy színházba mentek, olyan figyelmességgel vette körül, hogy más feleségek kedvetlenül jegyezték meg, bárcsak a férjük fele annyira a szívükön viselné az ő jólétüket. A társaságban gyakori beszédtema volt, mennyire megváltozott a főbíró, és nem is értették, hogy válhatott egy ennyire komoly gondolkodású emberből ilyen láthatóan hódolatteljes férj. Sophia úgy vélte, Ross odaadása egyszerű okra vezethető vissza: miután sokáig volt magányos, nagyra becsülte a házasság nehezen megszerzett örömeit. Nem tekintette magától értetődőnek a boldogságot. És talán a lelke mélyén attól félt, hogy egy szempillantás alatt el is vehetik tőle, ahogy annak idején Eleanorral történt.

Ross gyakran vitte el hétvégi látogatásokra Sophiát Silverhill Parkba, ahol vízi mulatságokon, piknikeken vettek részt, vagy csak a parkban sétáltak, élvezték a friss levegőt és a buja, zöld tájat. Catherine Cannon szeretett vendégeket hívni, és nyaranta a ház tele volt a barátaival meg a rokonaival. Sophia szerette a vidéki látogatásokat, szoros érzelmi szálak fűzték az anyósához, sőt még a sógornőjéhez, Ionához is. Most, hogy több időt töltöttek együtt, és közelebb kerültek egymáshoz, Iona is felengedett, bár halványkék szemében mindig ott ült egy kis szomorúság. Nyilvánvaló volt, hogy melankóliája a házasságából fakad. Egyszer odáig merészkedett, hogy bevallotta Sophiának: Matthew egészen más volt az esküvőjük előtt.

- Végtelenül elbűvölő volt - mondta Iona, és az arcára kiülő keserűség éles ellentétben állt anyagi vonásaival. Sophiával egy rózsákkal befuttatott kőfal előtt ültek, a rózsák csodálatosan burjánzottak a nyári melegben. Előttük egy mértani alakzatokban beültetett kis kert és egy repkénnyel befuttatott ívelt rács mögött tágas zöld gyepre nyílt kilátás.

Iona szórakozottan bámult a távolba; a napfény megérintette finom arcélét, és csillogó arannyá változtatta felcsavart haját.

- Az udvarlóim közül Matthew volt a leglenyűgözőbb. Imádtam szertelen humorát, és persze a jóképűségét. Olyan elragadó volt! - Iona tökéletes ajkát eltorzította örömtelen mosolya. Kis szünetet tartott, hogy egy korty limonádét igyon, és az ital savanyú íze a szájában maradt, miközben folytatta. - Később sajnos rájöttem, hogy vannak férfiak, akiket csak a hajsza érdekel. Ha megszerezték vágyaik tárgyát, közömbössé válnak.

- Igen - válaszolta Sophia, és eszébe jutott Anthony. - Én is ismertem ilyet.

Iona rezignáltan mosolygott.

- Természetesen aligha én vagyok az egyetlen nő, aki csalódott a szerelemben. Kényelmes és kellemes az életem. És Matthew nem rossz ember, csak egocentrikus. Ha elég gyakran az ágyamba csalhatnám, esetleg teherbe esnék. Nagy vigaszomra szolgálna.

- Remélem, így lesz - felelte őszintén Sophia. - És talán Matthew is megjavul. Sir Ross mesélte, hogy tisztességesen megállja a helyét az új feladataiban. - Ross az elmúlt hetekben rávette az öccsét, hogy rendszeresen találkozzon az intézővel, tanuljon meg minél többet a könyvelésről, a birtok ügyeinek intézéséről, a földművelésről, az adókról és a silverhilli birtok irányításával kapcsolatos minden apró részletről. Bár Matthew hosszan és hangosan tiltakozott, nem volt más választása, mint alávetni magát Ross parancsainak.

Iona hosszú, tökéletesen manikűrözött körmével leemelt egy porszemet pohara karimájáról.

- Azt hiszem, ha te ilyen tökéletesen meg tudtad változtatni Sir Rosst, akkor az én férjemnél is van remény.

- Hiszen nem tettem semmit! - háritotta el a dicséretet Sophia.

- De még mennyire, hogy tettél! Sosem hittem, hogy egyszer ilyen szerelmesnek látom Sir Rosst. Mielőtt elvett feleségül, két szót is alig lehetett kihúzni belőle. Más ember lett. Furcsa, de mostanáig... szinte félttem tőle. Képes bárkin átnézni. Bizonyára tudod, mire gondolok.

- Hogyne - felelte Sophia fanyar mosollyal.

- És az a bámulatos tartózkodása... Sir Ross sosem feledkezik meg a visszafogottságáról, csak ha rólad van szó. - Iona felsóhajtott, és egy kiszabadult, csillogó tincset a füle mögé simított. - Mindig is úgy éreztem, hogy a két testvér közül nekem jutott a jobbik. Hiába voltak Matthew-nak hibái, legalább melegszívű és emberi volt, míg Sir Ross olyan hidegnek és érzéketlennek tűnt. Most azonban nyilvánvaló lett, hogy a férjed nem az a szenvtelen gép, akinek mind hittük.

Sophia elpirult.

- Határozottan nem az - válaszolta.

- Irigyellek, hogy olyan férfi szeret, aki nem kóborol el a családi tűzhelytől.

Barátságos hallgatásba süppedve üldögéltek tovább; mindketten elmerültek a gondolataikban. A rózsák között lustán döngicsélt egy méh, és a házból halkán szólt a személyzeti csengő. Sophia elképedt, amikor belegondolt, milyen rövid idő alatt mekkora nagy változáson ment keresztül. Nem is olyan régen még arra gondolt, hogy semmire sem vágyik jobban, mint arra, hogy Anthony felesége legyen. De ha hozzá vagy egy hasonló férfihoz ment volna, most hasonló cipőben járna, mint Iona: megkeseredve, megcsaltan élne, és alig számíthatna arra, hogy a jövő jobb lesz. Istennek hála, gondolta. Hála az égnek, hogy Isten nem vált valóra bizonyos vágyakat, és őt is jobb útra terelte.

Napközben egyre melegebb lett, és a Cannon család meg a vendégeik a házban szundítottak vagy pihentek. Ross azonban soha életében nem aludt délután, és a gondolat, hogy a nap derekán ezt tegye, nem egyezett a felfogásával.

- Sétáljunk egyet - javasolta Sophiának.

- *Sétáljunk?* Hiszen mindenki kényelmesen pihen odabent! - vetette ellene az asszony.

- Helyes - jelentette ki elégedetten a férfi. - Akkor miénk az egész kert.

Sophia égne emelte a tekintetét, és bement, hogy felvegye a leglégiesebb ruháját, aztán sétálni indultak. A város felé vették útjukat, amíg a távolban a templomtorony jelezte az irányt. Hamarosan egy kis tölgyligethez értek, és Sophia úgy döntött, eleget

gyalogolt már. Kijelentette, hogy pihenésre van szüksége, és behúzta Rosst a legnagyobb fa árnyékába.

Ross szerelmesen ölelte át, ingnyakát kigombolta, hogy érje a bőrét az időnként megerősödő, hűsítő szellő. Ráérősen csevegtek erről-arról, hétköznapi és komoly témákról. Sophia sosem hitte volna, hogy egy férfi úgy hallgasson meg egy nőt, ahogy Ross teszi. Figyelmes volt, érdeklődő, sosem űzött gúnyt a véleményéből, még ha nem értett is egyet vele.

- Tudod - jegyezte meg ábrándosan Sophia, miközben a férfi ölébe hajtva fejét felnézett a sötét, széles levelekre -, azt hiszem, beszélgetni még jobban szeretek veled, mint szeretkezni.

Egy fekete hajtincs Ross szemébe hullott, amikor az asszonyra nézett.

- A társalgási tehetségemet dicséred vagy az ágyban nyújtott teljesítményemre panaszkodsz?

Sophia az ingen át a férfi mellkasát simogatta, és elmosolyodott.

- Jól tudod, hogy a szeretkezésre sosem panaszkodnék! Csak soha nem számítottam arra, hogy ilyen kapcsolatban leszek a férjemmel.

- Mire számítottál? - kérdezte láthatóan jól szórakozva Ross.

- Hát, csak a szokásosra! Hétköznapi témák megbeszélésére, semmi illetlenre, és arra, hogy mindenki a ház más-más felében él, és a napokat többnyire külön tölti. Némelyik estén felkeresel a hálószobámban, én meg bizonyos dolgokban kikérem a véleményedet...

- Sophia elhallgatott, amikor látta, hogy Ross arcán furcsa kifejezés suhan át. - Hm.

- Mi baj? - kérdezte az asszony nyugtalanul. - Olyasmit mondtam, ami bánt?

- Nem. - Ross elmerengett. - Eszembe jutott, hogy most pontosan azt a házasságot írtad le, amiben Eleanorral éltem.

Sophia felült, és lesimította összekócolódott haját. Ross ritkán említette az első feleségét, és Sophia néha már el is felejtette, hogy volt már nő. Olyan tökéletesen csak hozzá tartozott, hogy nehezen tudta elképzelni egy másik nő mellett, akit szeretett, akit a karjában tartott. Belemart a féltékenység, de igyekezett derűs maradni.

- Kellemesnek találtad?

- Azt hiszem. - Ross elgondolkodott. - De kétlem, hogy most beérném ennyivel. Valami mást várok már el egy kapcsolattól. - Hosszas habozás után még halkán hozzátette: - Eleanor jó feleség volt, de... olyan törekeny...

Sophia letépett egy fűszálat, és ujjai között forgatva nézegette. Kíváncsi volt, vajon mi vonzhatta Rosst egy ilyen törekeny, túlzottan úrias viselkedésű hölgyhöz. Nem éppen megfelelő társ egy olyan robusztus férfinak, mint amilyen Ross, gondolta.

Ross mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Eleanor az oltalmazó ösztöneimre hatott - mondta. - Szép volt, gyöngye és tehetetlen. Minden férfi, aki csak ismerte, gyöngéden gondoskodni akart róla.

Bár próbált nem tudomást venni róla, Sophiát gyötörte a féltékenység.

- És természetesen te sem tudtál ellenállni.

- Nem. - Ross átfogta felhúzott térdét, és lustán nézte, ahogy Sophia tépkedi a fűszálakat. Látható lehetett titkolt feszültsége, mert Ross kis idő múlva halkán megkérdezte: - Mire gondolsz?

Sophia megrázta a fejét, zavarba ejtette a kérdés, ami eszébe jutott, mert értelmetlen és kutakodó volt, és kétségtelenül a féltékenysége szülte.

- Semmiség.

- Áruld el. - Ross megfogta a kezét, amivel a füvet tépkedte. - Eleanorról akartál kérdezni valamit.

Sophia felnézett rá, és elpirult.

- Kíváncsi vagyok, hogy egy ilyen törekeny teremtés hogy elégíthetett ki az ágyban.

Ross nem mozdult, csak a szellő emelgette a homlokába hulló hajtincset. Arcáról könnyen le lehetett olvasni a megdöbbenést. Volt annyira úriember, hogy ne válaszoljon egy ilyen kérdésre, mert sosem gyalázta volna meg a felesége emlékét, de ahogy egymás szemébe néztek, Sophia kiolvasta tekintetéből a ki nem mondott választ, és ez mérhetetlenül megnyugtatta.

Ahogy visszatért az önbizalma, Sophia felemelte tenyerét, és ujjait összefonta a Rosséival. Ross fölébe hajolt, és férji csókot lehelt az ajkára. Bár nem szánta közeledésnek, illata olyan mámorító volt, hogy Sophia átölelte a nyakát, és szenvedélyesebben csókolta vissza. Ross az ölébe vonta, és viszonzta a csókot. Sophia átölelte, tenyerével férje izmos hátát simogatta. Felsőhajtott, és élvezettel dörgölődött Ross-hoz, amikor érezte a megmerevedő hímvesszőjét.

Ross halkán, elfulladva nevetett fel, lélegzete Sophia fülét csiklandozta.

- Tönkreteszel, Sophia...

Az asszony szerette, ahogy ránéz, ahogy ezüstös szeme csillog.

- Alig fogom fel - mondta szenvedélytől elandalodott hangon -, hogy egy ekkora szexuális étvágyú férfi öt éven át megtartóztatta magát!

- Nem éltem mindvégig cölibátusban - ismerte el a férfi.

- Nem? - pattant fel Sophia az öléből. - Ezt sosem mesélted! Kivel feküdtél le?

Ross kihúzta az asszony hajából a teknőcfésűt, és beletűrt ujjával a hullámos, arany tincsekbe.

- Egy régi barátom özvegyével. Eleanor halála után egy évig gondolni sem bírtam arra, hogy mással feküdjek le, de mégis csak voltak szükségleteim. - Elhallgatott, szemlátomást zavarba jött, és keze megmerevedett Sophia hajában.

- Igen? - nógatta az asszony. - Felelevenítetted az ismeretségedet az özvegyvel?

Ross bólintott.

- Ő is magányos volt, és meghittségre vágyott, ezért diszkréten találkoztunk úgy négy hónapig, amíg...

- Igen?

- Egy nap sírva fakadt, miután... - Zavarában elpirult. - És azt mondta, hogy belém szeretett, és ha nem viszonzom az érzéseit, akkor képtelen folytatni a viszonyt, túlságosan fájdalmas lenne neki.

- Szegény asszony - sajnálta meg őszintén Sophia. - És vége lett a kapcsolatotoknak.

- Vége. Később büntudatom támadt a fájdalom miatt, amit neki okoztam. És megtanultam valamit: bármilyen kellemes volt is a viszonyunk, szerelem nélkül nem elégített ki igazán. Úgy döntöttem hát, hogy megvárom az igazit. Ez három éve történt. És gyorsan telt az idő, mert nagyon lefoglalt a munka.

- De csak voltak éjszakák, amikor nem bírtál magaddal - faggatta Sophia. - Egy olyan fizikumú férfi, mint te...

Ross fanyarul elmosolyodott, de kerülte felesége tekintetét.

- Nos, vannak módszerek, amelyekkel egy férfi meg tudja oldani maga is...

- Úgy érted...

Ross ránézett, és arca kicsit piros lett.

- Te nem?

Susogott felettük a lomb, és egy magányos madár ártatlanul csicssergett, mialatt Sophia a válasszal küszködött.

- De igen - felelte végül. - Nem sokkal az után, hogy rád lóttek. Emlékszel arra a reggelre, amikor megcsókoltál, és behúztál az ágyadba, és majdnem... - Vértörős lett. - Utána csak arra gondoltam, ahogy megérintettél, és egy éjjel olyan reménytelen helyzetbe kerültem, hogy... - Megalázottan temette tenyerébe az arcát.

Ross megmarkolta az asszony haját, és hátrahajtotta a fejét. Mosolygott, amikor megcsókolta Sophiát. Sophia még most is vérvörösen engedte el magát az ölében, és lehunyta a szemét, hogy ne süssön bele a fent ringó lombok között behulló napsugár. Férje ráérős, csábító csókokkal vette birtokba, és Sophia nem tiltakozott, amikor érezte, hogy kikapcsolja a ruháját. Ross benyúlt az alsóruhája alá, és a keblét, a csípőjét meg a combját simogatta.

- Mutasd meg - mormolta a nyakánál.

- Mit?

- Hogy mint szerezted örömet magadnak.

- *Nem!* - tiltakozott az asszony, és idegesen kacarászott a felháborító kérdés hallatán. Férje azonban nem tágított, és addig hízelgett, addig izgatta és követelődzött, amíg Sophia zavart sóhajjal be nem adta a derekát. Remegett a keze, amikor lenyúlt arra a helyre, amit a férje lemeztelenített; nadrágját letolta a térdéig, szoknyáját felhúzta a derekáig.

- Így - kapkodta a levegőt Sophia.

Ross ujjai az övéire simultak, hogy megismerje a finom, apró mozdulatokat. Sophia elkapta a kezét, de Ross tovább simogatta.

- Így? - mormolta.

Sophia az ölében vonaglott, és az izgalomtól megszólalni sem tudott.

Ross ajkán gyöngéd mosoly játszott, miközben az asszony feszült arcát figyelte.

- Hát nem jobb a délutáni szunyókálásnál? - ingerkedett vele, és huncutul körözött az ujjáival.

Sophia hirtelen túljutott a szégyenérzeten, s már csak nyöszörgött és hánytavetette magát, ahogy az érzéki örömeik magukkal ragadták.

Sophia boldogságának egén egy felhő volt csak: az öccse miatti növekvő aggodalom. Nick a megszokott vidám hányavetiséggel keltett feltűnést Londonban, s felváltva volt bűnözőkirály és a „tolvajfogók generálisa”. Viselkedése megosztotta a társadalmat is. A többség a köz fess jótevőjének tekintette, aki felkutatja és letartóztatja a tolvajokat, s ráveszi a bandatagokat, hogy besúgják egymást. Kevesebben voltak - bár a számuk egyre nőtt -, akik kezdték elítélni erkölcstelen módszerei miatt. „Amikor Gentry belép a szobába, szinte érezni a kénköszagot”, mondogatták. Nyilvánvaló volt, hogy az alvilágban megszerzett hatalma ellenére is inog a trónja.

Miután Sophia elküldte Gentrynek a kért felvilágosítást, Gentry nem kért tőle újabb szívességet, és zsaroláshoz sem folyamodott többé. Időnként levelet küldött a nővérének, amelyben testvéri szeretetéről biztosította; egy küldönc nyomta mindig Sophia kezébe, de úgy, hogy más ne vegye észre. Sophia szíve majd megszakadt, amikor a rövid leveleket elolvasta, mert testvére tanulatlanságának ékes bizonyítékai voltak. A férfi nehezen

fejezte ki magát, a levelek tele voltak helyesírási hibákkal, de fantáziadús értelme és tétova szeretete így is átsütött az írásain. A levelek betekintést nyújtottak abba, amivé Nick válhatott volna. Sophia szomorúan arra gondolt, bárcsak rossz helyett jó célra fordítaná Nick a becsvágyát és az éles eszét. Testvérét azonban éppen az kötötte le, hogy London-szerte kémek és besúgók rendszerét, valamint a tolvajok valóságos céhét építse ki. Bonyolult csempészhálózatot működtetett: hatalmas mennyiségben hozott be Angliába luxuscikkeket, és elképesztő ügyességgel terítette szét őket. Nick eszes volt, merész és könyörtelen, s e tulajdonságok kombinációja igazi bűnözői lángelmévé tette. Ráadásul Ross nem vallotta be ugyan Sophiának, bár ettől még tökéletesen világos volt, hogy mielőtt visszavonul, el akarja kapni Gentryt.

Sophia figyelmét Nickkel kapcsolatos aggodalmairól kis időre elterelte egy felfedezés, ami nagy izgalomba hozta. Ám mielőtt elmondta volna Rosznak, Elizával elkészítette férje kedvenc ételeit, többek között a zöldcitrommal és petrezselyemmel ízesített, roston sült lazacot, és felvett egy világos, élénkzöld ruhát, amelynek a nyakát és ujját fehér csipkefodrok díszítették. A nap végén, amikor Ross az egész napos nyomozás után visszatért a Bow Street 4-es szám alá, kellemes meglepetésként érte, hogy egy kis asztalt megterítettek az ablak előtt, és a domború ezüstdedők alatt meleg vacsora várta. Sophia gyertyákat gyújtott, és ragyogó mosollyal fogadta.

- Minden férfinak erre kellene hazatérnie - mosolyodott el Ross. Elkapta felesége derekát, és kéjvágyó csókot nyomott az ajkára. - De miért nem lent eszünk, ahogy szoktunk?

- Mert ünneplünk valamit.

Ross a felesége arcát fürkészte, és azon törte a fejét, mi lehet az a rejtélyes „valami”. Fokozatosan hatalmába kerítette azonban a balsejtelem, amikor megérezte, mi lehet, amit Sophia el akar mondani.

- Ki akarsz találni? - kérdezte az asszony.

Ross hangja nyugodt maradt.

- Sajnos, nem jönnek rá. Inkább mondd meg.

Sophia megfogta a kezét, és keményen megszorította.

- Kilenc hónap múlva a Cannon család új taggal bővül.

Meglepetten látta, hogy Ross arca egy pillanatra megmerevedik. Férje gyorsan palástolni próbálta reakcióját, és magához húzta az asszonyt.

- Milyen jó hír, édesem - mormolta. - Bár aligha váratlan azok után, amit az elmúlt három hónapban műveltünk.

Sophia felkacagott, és szorosán magához ölelte.

- Olyan boldog vagyok! Voltam dr. Linley-nél is, aki azt mondta, a legjobb egészségnek örvendek, és semmi miatt nincs okunk aggódni.

- Tökéletesen megbízom a véleményében - csókolta meg gyöngéden a homlokát Ross. - Jól vagy?

- Jól. - Sophia kicsit elhúzódott, és Roszra mosolygott; érezte, hogy valami nincs rendben, de nem tudta, mi az. Ross mindenesetre jól fogadta a hírt. Igaz, arra számított, hogy Ross lelkesebb lesz, de talán ez a különbség a férfiak és a nők között, gondolta: a legtöbb férfi szerint a gyerekszüléssel és a gyerekekkel kapcsolatos kérdések kizárólag a nőkre tartoznak.

Sophia hagyta, hogy Ross asztalhoz üljön, és a terhesség után a házról kezdtek beszélgetni, amelybe nemsokára beköltöznek. Természetesen most már gyerekszobát is

ki kell alakítaniuk, és dadára is szükségük lesz. Evés és beszélgetés közben Sophia gyakran pillantott a férjére, mert érezte, hogy valamit elhallgat előle. Ross tekintete semmit sem árult el, és arca olyan volt, mintha kőből faragták volna, amikor a megmeglíbbenő gyertyafény megérintette kemény vonásait.

Amikor befejezték a vacsorát, Sophia felállt és nyújtózkodott.

- Későre jár - mondta, és ásított egyet. - Jössz lefeküdni?

Ross megrázta a fejét.

- Még nincs kedvem aludni. Megyek, járok egyet.

- Rendben van - hagyta rá Sophia, és elbizonytalanodott a mosolya. - Várlak.

Ross úgy rohant el a házból, mintha börtönből menekülne. Sophia a homlokát ráncolta különös viselkedése láttán. Bement a hálószobába, és hideg vízzel megmosta az arcát. Amikor elkezdte kigombolni a ruhaderekát, hogy szivaccsal lemossa magát, valami ösztön az ablakhoz hajtotta. Elhúzta a függönyt, és kinézett a két épület közötti udvarra. Ross ott álldogált, a holdfény megvilágította sötét alakját, és inge fehérsége élesen elütött mellénye sötét ragyogásától.

Sophia értetlenül látta, hogy szivart és gyufásdobozt tart a kezében. Ross ritkán dohányzott, és ha mégis, úgy csak férfitársaságban. Most meggyújtott egy gyufát, és megpróbálta meggyújtani a szivart, de remegett a keze és benne az apró láng.

Feldúlt, gondolta meglepetten Sophia. Nem izgatott, hanem kifejezetten nyugtalan, mégpedig annyira, amennyire még sosem látta. Gyorsan újra begombolta a ruhaderekát, és lement. Milyen ostoba, gondolta, hogy észre sem vette, mit tesz a férjével a hír! Ross élete darabokra hullt, amikor az első felesége belehalt a gyerekszülésbe. Most bizonyára úgy érzi, hogy az egész szörnyűség kezdődik előlről.

Ross azonban rendkívül racionális ember, biztatta magát Sophia: tudja majd, annak, hogy mindez megismétlődjék, igen kicsi az esélye. Abban azonban nem különbözött másoktól, hogy érzelmei időnként legyőzték a józan eszét. Talán senki sem hiszi el a legyőzhetetlen főbíróról, hogy ez vele is előfordul, de igenis vannak félelmei, és mind közül talán ez a legnagyobb.

Sophia átment a konyhán, és kilépett az udvarra. Ross háttal állt neki, és megmerevedett, amikor hallotta Sophia lépteit. Felhagyott a próbálkozással, hogy rágyújtson, csak zsebre vágott kézzel, lehajtott fejjel állt.

Amikor az asszony közelebb ért, Ross halkán megszólalt:

- Szeretnék egyedül maradni.

Sophia nem állt meg, hanem hozzásimult a hátához, és átölelte a férje derekát. Bár Ross könnyen kibontakozhatott volna az öleléséből, mozdulatlanul állt tovább. Sophia szíve belesajdult a szánalomba, amit a férje iránt érzett, aki úgy remegett, mint egy csapdába esett vadállat, akit pánikba sodor a bezártság.

- Minden rendben lesz, Ross - mondta szelíden az asszony.

- Tudom jól.

- Nem hiszem. - Sophia a férfi hátára fektette az arcát, és szorosabban ölelte karcú derekát. A szavakat kereste, amelyekkel megnyugtathatja. - Nem vagyok olyan törekeny, mint Eleanor volt. Nem történik meg még egyszer. Hinned kell nekem.

- Hiszek is - vágta rá a férfi. - Semmi ok az aggodalomra. - De tovább remegett, és kapkodva vette a levegőt.

- Mondd el, mire gondolsz - kérlelte az asszony. - Az igazi gondolataidat, nem azokat, amiket szerinted hallani akarok.

Ross olyan sokáig várt a válasszal, hogy Sophia már azt hitte, nem is szólal meg, de aztán egyszer csak kibukott belőle:

- Tudtam, hogy bekövetkezik... felkészültem rá... nincs logikus oka, hogy féljek tőle. Szeretném ezt a babát. Családot szeretnék veled. De akárhogy magyarázom magamnak, nem tehetek róla, ha eszembe jut... Jaj, istenem, nem is sejted, milyen volt! - Elcsuklott a hangja, és Sophia tudta, hogy a sötét emlékek gyorsabban támadják meg, mint ahogy fel tudná vértetni magát ellenük.

- Fordulj meg, Ross - kérte. - Nézz rám! Kérlek.

A férfi engedelmeskedett, de kábultnak látszott.

Sophia azonnal átölelte, és hozzásimult. Ross belecsimpaszkodott, mintha mentőkötél volna, és kétségbeesett erővel ölelte.

Sophia a férje hátát simogatta, és a fülét csókolgatta. Ross a felesége haját és ruháját markolta; belekapaszkodott, és reszketve felsóhajtott. Sophia két keze közé fogta férje forró, nedves arcát, és maga felé fordította. Ross szempillája összetapadt a könnyektől, szeme mintha a pokolba meredt volna. Sophia gyöngéden megcsókolta mozdulatlan ajkát.

- Sosem leszel egyedül - ígérte. - Sok egészséges gyerekünk születik, aztán unokáink, és együtt öregszünk meg.

A férfi bólintott. Látszott rajta, hogy igyekszik elhinni, amit Sophia mond.

- Egyáltalán nem vagyok olyan, mint Eleanor, Ross - folytatta az asszony. - Igaz?

- Igaz - felelte nyersen a férfi.

- A kapcsolatunk a kezdet kezdetétől... más volt, mint amit Eleanorral átéltél, nem?

- De igen.

- Akkor miért nem hiszed el, hogy nem úgy végződik majd?

A férfi nem válaszolt, csak az asszony halántékára szorította ajkát, és kétségbeesetten ölelte magához.

- Nem tudom, Eleanornak miért kellett így meghalnia - folytatta Sophia. - Nem az ő hibája, és semmiképpen sem a tiéd. Nem állt módodban változtatni rajta. Amíg nem hagysz fel azzal, hogy magadat tekinted felelősnek a haláláért, addig a múlt mindig kísértetni fog. És azzal, ha önmagadat bünteted, engem is büntetsz.

- Nem - lehelte a férfi, és ügyetlenül simogatni kezdte Sophia haját, nyakát, hátát.

- A büntudatoddal nem mutatsz iránta tiszteletet. - Sophia elhúzódott, hogy férje eltorzult arcába nézhessen. - Eleanor nem örült volna annak, ha tudja, hogy rosszabbra fordult a sorod, amiért őt szeretted.

- De ez nem így van!

- Akkor bizonyítsd be! - vágta rá kihívóan az asszony, és a szemébe könnyeket csaltak a heves érzések. - Élj úgy, ahogy ő szerette volna, és ne okold magad tovább.

Ross az asszonyhoz hajolt, és Sophia teljes erejéből magához szorította. A férfi borostás álla az övét karistolta, miközben Ross Sophia ajkát kereste, majd szinte haragosan megcsókolta. Az asszony ajka szétnyílt, és nem tiltakozott férje szenvedélyes támadása ellen. Ross keze durván markolta, érzései nyers testi szenvedélybe csaptak át.

- Menjünk fel - suttogta Sophia. - Kérlek.

Ross nagyot nyögve felkapta, megindult a ház felé, és meg sem állt a hálósobáig.

17.

Sophia egyedül és meztelenül ébredt a feldúlt ágyban. Sokáig aludt, gondolta még álomittasan. Aznap sok volt a tennivaló: megbeszélése lesz egy belsőépítésszel meg egy kerttervezővel, és el kell mennie egy jótékonysági ebédre. Ám mindez feleannyira sem érdekelt, mint kellett volna.

Álmos mosoly játszott az ajkán, miközben a hasára fordult. Az éjszakai szeretkezésük járt az eszébe. Férje sokszor közeledett hozzá, őriöngő szenvedéllyel szerette, míg Sophia könyörögni nem kezdett, hogy hagyja abba. Most minden porcikája fáj, a borosta illetlen helyeken dörzsölte fel, ajka kisebesedett, és a csókoktól megduzzadt. Kielégültsége teljesebb nem is lehetett volna: testét pompás jóllakottság nehezítette el.

Megkérte Lucie-t, hogy töltsen meg meleg vízzel az ülökádat, és hosszan válogatott a ruhái között, míg ki nem választotta az aznapit, a barackszínű, bordázott selyemruhát, derékban és a szoknya szegélyén fodros szalagokkal. Amikor elkészült a fürdő, nagy sóhajjal beleereszkedett a gőzölgő vízbe. Hagyta, hogy a víz megnyugtassa felhorzsoltsöt bőrét, és ellazítsa fáradt izmait. A fürdő után felöltözött, és haját a legújabb divat szerint jobb oldalon választotta el, a loknikat pedig bal oldalra tűzte fel.

Már éppen a hortenziákkal díszített fökötő után nyúlt, hogy feltegye, amikor sietős kopogás után Lucie lépett be.

- A kádat akarod kivinni? - kérdezte Sophia.

- Igen, asszonyom, csak... most küldték át Ernes-tet egy üzenettel. Sir Ross azt kéri, menjen át hozzá. - Szokatlan kérés volt, mert Ross ritkán hívta át magához napközben.

- Hogyne - felelte Sophia nyugodtan, bár titkon enyhe nyugtalanságot érzett. - A hintó valószínűleg a ház előtt vár. Mondd meg, kérlek, a kocsisnak, hogy pár percet késem.

- Igenis, asszonyom - hajbókolt tiszteletteljesen Lucie, és elment.

Ernest lent várta, hogy átkísérje a 3-as számú házba.

- Van fogalma róla, Ernest, hogy Sir Ross miért hívhat? - kérdezte Sophia, miközben hátul kimentek, és átvágtak az udvaron.

- Nem, asszonyom... hacsak... nem ahhoz az óriási felforduláshoz van köze, ami ma délelőtt volt. Mr. Sayer már kétszer ment el és jött vissza, és hallottam, amikor Sir Grant a Newgate-hez küldte a nemzetőrséget, ide meg dragonyosokat vezényeltek!

- Valamiért zendülésre számítanak - töprengett félhangosan Sophia, és szíve elszorult a balsejtelemtől.

A fiú szinte ugrált izgalmasban.

- Úgy fest, asszonyom!

Szokatlanul sok gyalogos és lovas rendőr nyüzsgött a 3-as szám előtt. Az egyenruhás férfiak tiszteletteljes biccentéssel, levett kalappal üdvözölték Sophiát, amikor elhaladt előttük. Az asszony szórakozottan köszönt vissza, és Ernest társaságában Ross irodájába ment. A fiút kint hagyta a folyosón, és benyomta a félig nyitva hagyott ajtót. Ross az íróasztalánál állt, Sir Grant Morgan pedig az ablaknál. Kemény tekintettel nézett ki az utcára. Amikor Sophia belépett, mindketten megfordultak, és Ross a szemébe nézett. Az

éjszakai meghittség emléke felvillant köztük, és Sophia érezte, hogy hevesebben ver a szíve.

Ross odalépett hozzá, és egy pillanatra erősen megszorította a kezét.

- Jó reggelt - köszöntötte.

Sophia erőltetetten mosolygott.

- Ugye, elmagyarázod, miért van ma délelőtt ekkora nyüzsgés a törvényszéken?

Ross bólintott, és kertelés nélkül a lényegre tért.

- Azt szeretném, hogy távozz Londonból, és utazz el Silverhillbe. Néhány napról van csak szó, amíg úgy nem találom, hogy biztonságban vagy már itt.

Sophia rettegve nézett fel rá.

- Gondolom, valami bajra számítasz.

- Nick Gentryt letartóztatták, mert orgazdasággal vádolják. Egy tanúnk is van, aki megdönthetetlen bizonyítékkal szolgált. Átvitettem Gentryt a legfelső bíróságra, és utasítottam az elnököt, hogy pártatlan tárgyalást biztosítson neki. Ha azonban az eljárás túl sokáig tart, a csöcselék úgy lázad fel, hogy ahhoz képest a Gordon-zendülés majális lesz. Nem akarom, hogy Londonnak akár csak a közelében is légy, amíg ez az ügy le nem zárul. - Bár Nick letartóztatása olyan cél volt, amelynek eléréséért Ross mindent megtett, most mégsem látszott diadalittasnak.

Sophia úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna. Hányingerrel küszködött, levegő után kapkodott, és kétségbeesésében csak egy járt az eszében: miért ilyen hírhedt bűnöző az öccse. Ha kevésbé sikeres, viszonylagos névtelenségben élhetne és boldogulhatna. De nem! Neki muszáj hírnévre pályáznia, és a közvéleményt megosztva a viták középpontjába kerülnie, sőt a törvényesen szentesített rendőrségre is fittyet hány! Nick egyszerűen lehetetlenné teszi, hogy bárki segítsen neki.

Vakon szék után tapogatózzott. Ross látta, menyinyire elgyöngült, és gyorsan leültette, majd elé kuporodott, és aggodalmasan nézett fel felesége hamuszürke arcába.

- Mi az? - kérdezte, és megfogta Sophia hideg kezét. Az asszony kezének bizsergését még a férfi meleg keze sem enyhítette. - Rosszul vagy? Talán a baba?...

- Nem. - Sophia elfordította a tekintetét, és megpróbált rendet teremteni vadul kergetőző gondolatai között. Úgy érezte, mintha egész teste megfagyott volna, és a bensőjéből sugárzó fagytól lassan jéggé dermedne a bőre. Még Ross kezének ismerős, szelíd érintése is fizikai fájdalmat okozott. Felmerült benne, hogy elmondja Rosznak az igazságot Nickről, mert az árat, amit hosszúra nyúló hallgatásával majd fizetnie kell, elviselhetetlennek érezte. De az igazságnak is rettenetes ára lesz, gondolta. Mindegy, mit választ, az ő élete már nem lesz ugyanaz.

Könnyek gyűltek a szemébe, amíg Ross szeretett vonásai el nem mosódtak a szeme előtt.

- Mi baj? - kérdezte ismét Ross, ezúttal sürgetőbben. - Rosszul vagy, Sophia? Hívjam az orvost?

Az asszony megrázta a fejét, és szaggatottan felsóhajtott.

- Jól vagyok.

- Akkor miért?...

- Nem tehetsz érte valamit? - kérdezte elkeseredetten az asszony.

- Gentryért? Az isten szerelmére, miért kérded?

- Van valami, amit nem mondtam el. - Sophia a ruhájával törölgette a szemét, amíg tisztán nem látta férje arcát. - Valami, amit az esküvőnk előtt tudtam meg.

Ross nem szólt, csak guggolt tovább a felesége előtt, és a karfába kapaszkodott.

- Folytasd - mondta végül.

Sophia a szeme sarkából látta, Sir Grant az ajtó felé indul, hogy tapintatosan magukra hagyja őket.

- Várjon, Sir Grant! - szólt utána, és a férfi megtorpant a küszöbön. - Maradjon, kérem. Azt hiszem, a Bow Streeten betöltött állásánál fogva önnek is tudnia kell róla.

Morgan kérdő pillantást vetett Sir Rossra, és ismét elfoglalta helyét az ablaknál, bár láthatóan nem óhajtott részt venni a beszélgetésben.

Sophia lenézett a két férfiasan szőrös kézre, amely kétoldalt a székét markolta.

- Emlékszel, amikor elmondtad, hogy Mr. Gentry-től kaptam a gyémánt nyakláncot?

Ross bólintott.

- Akkor már tudtam - folytatta tompán. - Aznap délelőtt találkoztam Mr. Gentryvel Lannigan boltja közelében. Beinvitált a hintójába. És beszélgettünk. - Kis szünetet tartott, és figyelte, ahogy férje barna keze egyre erősebben markolja a karfát, amíg a bütkei és az ujjhegyei el nem fehérednek. Az irodában síri csend honolt, csak Ross halk, nyugodt lélegzetvételét lehetett hallani. Sophia csak egy módon bírta folytatni: ha nyugodt, érzelemmentes hangon beszélt. - Gentry azt mondta, hogy fiatalkorában ugyanazon a börtönhajón raboskodott, amin a testvérem. Elmesélte, milyen volt ott John élete, miket kellett elszenvednie, és aztán azt is elmonda... - Elhallgatott, majd elcsukló hangon folytatta: - Elmonda, hogy John nem halt meg. Felvette egy másik, ott bebörtönzött fiú nevét, hogy hamarabb szabadu...

- Sophia - vágott közbe Ross halkán, mintha azt hinné, az asszonynak elment az esze.

- Az öcséd meghalt.

Az asszony a férje kemény, görcsösen megfeszülő kezére tette a kezét, és rábeszélően folytatta:

- Nem! - nézett Ross szemébe. - Nick Gentry a testvérem. Ő John. Abban a pillanatban tudtam, hogy igaz, amikor kimondta. Nem tudott becsapni, Ross... együtt gyerekeskedtünk, mindent tud a múltunkról, amit én is tudok. És biztosan látnád a hasonlóságot. Ugyanolyan a szemünk. Ugyanazok a vonásaink. Ugyanaz a...

Ross elkapta a kezét, és úgy ugrott fel, mintha leforrázták volna. Zihálva szedte a levegőt.

- Istenem - szűrte a szót a fogai között.

Sophia félig aléltan dőlt hátra a székében, mert biztos volt abban, hogy most elveszítette Rosst. A férje sosem bocsátja meg, hogy eltitkolt olyasmit, amit az esküvőjük előtt el kellett volna mondania. Sophia dermedten mesélte el az öccsével folytatott beszélgetés végét, valamint azt, hogy megkérte, szerezzen neki adatokat a bűnügyi irattárból. Ross hátat fordított az asszonynak, kezét ökölbe szorította.

- Bocsáss meg - fejezte be kimérten az asszony. - Bárcsak előlről kezdhetném. Amint megtudtam, hogy Nick a testvérem, szólnom kellett volna.

- Most miért mondtad el? - kérdezte Ross rekedten.

Már nem volt mit vesztenie. Egy pontra szegezte a tekintetét a padlón.

- Reméltem, valahogy meg tudod menteni.

Ross gúnyosan nevetett fel.

- Ha megtehetném, az sem érne sokat. Gentry nemsokára megint elkövetne valamit, és kénytelen lennék megint letartóztatni. És mához egy hónapra feltehetően ismét ebben a helyzetben találunk magunkat.

- Nem érdekel a jövő hónap, csak a mával törődöm. - Ross soha nem tudja meg, mibe kerül neki kimondania, amire most készül, Sophia mégis kényszerítette magát. - Ne hagyj, hogy felakasszák -könyörgött. - Nem veszíthetem el még egyszer! Tégy valamit!

- *Mit?* - acsargott a férje.

- Nem tudom - felelte kétségbeesetten az asszony. - Találd meg valahogy a módját, hogy életben maradjon. Beszélek a fejével, meggyőzőm, hogy meg kell változnia, és akkor talán...

- Sosem fog megváltozni.

- Csak most az egyszer mentsd meg az öcsémet - erősködött Sophia. - Soha többé nem kérlek rá, történjék bármi!

A férfi nem mozdult, vállizmai megfeszültek az ing alatt.

- Lady Sophia - szólt közbe szelíden Sir Grant. - Nem kellene bebeszólnom, de fel kell hívnom a figyelmét, hogy Sir Ross mit kockáztat. Minden tekintet a Bow Streetre szegeződik. Azt figyelik, hogyan kezeljük ezt az ügyet. Ha rájönnek, hogy Sir Ross beleavatkozott a törvénykezés menetébe, a hírneve és minden, amiért dolgozott, odalesz. Ezentúl kérdéseket tesznek fel, és amikor kiderül, hogy Nick Gentry Sir Ross sógora, a következményeket az egész Cannon családnak el kell szenvednie.

- Megértem - mondta Sophia. Szeme égett, és körmét kénytelen volt a tenyerébe vájni, hogy ne sírja el magát. A férjére meredt, aki még most sem volt hajlandó felé fordulni.

Nem volt mit mondania. Sophia némán hagyta el az irodát, mert tudta, hogy lehetetlent kért tőle. Ráadásul úgy bántotta meg, hogy azt már Ross sem képes megbocsátani.

A két férfi kettesben maradt. Morgan nagy sokára megszólalt:

- Ross... - Évek óta ismerték egymást, de még sosem szólította a keresztnévén. - Elképzelhetőnek tartod, hogy igazat mond?

- De mennyire - felelte keserűen Ross. - Olyan vérfagyasztó, hogy csak igaz lehet.

Miután Sophia elhagyta a Bow Street 3-as számú házat, fogalma sem volt, mit tegyen. Hirtelen végtelen kimerültséget érzett, mintha napokig nem aludt volna. Reményvesztetten törte a fejét, vajon mihez kezd vele Ross. Kiterjedt politikai kapcsolatai és befolyása révén valószínűleg könnyen elintézheti a válást. Vagy egyszerűen elküldi valahova vidékre, hogy ne legyen szem előtt, és ne kelljen rá gondolnia sem. Bármi legyen is a döntése, Sophia nem hibáztatta. De azt mégsem tartotta lehetségesnek, hogy Ross teljesen elutasítja. Talán érez még iránta valamit, valami keveset, amin újra felépíthetik a kapcsolatukat. Még ha az csupán halvány visszfénye lenne annak, amiben valaha részük volt...

Kábultan ment be a hálószobába, és könnyű köntöst vett fel. Még csak dél volt, de ólmos fáradtság lett úrrá rajta. Lefeküdt a széles ágyra, és lehunyta a szemét. Szívesen fogadta a sötét tudatlanságot, amely hatalmába kerítette.

Később arra ébredt, hogy valaki benyit a szobába. Álomittasan döbbsen rá, hogy átaludta a délutánt. Sokkal hűvösebb volt, és a kissé behúzott függöny mögött a nappal már lassan megadta magát az éjszakának. Sophia felült, és nézte, ahogy a férje belép, és határozottan becsukja maga mögött az ajtót.

Úgy néztek egymásra, mint két gladiátor, akiket beküldtek az arénába, de akiknek nincs kedvük megküzdeni egymással.

Sophia szólalt meg elsőként.

- Bizonyára... éktelenül dühös vagy rám. Hosszúra nyúlt a csend. Sophia, aki arra számított, hogy civilizált beszélgetést folytatnak majd, megdöbbsent, amikor a férje két nagy lépéssel előtte termett, és durván megragadta. Belecsimpaszkodott Sophia hajába, hátrahúzta a fejét, és a szájára tapasztotta a száját. A kíméletlen csókkal büntetni akarta, nem gyönyörűségnek szánta. Sophia védekezés nélkül megadta magát: ajka szétnyílt, a férje tolakodó nyelvét befogadta, és dühös szenvedélyét teljes megadással tűrte. Ajkával és testével azt sugallta, hogy bármit akar tőle a férfi, ő fenntartás nélkül megadja. Az ellenállás hiánya végül lecsillapította Rosst, és már lágyabban csókolta, de még mindig mélyebbre hatolt, és két kézzel fogta az asszony fejét.

Ölelésük azonban nem tartott sokáig. Ross olyan váratlanul engedte el, amilyen váratlanul megragadta, és pár métert hátrált. Zavartan meredt a feleségére, kipirult arcában szeme világos volt, tekintete átható.

Sophia ekkor értette meg, éspedig olyan tökéletesen, mintha Ross gondolatai és érzései az övéi lettek volna. Ő, a felesége hazudott neki, eltitkolt előle dolgokat, visszaélt a bizalmával, de Ross még így is akarja. Megbocsát neki bármit, még a gyilkosságot is. Jobban szereti, mint a becsületét, még jobban, mint a büszkeségét. Kellemetlenül felkavarhatott ez a felismerés egy olyan férfit, aki mindig tökéletesen tudott uralkodni magán.

Sophia kétségbeesetten vágyott rá, hogy valahogyan megnyugtassa, és e perctől fogva maradéktalanul méltó legyen a bizalmára.

- Kérlek, engedd, hogy megmagyarázzam - kezdte nyersen. - Szerettem volna mindent elmondani Nickről, de képtelen voltam rá. Úgy féltem, hogy ha megtudod...

- Azt hitted, elutasítalak.

Az asszony bólintott, és marták a könnyek a szemét.

- Hányszor kell még bizonyítanom előtted? - torzult el Ross a haragtól. - Felróttam-e egyszer is a múltbeli hibáidat? Méltánytalanul bántam veled?

- Nem.

- Akkor hát mikor fogsz végre megbízni bennem?

- *Megbízom*, esküszöm - bizonygatta az asszony rekedten. - De a félelem, hogy elveszíthetlek, erősebb volt.

- Egy módon veszíthetsz csak el: ha még egyszer hazudsz nekem.

Sophia pislogni kezdett, és szíve vadul kalapált. A férfi szavaiban valami arra utalt...

- Késő már? - nyögte ki nagy nehezen. - Már elvesztettelek?

Ross komoran nézett le rá, a szája megvonaglott.

- Itt vagyok, nem? - emlékeztette gúnyosan.

Sophia ajka úgy remegett, hogy alig bírt szavakat formálni.

- Ha még mindig akarsz, megígérem, hogy soha többé nem hazudok.

- Örömteli változatosság lesz - válaszolta kurtán a férfi.

- És... nem titkolok el semmit.

- Szintén jó ötlet.

Sophia keblében vad remény ébredt, amikor rádöbbsent, hogy Ross hajlandó még egy esélyt adni neki. Dühös, de nem zárkózik el előle. És annak, hogy ilyen kockázatnak teszi ki magát, csak egy oka lehet.

Óvatosan közeledett a férjéhez. A szobában félhomály volt, a halványuló fényt megtörték a londoni épületek és templomtornyok árnyai. Ross mellkasára fektette a kezét, és szelíden takarta be férje vad szívdobogását. Ross megdermedt, de nem húzódott el.

- Köszönöm, Ross - suttogta Sophia.

- Mit? - kérdezte Ross fagyos arccal.

- Hogy szeretsz. - Érezte, hogy a férje szíve nagyot dobban, amikor ezt kimondja, és ekkor jött rá, hogy Ross eddig el sem ismerte az iránta táplált érzéseit, még maga előtt sem. Nem akarta az érzést néven nevezni. Sophia nem eresztette el a tekintetét, így látta a benne megjelenő haragot és az égő vágyat, amit képtelen volt leplezni.

Csak egy módját ismerte, hogy eloszlassa férje haragját, új biztonságérzettel töltsse el, és vigaszt nyújtson sértett büszkeségének.

Sophia zafírkék szemével komolyan nézett fel Ross-ra. Hozzálátott, hogy kibontsa a nyakravalóját. Ezt olyan figyelemmel végezte, mintha rendkívül fontos feladatot látna el. Amikor kibogozta a csomót, lehúzta a meleg, hosszú, sötét selymet a férfi nyakáról. Ross teste olyan merev volt, mint egy kőszoboré, fejében teljes volt a zűrzavar. Csak nem hiszi Sophia, hogy egy hancúrozással bármit elsimíthat? De határozott mozdulatai azt sugallták, hogy be akar bizonyítani valamit.

Sophia lassan vetkőztette a férjét: lehúzta róla a kabátot, aztán az ingét, végül letérdelt elé, hogy kicsatolja a cipőjét.

- Sophia - szólt rá kurtán a férfi.

- Hagyd csak - suttogta Sophia. Felállt, és végighúzta ujjait a férfi összetapadt mellszőrzetén. Kicsit beletúrt, átfésülte, aztán megsimogatta forró bőrét. Hüvelykujja rátalált a mellbimbójára, és finoman cirógatta, míg meg nem keményedett. Közelebb hajolt, és nyalogatni kezdte a sötét kört, amíg a mellbimbó nedves és érzékeny nem lett. A férfi képtelen volt elfojtani szenvedélyes nyögését, amikor Sophia keze nadrágja kidudorodó elejére tévedt, és finoman körülrajzolta kemény erekcióját.

Az asszony felpillantott.

- Sajnálod, hogy szeretsz? - suttogta.

- Nem - felelte nyersen a férfi. Valahogy sikerült nyugton maradnia, miközben Sophia keze becsúszott a nadrágjába.

- Tudnod kell valamit - folytatta az asszony. Kigombolta az első gombot, és előtűnt Ross hímvesszőjének duzzadt makkja. Sophia a második gombra tette a kezét. - Sokkal inkább a hatalmadban vagyok, Ross, mint te lehetsz valaha is az enyémben. Szeretlek. - A férfi beleborzongott a vallomásába. - Szeretlek - ismételte meg Sophia, és kigombolta a negyedik gombot is.

Addig folytatta, míg az utolsó gombhoz nem ért, és a nyitott nadrágból szabadon elő nem bukkant Ross merev pénisz. Sophia óvatosan a tenyerébe fogta a kemény rudat. Megnyalta az ujját, és nedves ujjbegyével körkörösén simogatni kezdte a feszes, lila makkot. Ross combizma megfeszült, és a férfi lihegni kezdett, ahogy feltámadt a vágya, és hatalmába kerítette a testét. Sophia lehajtotta a fejét, amíg már csak milliméterekre volt Ross ágaskodó péniszétől.

- Elég! - hördült fel Ross. - Istenem, képtelen vagyok...

- Mondd meg, mit tegyek - kérlelte Sophia, és lehelete a férfi péniszét érte.

Ross maradék józansága is tovatűnt. Lihegve adta ki parancsait, és belekapaszkodott Sophia hajába.

- A nyelvvel simogasd a hegyét... *igen...* és most vegyél be annyit, ame... jaj, istenem!

Sophia szenvedélyes odaadása pótolta tapasztalatlanságát. Olyasmiket tett, amiket Eleanor meg sem próbált: finoman cibálta a pénisz fájdalmasan feszülő bőrét, bársonyos nyelve körkörösén mozgott és nyalogatta. Ross térdre rogyott, és tépni kezdte Sophia ruháját. Az asszony kifulladásra nevetett Ross kapkodó nyersségén. A férfi mohón csókolta a száját, és Sophia vonaglott, hogy segítsen Rossnak lehámozni magáról a szétszakított ruhákat.

A férfi torkából elégedett nyögés szakadt fel, amikor Sophia meztelen teste ott állt előtte. Az ágyra emelte, és csak annyi időre hagyta magára, míg kibújt a nadrágjából. Amikor lefeküdt az asszony mellé, Sophia mohón a lába közé siklott, és szájába vette a férfi péniszét; ellenállt Ross minden igyekezetének, hogy az arcát a magáéhoz húzza. Ross fel-felnyögött, és végül átadta magát az asszony szerelmes próbálkozásainak; ujjait Sophia hajába fúrta. De nem érte be sokáig ezzel sem: többre vágyott, csókolni akarta, az ízét akarta érezni. Türelmetlenül megragadta az asszony csípőjét, és úgy fordította, hogy kényelmesen elérje a szájával az övét. Arcát a jól ismert finom szőrszálak közé temette, és amikor Sophia meglepetten összerándult, megmarkolta a combját.

Nyelvevel kutatott, és mélyen belenyúlt a nedves redők árkába. Mohón kereste a kis duzzadt pontot, ahol Sophia gyönyöre összpontosult. Amikor rátalált, harapdálni kezdte, simogatta, nyelvcsapásokkal izgatta, amíg úgy nem érezte, hogy a csúcs felé közeledve Sophia teste megmerevedik. Azonnal visszakozott, és nem juttatta el a tetőpontra, hiába könyörgött nyögdécselve Sophia a péniszével a szájában. Még kétszer juttatta el az orgazmus közelébe, de csak kínozta, gyötörte, amire az asszony a pénisze még vadabb csókolgatóásával válaszolt.

Valahányszor Sophia bevette a péniszét a szájába, Ross mindannyiszor mélyre dugta a nyelvét, és a szeretkezés ritmusát az asszonyéhoz igazította. Végül Sophia megremegett, és gyönyöre elérte a csúcspontot. Ross érezte az ágyékán, amikor Sophia fojtottan felkiált, de az asszony még akkor sem eresztette el a péniszét. Ross is közel járt már a csúcspontozhoz, és kezét Sophia fejére tette. De ő nem engedte, hogy elvonja onnét, és végül nyelve selymes simogatása elviselhetetlenül izgatóvá vált, és Ross is elélezett: teste ívben görbült meg, és felkiáltott, ahogy a tüzes gyönyör végigvágott rajta.

Sophia végül megfordult, és melléje mászott. Fejét a férje mellkasára fektette. Ross szorosan magához ölelte. Ajkát az asszony lüktető halántékára szorítva suttozta:

- Nem érdekel, ki az öcséd. Maga az ördög is lehetne, akkor is kívánnalak. Mindent szeretek benned. Sosem hittem volna, hogy ilyen boldogságot találok melletted. Annyira szeretlek, hogy nem bírnám elviselni, ha bármi közénk állna.

Sophia karcsú, veritékes teste hozzásimult.

- Semmi sem áll közénk - duruzsolta mély hangon.

Ross megmoccan, hogy Sophiát kitért lába közé vegye; pénisze megrezzent Sophia hasán. A férfi ernyedten felsóhajtott, összefonta feje alatt az ujjait, és elgondolkodva vette szemügyre a feleségét.

- Azt hiszem, Sophia - kezdte halkan -, nincs rá mód, hogy megmentsem Gentryt az akasztófától. És nincs is hozzá nagy kedvem. Nem hunyhatok szemet a bűnei fölött, még

ha a testvéred is. Ha a lényegre vagy kíváncsi: Gentry menthetetlen. Számtalanszor bebizonyította már. Sophia a fejét rázta.

- Nagyon nehéz élete volt...

- Tudom - fojtotta bele a szót a férje olyan gyöngéden, ahogy csak tudta. Megértette, hogy a Nick Gentryvel kapcsolatos minden vita csak frusztrálja mindkettőjüket. Sophia sosem adja fel a reményt, hogy testvére romlott lelkét még meg lehet menteni. Halványan elmosolyodott, és megsimogatta az asszony finom állát. - Csak te vagy képes arra, hogy továbbra is szeress egy olyan testvért, aki zsarol.

- Sosem kapott lehetőséget arra, hogy megváltozzon - hajtogatta az asszony. - Ha csak egyszer esélye nyílna másféle életre... Gondolj csak bele, milyen ember válhatna belőle.

- Sajnos, ehhez nem elég élénk a képzeletem - hangzott Ross gúnyos válasza. Átgördült a hasára, maga alá húzta az asszonyt, és izmos combját átvette a lábán. - Elég Gentryből. A mai napra eleget foglalkoztam vele.

- Rendben van - értett egyet Sophia, bár látszott, hogy még szívesen beszélne róla. - Hogyan töltjük az estét?

- Éhes vagyok - mormolta Ross, és az asszony meztelen mellére hajolt. - Vacsorát szeretnék, aztán meg téged. - Bekapta az egyik duzzadt mellbimbót, és finoman harapdálni kezdte. - Egyetértesz?

Ross felkészülésének köszönhetően a Nick Gentry érdekében fellépő agitátorok egyelőre nem lázították fel a csőcseléket. Ross azonban másnapra számított néhány csetepatéra. A Bow Streetet ezért lezárták, és rendőrökkel meg polgárőrökkel őriztették. Vagy tucatnyi rendőr és három nyomozó küldött el minden bámélszkodót, akik a Newgate közelében próbáltak csődületet támasztani. A bírák családját figyelmeztették, hogy barikádozzák el a házukat, a bankok, szeszfőzdék és más vállalkozások alkalmazottainak fegyvert adtak, hogy segíthessenek az esetleges fosztogatástól megvédeni a munkahelyüket. Sophia hevesen tiltakozott Ross minden kísérlete ellen, hogy a helyzet tisztázódásáig vidékre küldje. Nem akarta, hogy elvigyék Silverhill Parkba, ahol Catherine, Iona és Ross nagyapjának a társaságában üldögélhet tehetetlenül, mialatt eldöntik a testvére sorsát.

Sophia a Bow Street 4-es szám szalonjában várt, és ahogy teltek az órák, kétségbeesetten törte a fejét, hogy mit tehetne az öccse érdekében. Lüktetett és hasogatott a feje. Ross nem volt hajlandó ebédelni, csak újra meg újra kávéhozott. A főbírói iroda kilincsét egymás kezébe adták a látogatók. Végül besötétedett, és a város nyüzsgött a fegyveres közrendőröktől, akik igyekeztek rendet tartani a forrongó zsványtanyákon és szegénynegyedekben. Ernestet egy üzenettel a Finsbury Square-re küldték egy bíróhoz, de ő benézett a 4-es szám alá is, hogy röviden beszámoljon Sophiának a helyzetről.

- Hallottam, amikó Sir Ross és Sir Grant arról beszélt, mennyire meglepte őket, hogy a közvélemény ilyen nyugodtan fogadta Gentry letartóztatását. - Ernest a fejét csóválva ítélte el a tömegek hűtlenségét. - Szegény Fekete Kutya - mormolta. - Átkozottul hálátlanok az emberek.

Ha Sophia nem annyira elkeseredett, biztosan nevetett volna azon, hogy a fiú milyen készségesen védelmezi bemocskolt példaképét.

- Köszönöm, Ernest - mondta. - Vigyázzon odakint. Nem szeretném, ha baja esne.

A fiú elpirult, és mosolyra fakasztotta Sophia aggodalma.

- Egy ujjal se nyúljak hozzá, asszonyom!

Elrohant, Sophia pedig ismét magára maradt, hogy egyedül rágódjon. Leszállt a nap, és Londonra forró, sötét éjszaka borult. A levegő búzlótt a füsttől és a dögletes keleti szélről. Sophia már készülődött, hogy lefekvés előtt hálóinget vegyen, amikor Ross jelent meg a házban. Letépte magáról átizzadt ingét.

- Van valami hír? - ostromolta rögtön Sophia, és utána sietett a hálószobába. - Hogy van az öcsém? Kaptál jelentést? Volt zendülés a börtön környékén? Megőrülök, hogy semmit sem tudok!

- Viszonylagos nyugalom van - felelte Ross, és vizet töltött a mosdótálba. Hátizmai megfeszültek, ahogy vizet lötykölt az arcára meg a mellére, és megmosta a hónalját is. - Hozz, kérlek, egy tiszta inget.

Sophia sietve teljesítette kérését.

- Hova mész? Előbb egyél egy falatot. Legalább egy szendvicset...

- Nincs időm - morogta Ross. Belebújt a tiszta vászoningbe, és begyúrte a nadrágjába. Ügyesen megigazította az inggallért, és megkötötte a nyakravalóját. - Pár perce egy ötletem támadt. Átmegyek a Newgate-be, de valószínűleg hamar visszajövök. Mindenesetre ne várj meg ébren. Ha van valami fontos hírem, felébresztelek.

- Az öcsémhez mégy? - Sophia elővett a szekrényből egy mintás, sötét mellényt, és felsegítette a férjére. - Miért? Mi ez az ötlet? Veled akarok menni!

- A Newgate-be nem.

- Megvárlak kint, a hintóban - rimánkodott az asszony. - Adj az inasnak egy pár pisztolyt, meg a kocsisnak is. És a börtön körül járőrök vannak, nem? Itt sem vagyok nagyobb biztonságban, mint ott lennék. Jaj, Ross, belebolondulok, ha itt kell várnom! El kell vinned magaddal. Kérlek! Az öcsém, nem?

A nyugtalan szavak rohama alatt Ross keményen meredt rá, és arcán rángatózott egy ideg. Sophia tudta, hogy vissza akarja utasítani, ugyanakkor megértette, mennyire aggódik a testvééréért.

- Esküszöl, hogy a hintóban maradsz - parancsolt rá.

- Esküszöm!

Ross az asszony szemébe nézett, és elkáromkodta magát.

- Vedd a köpenyedet.

Sophia félt, hogy meggondolja magát, ezért fürgén engedelmeskedett.

- Mi az ötleted?

Ross megrázta a fejét. Nem akart magyarázkodni.

- Még fontolóra kell vennem. És nem akarok hiú reményeket ébreszteni benned, mert lehet, hogy semmi sem lesz belőle.

Mivel a Newgate a tárgyalásra vagy kivégzésre várók átmeneti lakóhelye volt, gyakran hívták „kőkorsó-nak”. Aki felkereste vagy itt raboskodott, megesküdött, hogy a pokol sem lehet borzalmasabb. Az ódon falak visszaverték a celláikban állatként megláncolt rabok örökös üvöltését és gúnykacajait. A közös vagy magánzárkákba nem engedtek bevinni sem bútorokat, sem a rabok kényelmét szolgáló egyéb holmit. A börtönőrök, akiknek fenn kellett volna tartaniuk a rendet, gyakran korrupt, kegyetlen, eltorzult lelkű figurák voltak. Eddie Sayer egyszer egy elítéltet vitt át a Newgate-be, és amikor visszament a Bow Streetre, kijelentette, hogy a börtönőröktől jobban tart, mint a raboktól.

Bár a rabok rettenetesen szenvedtek a nagy hidegben, ez semmi volt ahhoz az istentelen bűzhöz képest, amely a forró nyári hónapokban telepedett a börtönre. Svábbogarak futottak szét a padlón, amikor Ross utasította a börtönőrök parancsnokát, hogy vezesse Nick Gentry cellájához, amely a börtön mélyén volt, és az „ördög szobájának” nevezték, mert onnan lehetetlen volt megszökni.

A börtönfolyosók kanyargós labirintusában haladva a súlyos csizmák alatt tetvek recsegték, és vinnyogó patkányok menekültek előlük. A mélyebben fekvő cellákból a gyötrelém távoli kiáltásai szűrődtek ki. Rosst kijött a sodrából, amikor arra gondolt, hogy kint hagyta a hintóban a feleségét, és már keservesen megbánta, hogy úgy döntött, magával hozza erre a helyre. Azzal vigasztalta magát, hogy egy fegyveres inas, egy kocsis és két, pisztollyal és rövid karddal felfegyverzett nyomozó vigyáz rá.

- Az ott Gentry, az a csendes - mondta Eldridge, a főfoglár. Hatalmas, zömök figura volt, arcán undorító dudorok, és legalább úgy bűzlött, mint a rábízott rabok. Kopasz volt a feje búbja, de hosszú, zsíros hajtincsek csüngtek a vállára. Egyike volt azoknak a börtönőröknek, akik élvezik a munkájukat. Talán azért, mert hétről hétre szép kis haszonra tett szert abból, hogy eladta a rabok Newgate-ben elszenvedett tapasztalatairól készült beszámolóit - a kivégzésre várók utolsó vallomásairól nem is szólva - a londoni lapoknak. Kétségtelenül szép kis summa üti majd a markát, amikor a hírhedt Nick Gentryről mesél, gondolta Ross.

- Egész nap meg se nyikkant - morogta Eldridge. - Kérdem én, miféle történetet adhatok el róla, ha ki se nyitja a száját?

- Nincs tekintettel senkire - jegyezte meg gúnyosan Ross.

Eldridge láthatóan jó néven vette Ross együttérzését. Az ördög szobájához vezette a látogatót. A vastag, vasalt tölgyajtóba vágott tizenöt centis ablakon lehetett a rabokkal beszélgetni.

- Gentry! - ordított be a lyukon Eldridge. - Látogatód van!

Nem kapott választ. Ross a homlokát ráncolta.

- Hol az őr?

Eldridge zsíros képe feléje fordult.

- Nincs őr, Sir Ross. Nincsen rá szükség.

- Kifejezett kérésem volt, hogy állandóan őr vigyázzon az ajtajánál - mondta kurtán Ross. - Nemcsak azért, hogy megakadályozza a szökési kísérleteket, hanem azért is, hogy védje.

Eldridge lelógó sörhása reszketett a feltörő nevetéstől.

- Szökés? - csúfolódott. - Az ördög szobájából senki sem szökik meg! Gentry kezét megbilincseltek, és a lábára is kapott béklyót, az egészet százötven kiló vasláncsal erősítettük oda. Annyira sem tudja felemelni a kezét, hogy az orrát piszkálja. Eleven ember se ki, se be nem tud jutni ebbe a cellába, ha nincs ez - lengette meg a kulcsot, majd nekifogott, hogy kinyissa a zárat.

A vasalt faajtó nehézkesen, nyikorogva kinyílt.

- Tessék - jelentette ki elégedetten Eldridge, és lámpáját magasra emelve belépett a cellába. - Látja? Gentry... - Hatalmas teste megremegett a meglepetéstől. - A pokolba!

Ross éppen csak megcsóválta a fejét, amikor felmérte, hogy az ördög szobája üres.

- Istenem - motyogta, és csodálattal vegyes düh fogta el a sógora agyafürtsége láttán. A padlón halomba rakott súlyos láncok mellett egy meggörbült vasszög csillogott. Gentrynek sikerült a szöggel kinyitnia a kéz- és lábbilincset, ráadásul sötétben! A cella

másik végében nyíló ablakról hiányzott egy rács. Felfoghatatlan volt, hogy Gentry miképp lazíthatta ki a rácsot, és a keskeny ablakon hogyan préselhette ki magas testét, mégis megtette. Nagy valószínűséggel ki kellett ugrasztania a vállát, hogy kiférjen.

- Mikor látták utoljára? - dörrent rá Ross a kábult börtönőrrre.

- Asszem, egy órája - motyogta Eldridge, és a szeme kiguvadt veritéktől fénylő arcában.

Ross kinézett az ablakon, és rögtön észrevette, hogy Gentry - feltehetően a rács segítségével - áttörte a következő cella dohos falát. Próbálta az emlékezetében felidézni a Newgate térképét, amely az irodája falán lógott.

Gyilkos pillantást vetett a börtönőrrre.

- A kulcs az emelet összes celláját nyitja?

- Asszem...

- Adja ide. És most szedje a kövér irháját, rohanjon le a földszintre, és szóljon a hintómban ülő nyomozóknak, hogy Gentry szökésben van. Tudni fogják, mit kell tenniük.

- Igenis, Sir Ross! - Eldridge terebélyes testéhez képest meglepő gyorsasággal iszkolt el. Magával vitte a lámpát, és Ross sötétben maradt.

Ross megragadta a kulcsot, és kilépett az ördög szobájából. Kinyitotta a szomszédos cellát, majd sűrű káromkodások közepette átmászott a falon vágott lyukon, és elindult a sógora nyomában.

- Az isten verjen meg, Gentry - motyogta, miközben léptei nyomán megzavart rágszálók vinnyogtak és férgek tekergöztek. - Amikor nyakon csíplek, a két kezemmel húzlak fel, amiért kitettél ennek!

Nick Gentry az erőlködéstől lihegve kisimította izzadságtól nedves haját a szeméből, és kimászott a Newgate tetejére. Lábát óvatosan a külső falra tette, amely a börtönt a szomszéd épülettel kötötte össze. A fal mintegy húsz centi széles volt, és olyan ódon, hogy a teteje már omladozott. De ez volt az egyetlen út a szabadság felé. Amint átjut a túloldalra, bemegy az épületbe, onnan ki az utcára, és attól fogva megállíthatatlan. Úgy ismerte Londont, mint a tenyerét: tudott minden sikátorról, sarokról, lyukról és résről. Senki sem talál rá, ha ő nem akarja.

Nick lassan araszolt a falon, mint egy macska, és nem törődött a mélységgel, amelyben - ha leesik - biztos halálát leli. Vadul hunyorgott, a vastag felhőkön csak olykor sütött át a hold. Egyik lábát a másik elé tette, és igyekezett semmire sem gondolni. Egy gondolat mégis megzavarta: Sophia. Ha elhagyja Londont, soha többé nem látja. Nick képtelen volt szeretetként értelmezni az érzelmeit, mert tudta magáról, hogy hiányzik belőle ez az érzés. De fájdalmat érzett, mintha Sophiával eltűnne életéből a tisztesség utolsó morzsája. Sophia volt az egyetlen a Földön, aki szerette, és aki - tegyen bármit is - szeretni fogja, amíg csak él.

Egy lépés, még egy, jobb láb, bal láb... Nick elhessegette a nővérével kapcsolatos gondolatait, és azon töprengett, hova menjen, ha innen kiszabadul. Új életet kezd valahol, új nevet vesz fel. Az ötletnek örömmel kellett volna eltöltenie, mégis lehangolta. Belefáradt az egyensúlyozásba, amitől sosem szabadulhatott, sosem engedhette el magát. Fáradt volt. Úgy megfáradt, mintha száz, és nem huszonöt évet élt volna. Undorral

töltötte el az újrakezdés lehetősége. De nem volt választása. És sosem tépelődött azon, amin úgysem tudott változtatni.

A fal egy része leomlott a jobb lába alatt: habarcs és por hullott a földre. Nick hangtalanul próbálta megtartani az egyensúlyát: széttárta karját, fogai között sítolva vette a levegőt. Amikor sikerült visszanyernie az egyensúlyát, óvatosabban haladt előre, és inkább az ösztöneire hagyatkozott, mint a látására, amikor a sötétben az utolsó szakaszt is megtette. Lent alig látott mozgást, csak néhány rendőr jöttment. A tüntetőket, akik megpróbálták a börtön előtt csoportosulni, hamar szétkergették. Töredéke verődött össze annak a tömegnek, amire Nick számított, hogy majd kiáll mellette. Gúnyosan emelte meg képzeletbeli kalapját hanyatló népszerűsége e bizonyítéka előtt.

- Hálátlan disznók - morogta maga elé.

Szerencsére senki sem vette észre a magasban, a börtönfalon egyensúlyozó alakot. Valami isteni - vagy ördögi? - csoda folytán Nick elérte a szomszédos épületet. Bár nem tudott eljutni a legközelebbi ablakhoz, talált egy faragott oroszlánfejet, amely kiállt a kőfalból. Megtapogatta a díszet, és rájött, hogy nem valódi, hanem mesterséges, úgynevezett Coade-kő, azaz kiégetett kerámia, amit olyankor használtak aláékelésre és épületszobrászatra, amikor a valódi kő túlságosan drága volt. Nicknek fogalma sem volt, hogy a dísz megtartja-e. Elfintorodott, majd lekapta a vállára terített rongyos takarót, és az oroszlán fejére kötötte. Erősen megrántotta, hogy a csomót meghúzza, és az egyméternyre levő ablakot vette szemügyre. Helyes, gondolta. Nyitva van. Nem sok kedve lett volna betörni az üveget.

Visszatartotta a lélegzetét, megmarkolta a takarót, egy pillanat erejéig habozott, majd határozott elrugaskodással leugrott. Könnyedén lendült be a nyitott ablakon, és ettől meglepődött, mivel nagyobb nehézségre számított. Bár talpra érkezett, a lendület miatt előreesett, és fájdalmasan felnyögött. Átkozódva tápázkodott fel, és leporolta magát. A szoba valami iroda volt, az ablakot bizonyára egy figyelmetlen írnok hagyta nyitva.

- Mindjárt megvagyok - morogta Nick. Átvágott az irodán, és a lépcsőt kereste, amin lejuthat a földszintre.

Két perccel később kiosont az ajtón az épületből, amelyről kiderült, hogy bútorgyár. Felfegyverkezett egy völgyelő vésővel és egy vaskos fadarabbal, és az árnyékban settenkedve elindult.

Megdermedt, amikor egy pisztoly kakasát hallotta.

- Maradj ott - hangzott egy nyugodt női hang.

Nick meglepetten szisszent fel.

- Sophia?

Nővére egymagában állt, a holdfény megcsillant fegyverén, és szemét le nem vette az öccséről.

- Ne fuss el - figyelmeztette feszült arccal.

- Hogy az ördögbe kerültél ide? - kérdezte hitetlenkedve Nick. - Veszélyes, és... az isten szerelmére, tedd azt el, még bajod esik.

Az asszony nem mozdult.

- Nem lehet. Ha elteszem, elfutsz.

- Úgysem lőnél le.

Sophia válasza nagyon halk volt.

- Csak egy módon járhatunk a végére, nem?

Nicket végtelen kétségbeesés rohanta meg.

- Hát nem szeretsz, Sophia? - kérdezte rekedten.
- Dehogynem. Ezért kell, hogy megállítsalak. A férjem azért jött, hogy segítsen neked.

- Ugyan már, ne bolondozz! Hagyj elmenni, az ördögbe is!

- Megvárjuk Sir Rosst - kötötte az ebet a karához Sophia.

Nick a szeme sarkából látta, hogy több rendőr és két nyomozó tart feléjük. Késő: Sophia minden menekülési útját elvágta. Nick fatalista beletörődéssel nyugalomra intette magát, és eldobta hevenyészett fegyvereit. Rendben van. Megvárja Cannont. És Sophia végre megtudja, hogy a drágalátos férje hazudott. Szinte érdemes ekkora áldozatot hoznia, hogy leleplezze Cannont, és Sophia többé ne bálványozza.

- Jól van - felelte nyugodtan. - Lássuk, hogyan segít a férjed... hogyan lök egyenesen az akasztófa alá.

18.

Ross mocskos lett, mire Gentry nyomában kijutott a börtön tetejére. Úgy érezte, soha többé nem lesz tiszta. Amikor végre kibukkant a tiszta levegőre, amit a lenti bűz után leírhatatlanul édesnek talált, végigsétált a tető szélén, és megtalálta a falat, amely a börtönt a szomszéd épülettel összekötötte. Eleinte nyomát sem látta Gentrynek, de aztán felfedezte a kőszoborról lógó sötét takarót, ahogy a szél meglibbentette. Csalódottan mordult fel. Ki tudja, Gentry mostanra már hol jár.

A fal fölé hajolt, és a lábával kipróbálta. Azonnal rájött, hogy olyan bizonytalan, mint a futóhomok. Gentry nyomát már bottal üthette. Bolond lenne, gondolta Ross, ha olyasmivel próbálna, ami még egy cirkuszi akrobatának is komoly feladatot jelentene. Mielőtt azonban visszament, női hangot hallott.

- Ross?

Megállt a szívverése, amikor négy emelettel lejjebb megpillantotta felesége apró alakját.

- Sophia! - dörögte. - Ha te vagy, elporolom a fenekedet!

- Gentry itt vár velem - hallatszott az asszony hangja. - Ne próbálj meg végigjönni a falon!

- Nem is állt szándékomban - vágott vissza Ross. Igyekezett visszafogni dühét, amikor rájött, hogy felesége nem engedelmeskedett a parancsának, és nem várta biztonságos helyen. - Ne mozdulj!

Örökkévalóságnak tűnt, míg a börtönön keresztül kijutott az utcára. Nehezére esett uralkodnia rémületén, de ahol tehetett, futott, és eleresztette a füle mellett a sikolyokat és becsmérő jelzőket, amelyek emeletről emeletre követték. Végül kilépett a kapun, és lélekszakadva került meg az épületet. Kisebb csődületet pillantott meg: báméskodók, gyalogos és lovas rendőrök, valamint Sayer meg Gee gyűltek összes tisztas távolból nézték a feleségét és a foglyát.

- Sir Ross! - szólította meg idegesen Sayer. - Előbb érte el, mint hogy bármelyikünk észrevette volna, és azt mondta, hogy tartsuk távol magunkat, különben...

- Távolítsanak el mindenkit, amíg ezt elintézem - förmedt rá Ross.

A nyomozók engedelmesen jó pár méterrel hátrább terelték a tömeget, Ross pedig a feleségéhez ment. Sophia arca kisimult, amikor meglátta, és hang nélkül átadta neki a pisztolyt.

- Hol szerezted? - kérdezte a férfi szelíden. Hangja feszült volt az igyekezettől, hogy ne ordítson.

- Elvettem az inastól - szabadkozott Sophia. - Nem az ő hibája, Ross, de hallottam, amikor a börtönőr azt mondta Mr. Sayernek, hogy Gentry elmenekült... aztán elmentek, én meg kinéztem a hintó ablakán, és megpillantottam az öcsémet a tetőn...

- Később - szakította félbe Ross, és legszívesebben addig porolta volna az asszony fenekét, amíg sikítva kegyelemért nem könyörög. Most azonban az előtte álló feladatra kellett koncentrálnia.

Gentryre pillantott, aki megvető mosollyal figyelte őket.

- Szóval így gondoskodsz a nővéremről? - esett neki. - Jó kezekben van, mi? Éjjel a Newgate-ben sétáfkál egy pisztollyal!

- John! - tiltakozott Sophia. - Nem Ross...

Ross határozottan a tarkójára tette a kezét, hogy félbeszakítsa.

- Szerencséd van, hogy Sophia megállított - vetette oda hidegen a sógorának.

- Tényleg szerencsés fickó vagyok - morogta Gentry.

Ross tűnődve vette szemügyre. Nem követ-e el súlyos hibát, morfondírozott. Úgy vélte, hogy valószínűleg pontosan azt teszi. Kieszelt egy tervet, hogy megmentse a sógora életét, és még a Bow Streetnek is hasznot hajtson, de kétségkívül sokat kockáztat. Gentry jellemében sok olyan vonás volt - a bátor tolvajfogó, a veszélyes alvilági vezér, a hős, az ördög -, ami robbanásveszélyes elegyet alkotott. Gentry mintha furcsa módon közepén akadt volna el, és nem tudta volna eldönteni, melyik legyen. De ha megfelelő kezekbe kerül, és egy nála erősebb akaratnak van alávetve...

Sosem kapott lehetőséget arra, hogy megváltozzon, mondta egyszer Sophia. Ha csak egyszer esélye nyílna másféle életre... Gondolj csak bele, milyen ember válhatna belőle.

Ross - Sophia kedvéért - most ezt az esélyt kínálta fel neki. Ha nem próbál segíteni Sophia öccsén, ez örökre kettejük közé áll majd.

- Ajánlatom van számodra - mondta Gentrynek. - Azt tanácsolom, hogy alaposan vedd fontolóra.

A fiatalember arcán cinikus mosoly suhant át.

- Érdekesnek ígérkezik.

- Tudod, hogy bizonyítékunk van ellened. Ha azonban akarom, el is tüntethetem.

Gentry hirtelen élénk érdeklődéssel szegezte rá a tekintetét, mivel nagyon is tisztában volt az egyezkedés mikéntjével.

- És a tanú, aki hajlandó vallomást tenni?

- Azt is el tudom intézni.

- Hogyan?

- Ahhoz semmi közöd. - Ross nem nézett Sophiára, amikor hallotta halk kiáltását. Érezte, az asszonyt mennyire meglepi, hogy ő az öccse megmentése érdekében hajlandó megalkudni a lelkiismeretével. A törvényszéken eltöltött csaknem tizenkét éve alatt soha nem tett olyasmit, amit korrupciónak lehetett volna tekinteni. A jellemével ellenkezett, hogy bizonyítékot fabrikáljon vagy befolyásolja a tanúkat. Most azonban félretette az aggályait, és komoran folytatta: - Az erőfeszítéseimért cserébe akarok tőled valamit.

- Mi sem természetesebb - jegyezte meg kajánul Gentry. - Nem volt nehéz kitalálni. Hagyjam el az országot, és tűnjek el.

- Nem. Azt akarom, hogy légy tolvajfogó.

- *Micsoda?* - horkant fel Gentry.

- Ross - mondta ugyanabban a pillanatban Sophia is.

Ha Ross nem olyan makacsul elszánt, jót mulatott volna a két egyforma kék szempárban tükröződő értetlenségen.

- Ne játssz velem, Cannon - bosszankodott Gentry. - Bökd ki, mit akarsz, és...

- Hangoztatod, hogy tolvajfogó vagy - magyarázta Ross. - Lássuk, vagy-e annyira férfi, hogy a törvény szerint csináld. Brutalitás, hazugságok és hamis bizonyítékok nélkül.

Gentryt megijesztette a lehetőség, hogy a köz szolgája legyen.

- Hogy az ördögbe találhattál ki ilyen örültséget?

- Eszembe jutott valami, amit Morgan mondott, hogy a tolvajfogó és a bűnöző ugyanannak az éremnek a két oldala.

- És azt hiszed, Morgan megbízik majd bennem?

- Eleinte biztosan nem. Napról napra ki kell érdemelned a bizalmát.

- Vigyen el az ördög, ha hajbókolok egy rakás vörösbegety előtt - vetette oda megvetően Gentry a gúnynévre utalva, amit a nyomozók az egyenruhájukról kaptak.

- Ha nem teszed meg, lógni fogsz - felelte Ross. - Megtartom az ellened szóló bizonyítékot, és első alkalommal, amikor Morgan elégedetlen a teljesítményeddel, felhasználom ellened.

- Honnan tudod, hogy nem lógok meg?

- Mert ha meglógsz, én magam kereslek meg, és végzek veled. A testvéred élete, az anyémról nem is beszélve, sokkal kellemesebb lesz, ha te nem vagy.

A levegőben érezhető volt az ellenségesség. Ross látta, hogy Gentry majdnem elhiszi a fenyegetést. Türelmesen várta, hogy Nick eltöprengjen a lehetőségein.

A fiatalember rosszindulatú tekintetet vetett rá.

- Kihasznál sz - morogta. - A dicsőségedre válok, és a közvélemény irántam táplált szimpátiáját arra használod fel, hogy a Bow Streettel kapcsolatos terveidet sikerre vidd. Az újságok téged dicsőítenek majd, hogy Nick Gentryből Bow Street-i tolvajfogót faragtál. Elárultatsz velem mindenkit, akit csak ismerek, és tanúskodnom kell az összes bűntársam ellen. És miután gondoskodtál róla, hogy a temetőtől a kocsmáig minden férfi, nő és gyerek szívből utáljon, tolvajok és gyilkosok elkapására küldesz azokra a helyekre, ahol a legjobban gyűlölnék. A tetejébe még a fizetés, amit kapok, a reggelimre sem lesz elég.

Ross elgondolkodott a vádakon.

- Úgy van - felelte. - Tűrhetően összefoglaltad.

- Jesszusom! - nevetett fel örömtelenül Gentry. - Dögölj meg, Cannon!

Ross felvonta sötét szemöldökét.

- Akkor ezt most igennek vegyem?

Gentry kurta biccentéssel válaszolt.

- Meg fogom bánni - tette hozzá keserűen. - A hóhér legalább hamar végezne velem.

- És most, hogy egyezsége jutottunk, visszaviszlek a celládba - jelentette ki szívélyesen Ross. - Holnap reggel majd elengednek. Addig még néhány ügyet el kell intéznom.

- Ross - szólalt meg nyugtalanul Sophia -, muszáj Johnnak ma éjjel visszamennie?

- Muszáj - felelte a férje, és a tekintetével jelezte, hogy ne merjen tiltakozni.

Sophia okosan hallgatott is, bár látszott rajta, hogy szívesen esedezne még az öccséért.

- Nem baj, Sophia - mormolta Gentry. - Rosszabb helyeken is megfordultam már. - Újabb fenyegető tekintetet vetett a sógorára, miközben hozzáfűzte: - Hála a férjednek.

Tízéves kapcsolatuk alatt Rosznak egyszer sem sikerült úgy megdöbbennie Sir Grant Morgant, mint most. Ross azonnal Morgan irodájába sietett, amint visszatért a Bow Street 4-es szám alá, és beszámolt a megállapodásról, amit Gentryvel kötött. Morgan értetlenül meredt rá.

- Hogyan? Nick Gentryből nem lehet tolvajfogó.

- Miért nem?
- Mert ő Nick Gentry, azért.
- Maga nyomozót faraghat belőle!
- Szó sem lehet róla - rázta hevesen a fejét Morgan. - Nem tiltakoztam, hogy mennyi különmunkát halmozott rám, vagy hány tűzpróbán kellett átesnem maga miatt. És ha a kinevezés rendben lesz, igyekszem az örökébe lépni. De vigyen el az ördög, ha hagyom, hogy visszavonuljon, és rám hagyja Nick Gentry betanítását! Ha azt hiszi, nyomozót lehet belőle faragni, tegye meg!
- Maga jóval alkalmasabb rá, mint én. Nyomozó volt, az utcáról került ide, akárcsak ő. És ne feledje, hogy még csak huszonöt éves, vagyis elég fiatal, hogy alakítani lehessen.
- Gentry megrögzött bűnöző, és ennek csak egy köztönivaló bolond hinné az ellenkezőjét.
Ross elengedte a füle mellett a tiltakozását.
- Idővel Gentry lehet a legjobb embere - folytatta. - A legrosszabb és legveszélyesebb munkákat is szemrebbenés nélkül elvégzi majd. Fegyvert adok a kezébe, Grant, amit igen eredményesen használhat fel.
- Vagy a képembe robban - motyogta Morgan. Hátradőlt a székben, és mogorván bámult fel a mennyezetre. Láthatóan elképzelte Nick Gentry kiképzésének a kilátásait. - Bár talán megéri. Azok után, amiken a kis gazember miatt átmentünk, szívesen megkeseríteném az életét.
Ross elmosolyodott; arra gondolt, hogy csak egy Morganhez hasonló óriás nevezi Gentry tagbaszakadt alakját „kicsinek”.
- Akkor megfontolja.
- Van más lehetőségem? Ross megrázta a fejét.
- Mindjárt gondoltam - mormolta Morgan. - A fenébe. Remélem, nemsokára visszavonul, Cannon.

Sophia már ágyban volt, mire Ross belépett a sötét szobába, és csendben maradt, nem mozdult, mert azt remélte, hogy Ross azt hiszi, már alszik. Amíg a Newgate-től hazaértek, Ross nem adott hangot a nemtetszésének, és Sophia tudta, hogy megvárja, amíg a lakásukban magukra maradnak. Most azonban elérkezett a leszámolás pillanata. Úgy gondolta, hogy ha reggelig halogatja, Ross haragja is elpárolog.

De a férfi nem akart addig várni. Meggyújtotta a lámpát, és felcsavarta, amíg éles fény nem öntötte el a szobát.

Sophia lassan felült, és békülékeny mosollyal nézett rá.

- Mit szólt Sir Grant, amikor elmondtad, hogy...

- Majd később beszélünk róla - felelte Ross kurtán. Nem hagyta, hogy Sophia elterelje a figyelmét. Leült az ágy szélére, nagy tenyerét kétfelől Sophia mellé tette, mintegy beszorítva feleségét a takaró alá. - E pillanatban a ma esti viselkedésedről akarok beszélni. Te pedig elmagyarázod, hogyan vállalhattál ekkora kockázatot, amikor tudod, mit gondolok a biztonságodról!

Sophia befúrta magát a párnába, amíg Ross olyan keményen ostromozta, hogy az mást porig sújtott volna. Tudta viszont, hogy Ross felindultsága az iránta érzett szerelméből fakad, és ezért minden szót alázatos helyesléssel fogadott. Amikor a férfi befejezte - vagy csak levegőt akart venni, mielőtt folytatta -, Sophia büntudatosan közbevágott.

- Tökéletesen igazad van - mondta. - A helyedben én is ezt érezném. A hintóban kellett volna maradnom, ahogy mondtad.

- Úgy van - mormolta Ross. Amint világossá vált, hogy Sophia nem akar vitatkozni vele, haragja mintha enyhült volna.

- A tapasztalatoddal te tudod a legjobban, mit kell tenni ilyen helyzetben. Nemcsak magamat sodortam veszélybe, de a baba épségét is kockáztattam, és ezt nagyon sajnálom.

- Helyes.

Sophia előrehajolt, és arcát a férje vállára fektette.

- Sosem nyugtalanítanálak szántsándékkal.

- Tudom - felelte Ross mogorván. - De az ördögbe is, Sophia, nem akarom, hogy úgy ismerjenek, mint aki képtelen kordában tartani a feleségét.

Sophia belemosolygott a vállába.

- Senki sem merne ilyet gondolni rólad. - Lassan átkúszott a férje ölébe. - Ross... amit az öcsémért tettél, az egyszerűen csodálatos...

- Nem érte tettem, hanem érted.

- Tudom. És imádlak érte. - Finoman kioldotta Ross nyakravalóját, és levette a meglazult selymet.

- Csak ezért? - kérdezte a férfi, és szorosabban ölelte az asszony karcsú testét.

- Ezer másért is. - Sophia a férjéhez dörgölte a mellét. - Hadd mutassam meg, mennyire szeretlek. Mennyire kívánlak minden más módon.

Ross felhagyott a leckéztetéssel, kibújt az ingéből, és a padlóra dobta. Amikor visszafordult Sophia felé, az asszony mosolygott, és a derű meg a vágy élvezetesen járta át a testét.

- Mi olyan mulatságos? - kérdezte a férfi, és felrántotta az asszony hálóingét a derekáig.

- Arra gondoltam, hogy a cockney „nyűgnek” nevezi a feleséget - kezdte, és halkán felkiáltott, amikor Ross a hasára tette a kezét. - Az én esetemben ez igaz is, nem?

Ross szeme derűsen csillant meg. Lehajolt, és megcsókolta Sopiát.

- Ennyi nyűggel még elbírok - nyugtatta meg az asszonyt, és hajnalig egyfolytában a bizonyítékát is adta.

Epilógus

A lányuk születése után dr. Linley megjegyezte, hogy ez volt élete első olyan szülése, amelynél jobban aggódott az apa, mint az anya miatt. Ross a hálószoba sarkában maradt, jóllehet mindenki igyekezett rávenni, hogy várjon kint. Magas támlájú székben ült, és olyan görcsösen markolta a karfát, hogy attól tartottak, a selyemfa szétropan a kezében. Bár arckifejezése semmit sem árult el, Sophia tisztában volt a félelmeivel. A fájások közötti szünetekben megpróbálta megnyugtatni, hogy jól van, a fájdalom bár szörnyű, nem elviselhetetlen, de végül a szülés minden figyelmét lekötötte, és majdnem megfeledkezett arról, hogy Ross is a szobában van.

- Nagyon csendes - jegyezte meg Linley, és bátorító mosollyal nézett az asszonyra. - Ha az segít, kiabáljon nyugodtan, amikor jön a fájás. A vajúdás e pontján az asszonyok rendszerint elszidnak az egész családfámmal együtt.

Sophia erőtlenül nevetett, és megrázta a fejét.

- A férjem még elájul, ha sikoltozom!

- Túléli - felelte dr. Linley szárazon.

A vége felé, amikor a fájdalom már legyűrte Sophiát, kínjában felkiáltott. Linley az egyik kezével a fejét támasztotta meg, a másikkal nedves, fehér kendőt tartott az arca elé.

- Lélegezzen ezen keresztül - mormolta. Sophia engedelmeskedett, és beszívta a kábító, édeskés gőzt, ami csökkentette a fájdalmat, és egy pillanatra eufórikus boldogságot okozott.

- Jaj, köszönöm! - hálálkodott, amikor Linley leengedte a zsebkendőt. - Mi volt ez?

Ross bukkant fel az ágy mellett, és gyanakvóan kérdezte:

- Biztonságos?

- Kéjgáz - felelte nyugodtan Linley. - Mulatság céljaira szokták beszívni. De egy kollégám, Henry Hill Hickman azzal a javaslattal állt elő, hogy használják fel a fogászati beavatkozások alkalmával fájdalomcsillapításra. Eddig azonban az orvostársadalom csekély érdeklődést mutatott iránta. Én azonban már néhányszor alkalmaztam szüléseknél, hogy a nők fájdalmát csökkentsem, és ártalmatlannak, ugyanakkor hatásosnak találtam.

- Nem tetszik, hogy a feleségemmel kísérletezik... - kezdte Ross.

Sophiát újabb rettenetes fájdalom kerítette a hatalmába, és megragadta Linley csuklóját.

- Ne hallgasson rá - nyögte. - Hol az a zsebkendő?

Újabb szippantásnyi kéjgáz és néhány erős nyomás után Amelia Elizabeth Cannon világra jött.

Másnap, amikor Sophia a csöpp, fekete hajú csecsemőt szoptatta, Rossra pillantott. Halvány, bocsánatkérő mosoly jelent meg az arcán. Bár szíve repesett az örömtől, hogy lánya született, általában kudarcként ítélték meg, ha egy asszony elsőre lányt szül fiú helyett. Ross bizonyára túlságosan nemes lelkű, hogy kifejezésre juttassa a csalódását, de

a Cannonok és közülük is elsősorban Ross nagyapja biztos fiúban reménykedtek, hogy legyen, aki továbbviszi a családnevet.

Ross hosszú ujjai a selymes, fekete haját simogatták lányuk apró fején.

- Legközelebb biztos fiunk születik - mondta halkán Sophia.

Ross zavart tekintettel nézett fel a babáról.

- Másodszorra is örülök egy kislánynak.

Sophia kételkedően mosolygott.

- Igazán kedves, hogy ezt mondod, de mindenki tudja, hogy...

- Amelia pontosan az, akire vágytam - felelte a férfi határozottan. - A legszebb, legtökéletesebb baba, akit életemben láttam. Ha egy tucatnyi ilyen lánnyal népesíted be a házat, boldoggá teszel.

Sophia elkapta a kezét, és megcsókolta.

- Szeretlek! - kiáltotta szenvedélyesen, és végigcsókolta Ross ujjait. - Örülök, hogy a találkozásunk előtti öt évben senkit sem vettél el!

Ross közelebb hajolt, és Sophia háta mögé csúsztotta a karját. Hosszan, simogatóan megcsókolta, ami gyönyörűséggel borzongatta végig az asszonyt.

- Lehetetlen lett volna - mondta Ross, és kissé hátradőlve Sophia szemébe mosolygott.

- Miért? - Sophia befészkelte magát férje ölelő karjába. A baba tovább szopott.

- Azért, szerelmem... mert rád vártam.